GREG EGAN

Carantina

18

Teora

Greg Egan

Carantina

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Cuprins

Partea întâi
1

Doar cei mai paranoici clienţi îmi telefonează în timpul somnului.

Bineînţeles, nimeni nu doreşte ca o convorbire intimă să fie decodificată şi afişată pe ecranul unui videofon obişnuit; chiar dacă în odaie nu există dispozitive de interceptare, pierderile pe frecvenţe radio din semnalul decodat pot fi preluate şi de pe strada vecină. Majoritatea oamenilor se mulţumesc, însă, cu soluţia obişnuită: un modificator neural ce permite creierului să execute el însuşi decriptarea, transmiţând rezultatele direct în centrii vizuali şi auditivi. Modiful pe care-l utilizez eu, **Cifratorul** (NeuroComm, 5.999 $), aduce în plus o opţiune laringeală virtuală, pentru o completă securitate bilaterală.

Cu toate acestea, creierul însuşi pierde prin dispersie câmpuri electrice şi magnetice slabe. Un detector superconductor instalat pe craniu, nu mai mare decât un grăunte de mătreaţă, poate trage cu urechea la fluxul neural de date implicat într-un simulacru de percepţie, traducându-l aproape instantaneu în imaginile şi sunetele corespunzătoare.

De aceea a apărut **Centrala nocturnă** (Axon, 17.999 $). Nanomaşinile ce fabrică acest modif au nevoie de şase săptămâni ca să carteze şabloanele idiosincratice ale utilizatorului – regulile conform cărora înţelesurile sunt codificate în conexiuni neurale – dar, după ce termină, limbajul intermediar al simţurilor poate fi complet şuntat. Dacă apelantul doreşte ca tu să afli un anumit lucru, atunci îl *ştii* imediat, fără nevoia de a imagina un cap vorbitor care să-ţi povestească despre ce-i vorba, iar la nivel cranian semnalul electromagnetic e practic imposibil de depistat. Singurul inconvenient este că, în stare conştientă, cele mai multe persoane sunt dezorientate – ba chiar, în cazuri extreme, traumatizate – de cristalizarea, fără preliminariile convenţionale, a unor informaţii în capetele lor. Ca atare, este necesar să dormi în timpul apelului.

Nu există niciun fel de vise; pur şi simplu mă trezesc *ştiind:*

Laura Andrews are treizeci şi doi de ani, un metru şi cincizeci şi şase înălţime şi patruzeci şi cinci de kilograme greutate. Păr şaten, scurt şi drept; ochi albastru-spălăcit; nas lung şi subţire; trăsături anglo-irlandeze şi piele neagră. Precum majoritatea australienilor, născuţi cu insuficientă protecţie faţă de ultraviolete, ea a fost retrodotată cu gene pentru amplificarea producerii de melanină şi cu o epidermă îngroşată.

Laura Andrews prezintă serioase afecţiuni cerebrale congenitale; ea este în stare să meargă şi să mănânce, cu dificultate, dar nu poate comunica sub nicio formă, iar experţii afirmă că percepe lumea

înconjurătoare cu puţin peste nivelul unui prunc de şase luni. De la vârsta de cinci ani, ea a fost internată la Institutul Hilgemann local.

Acum patru săptămâni, când un infirmier i-a descuiat odaia pentru a-i aduce micul dejun, n-a găsit pe nimeni înăuntru. După cercetarea întregii clădiri şi a terenului din jur, a fost anunţată poliţia. Poliţiştii au repetat căutarea, extinzând-o, adresându-se şi locuitorilor din casele învecinate, fără niciun rezultat. Uşa de la încăperea Laurei nu dovedea urme de forţare, iar înregistrările camerelor video de securitate n-au adus nicio lămurire asupra cazului. Detectivii au anchetat pe îndelete personalul medical şi administrativ, totuşi nimeni n-a cedat nervos; tânăra se evaporase pur şi simplu.

După patru săptămâni – nimic nou. Laura Andrews nu fusese zărită nicăieri; nu apăruse nici cadavrul şi nici cererile de răscumpărare. Poliţia n-a abandonat cazul în mod oficial, doar i-a redus prioritatea, aşteptând alte detalii.

Alte detalii nu se anticipează.

Misiunea mea este s-o găsesc pe Laura Andrews şi s-o readuc, teafără, la Hilgemann, sau să-i descopăr rămăşiţele, dacă a murit – şi să adun suficiente dovezi pentru inculparea răpitorilor ei.

Anonimul meu client presupune că Laura a fost răpită, dar se abţine să sugereze vreun motiv. În clipa de faţă, nu mă aflu în situaţia de a-mi formula o opinie; capul îmi este ticsit de faptele recepţionate, prezentate din perspectiva clientului, poate chiar deformate de minciuni.

Deschid ochii, apoi mă târăsc jos din pat, spre terminalul din colţul camerei; una dintre regulile după care mă conduc este să nu fac niciodată operaţiunile financiare în minte. Câteva bătăi pe taste îmi confirmă faptul că în contul meu a apărut creditarea provizorie a unui avans mulţumitor; acceptarea depunerii îl va anunţa pe client că am preluat cazul. Rămân nemişcat câteva clipe, examinând amănuntele misiunii, căutând să mă asigur că o înţeleg cu adevărat – întotdeauna, în aceste apeluri există senzaţia unei logici desprinse din vis, suspiciunea vagă, dar implacabilă că, până dimineaţă, nimic din cele aflate nu va avea niciun înţeles –, apoi autorizez tranzacţia.

Noaptea este fierbinte. Ies pe balcon şi privesc în jos, spre râu. Chiar la ora trei dimineaţa, apa e acoperită cu ambarcaţiuni recreative de toate dimensiunile, începând cu bărcile cu pânze fosforescente, lucind blând în portocaliu sau verzui, şi terminând cu iahturile lungi de doisprezece metri, brăzdate de raze strălucitoare, mai puternice decât lumina zilei. Cele trei poduri principale sunt înţesate de ciclişti şi pietoni. Spre est, holograme gigantice, reprezentând zaruri, cărţi de joc şi cupe de şampanie pulsează şi se rotesc deasupra cazinoului. *Chiar nimeni nu mai doarme?*

Ridic privirea spre cerul negru şi pustiu şi, în mod inexplicabil, mă

simt fermecat. În seara asta nu există lună, nici nori, nici planete, iar bezna lipsită de trăsături caracteristice refuză să susţină iluzia reconfortantă a proporţiilor; aş putea la fel de bine să privesc infinitul, ori interiorul pleoapelor. Mă străbate un fior de greaţă, o combinaţie contradictorie de claustrofobie şi ameţeală provocată de dimensiunile inumane ale Bulei. Mă cutremur – un singur spasm violent –, apoi senzaţia dispare.

O iluzie modifgenerată a răposatei mele soţii, Karen, stând pe balcon alături de mine, mă cuprinde cu braţul pe după mijloc şi rosteşte:

– Nick? Ce s-a întâmplat?

Atingerea este răcoroasă; îşi răşchirează degetele, aidoma unor antene, peste abdomenul meu. Sunt pe punctul de-a o întreba, în loc de explicaţie, dacă ea duce dorul stelelor, când îmi dau seama cât de ridicol de sentimental aş părea, şi mă opresc la timp.

Scutur din cap.

– Nimic.

* * *

Parcul Institutului Hilgemann are verdele luxuriant pe care numai ingineria genetică i-l poate asigura – şi forţa brută a structurii reticulare –, în toiul unei veri când vegetaţia ar trebui să fie moartă ori pârjolită. În arşiţa dinaintea amiezii, pajiştea scânteiază, parcă acoperită de rouă, fiind, fără îndoială, irigată permanent pe dedesubt, iar eu îmi târăsc picioarele pe principalul drum de acces, la umbra unor copaci ce seamănă cu arţarii. Pentru întreţinerea unei asemenea faţade se cheltuiesc, pesemne, sume considerabile; în următoarele luni, taxele, deja punitive, pentru întrebuinţarea apei în scopuri frivole, se vor dubla cu siguranţă. A treia conductă Kimberley, care aduce apă de la barajele aflate la 2500 de kilometri în nord, a depăşit cu 400% bugetul estimat, iar planurile uzinei de desalinizare au fost amânate încă o dată; se pare că un excedent pe piaţa sărurilor minerale oceanice a subminat viabilitatea proiectului.

Aleea se termină printr-un peron circular ce înconjură un somptuos rond floral, explodând într-o policromie spectaculoasă. Colibri modificaţi genetic, marca SI, plutesc şi ţâşnesc deasupra corolelor; mă opresc o clipă să-i privesc, sperând – zadarnic – să văd măcar unul abătându-se de la program şi ieşind din cerc.

Clădirea în sine este construită din imitaţie de cherestea; structura sugerează un motel. Institutele Hilgemann sunt răspândite în întreaga lume, deşi denumirea lor nu provine de la numele unei anumite persoane; se ştie că Serviciile Internaţionale au plătit o avere consultanţilor în probleme de marketing pentru denumirea „optimă” a secţiei lor psihiatrice. (Nu sunt sigur dacă faptul că toată lumea cunoaşte originea numelui afectează optimizarea sau, dimpotrivă,

reprezintă principalul ei fundament.) Şi mai deţin spitale, centre de îngrijire a minorilor, şcoli, universităţi, penitenciare şi, de dată mai recentă, câteva mănăstiri şi schituri. Pentru mine, toate seamănă cu nişte moteluri.

Pornesc către biroul recepţionerei, dar nu e necesar.

– Domnul Stavrianos?

Dr. Cheng, directorul medical adjunct cu care am vorbit la telefon, mă aşteaptă deja în hol – un gest neobişnuit de politeţe, care mă împiedică, în mod curtenitor, să-mi vâr nasul neautorizat prin locurile unde nu-mi fierbe oala. Pe aici nu se poartă halate albe: rochia îi este imprimată cu un desen complex, tip Escher, de flori şi păsări întrepătrunse. Mă conduce spre cabinetul ei, printr-o uşă inscripţionată DOAR PENTRU PERSONAL şi printr-un labirint de coridoare înguste. Ajunşi la destinaţie, luăm loc în fotolii capitonate, departe de biroul spartan.

– Vă mulţumesc că aţi fost de acord să mă primiţi atât de repede.

– Nici nu putea fi altfel. Suntem mai mult decât încântaţi să cooperăm, deoarece dorim şi noi ca Laura să fie găsită. Cu toate acestea, vă mărturisesc că nu înţeleg ce speră să obţină sora ei, acţionându-ne în judecată. Asta nu-i poate fi de ajutor Laurei, nu credeţi?

Emit un sunet compătimitor, dar în acelaşi timp evaziv. Poate că sora aceea, sau firma ei de avocatură, este clientul meu; însă, într-un asemenea caz, ce rost are toată tăinuirea inutilă? Chiar dacă n-aş fi apărut aici, anunţându-mă părţii adverse – în fond nu primisem instrucţiuni să nu fac aşa ceva –, avocaţii de la Hilgemann se aşteptau ca ea să angajeze un detectiv, mai devreme sau mai târziu. Ar fi trebuit s-o facă şi ei, în timp util.

– Spuneţi-mi, ce credeţi că s-a întâmplat cu Laura?

Dr. Cheng se încruntă.

– Sunt sigură doar de un lucru: nu putea evada singură. Laura nu putea nici măcar apăsa pe o clanţă. A luat-o cineva. Să nu credeţi că aici este un penitenciar, cu toate că privim securitatea la modul foarte serios. Doar un profesionist extrem de iscusit, beneficiind de resurse cu totul speciale, ar fi putut s-o scoată, însă nu-mi pot imagina pentru cine ar fi făcut-o sau în ce scop. Acum, totuşi, este puţin cam târziu pentru cererile de răscumpărare şi, oricum, sora ei nu-i prea înstărită.

– N-ar fi posibil să fi fost răpită din greşeală, în locul altcuiva? Poate că s-a intenţionat răpirea altei paciente, ale cărei rude puteau plăti o recompensă considerabilă, iar eroarea a fost sesizată de-abia când era prea târziu.

– N-ar fi exclus.

– Ar exista vreo eventuală ţintă? O pacientă cu rude…

– Nu cred că pot să vă…

– Nu, aveţi dreptate! Scuzaţi-mă!

Judecând după expresia chipului ei, aş zice că are în minte câteva posibile candidate şi că ultimul lucru din lume pe care şi-l doreşte ar fi să le abordez familiile.

– Să deduc de aici că aţi întărit securitatea?

– Mă tem că nu pot discuta nici asta.

– Înţeleg... Povestiţi-mi atunci despre Laura. De ce s-a născut cu afecţiuni cerebrale? Care a fost cauza?

– Nu putem fi siguri.

– Oricum, trebuie să aveţi nişte ipoteze. Care sunt posibilităţile? Rubeolă? Sifilis? SIDA? Consum de droguri din partea mamei, pe durata sarcinii? Efecte secundare ale unui medicament, pesticid, ori aditiv alimentar...?

Ea scutură din cap a negaţie.

– Mai mult ca sigur, niciuna dintre acestea. Mama ei a avut o sarcină normală şi a ţinut un regim prenatal standard, n-a contractat boli majore şi nici n-a consumat droguri. Iar un teratogen chimic sau un mutagen nu concordă cu starea Laurei. Laura nu prezintă malformaţii, dezechilibre biochimice, deficienţe proteinice, anomalii histologice...

– Atunci de ce este retardată mintal?

– Se pare că, în cazul ei, n-au apărut anumite trasee cerebrale esenţiale, anumite sisteme de conexiuni neurale care ar fi trebuit să se formeze la o vârstă fragedă – iar absenţa lor a făcut imposibilă dezvoltarea ulterioară normală. Întrebarea este *de ce* nu s-au format acele trasee timpurii. După cum am spus, nu putem fi siguri, totuşi eu bănuiesc că a fost vorba de un efect genetic complex, ceva destul de subtil, implicând interacţiunea mai multor gene separate, *in utero.*

– Nu puteaţi, însă, verifica natura genetică a bolii? Nu-i puteaţi testa ADN-ul?

– Laurei nu i s-au identificat defecte genetice catalogate, dacă la asta vă referiţi, ceea ce nu dovedeşte decât faptul că n-au fost încă localizate toate genele esenţiale pentru dezvoltarea creierului.

– Există antecedente familiale similare?

– Nu, deşi, dacă sunt implicate mai multe gene, asta nu reprezintă neapărat o surpriză – şansele ca o rudă să fie afectată în acelaşi mod pot fi destul de reduse.

Apoi dr. Cheng se încruntă brusc, părând nedumerită:

– Scuzaţi-mă, dar cum v-ar putea ajuta lucrurile acestea s-o găsiţi?

– De exemplu, dacă motivul bolii *ar fi* un produs farmaceutic ori de larg consum, fabricanţii ar avea interesul să ascundă adevărul. Ştiu că a trecut mult de atunci, totuşi poate că o obscură echipă de cercetare a malformaţiilor produse în urma naşterilor se află pe punctul de a face publică acuzaţia că utilizarea medicamentului-minune X, celebrul

antidepresiv al anilor treizeci, avea drept rezultat apariţia unei Laure în proporţie de un fetus din o sută de mii. Aţi auzit, probabil, de Produsele de Sănătate Holistică din Statele Unite… Şase sute de persoane au suferit insuficienţe renale în urma consumării „suplimentelor energetice”. Drept urmare, compania a angajat o duzină de asasini care să lichideze victimele, înscenând accidente. Cei ce fac autopsiile unor asemenea cadavre se concentrează mai puţin asupra unor detalii de acest fel. Înţeleg, răpirea pare oarecum lipsită de sens – totuşi, cine ştie? Poate că voiau s-o studieze pe Laura, să extragă un gen de informaţii care i-ar fi putut ajuta la tribunal…

– Am senzaţia că aţi lunecat pe tărâmul paranoiei.

Ridic din umeri.

– Riscurile meseriei.

– A dumneavoastră, sau a mea? râde dr. Cheng. Oricum, v-am spus, eu cred că era ceva ereditar.

– Dar nu puteţi fi sigură.

– Nu.

Pun obişnuitele întrebări legate de personalul de serviciu: dacă în ultimele câteva luni au fost angajări ori demisii, dacă are cunoştinţă de cineva cu datorii sau cu probleme de altă natură, de cineva ranchiunos? Evident, poliţiştii s-au ocupat de toate aceste probleme, însă, după patru săptămâni de reflecţii asupra dispariţiei, un detaliu minor, care iniţial nici nu merita amintit, poate dobândi o semnificaţie sporită.

Din păcate, nu am parte de un asemenea noroc.

– Aş putea să văd camera Laurei?

– Bineînţeles.

Coridoarele pe care le străbatem au camere video montate pe plafon, din zece în zece metri. Presupun că orice rută care duce spre odaia Laurei este supravegheată de cel puţin şapte aparate. Cu toate acestea, şapte cameleoni de date n-ar fi depăşit bugetul unui răpitor serios; fiecare astfel de robot, de mărimea unei gămălii de ac, ar fi interceptat semnalul unei camere, memorând seria de biţi ai unui singur cadru în timp ce coridorul era pustiu, şi apoi ar fi expediat-o în mod repetat, înlocuind imaginea reală. În locurile unde datele false erau introduse şi extrase, puteau apărea vagi diferenţe locale de zgomot de înaltă frecvenţă, dar acestea nu erau suficient de mari pentru a lăsa imperfecţiuni trădătoare pe o înregistrare digitală tolerantă la zgomot. Exceptând cercetarea prin microscopie electronică a întregii fibre optice, având drept scop căutarea minusculelor cicatrice de cameleoni, nicio metodă nu putea confirma dacă avusese loc o intervenţie.

Uşa – al cărei zăvor era activat şi dezactivat prin telecomandă – ar fi fost la fel de simplu de descuiat. Încăperea în sine este micuţă şi

sărăcăcios mobilată. O frescă veselă, viu colorată, reprezentând flori şi păsări, acoperă un perete; nu pare genul de compoziţie care mi-ar ridica moralul la deşteptare, însă nu sunt în măsură să apreciez ce ar fi gândit Laura. Lângă pat există o fereastră mare, încastrată solid în zid, lipsită de orice pretenţie că ar fi fost prevăzută pentru aerisire. Geamul este din plastic rezistent la şocuri; nici chiar un glonţ nu l-ar străpunge, totuşi, cu echipament corespunzător, ar putea fi tăiat şi sudat la loc fără urme vizibile. Scot minicamera şi-l fotografiez în lumina polarizată a unui blitz laser, apoi procesez imaginea într-o diagramă de tensiuni colorată artificial, ale cărei contururi sunt, însă, line şi normale, fără să trădeze modificări.

Adevărul este că echipa criminalistică a făcut deja, şi mai bine decât mine, toate investigaţiile locale. Mocheta a fost holografiată, în vederea obţinerii unor urme de paşi, apoi aspirată de particule biologice şi vegetale; cearşafurile au fost duse la laborator; solul de sub fereastră a fost studiat cu atenţie pentru dovezi microscopice. Dar, cel puţin, mi-am fixat odaia în minte – fundalul material pentru orice speculaţii legate de evenimentele petrecute în noaptea cu pricina. Dr. Cheng mă conduce înapoi în hol.

– Pot să vă întreb ceva lipsit de legătură cu Laura?

– Ce anume?

– Aveţi pacienţi cu Delirul Bulei?

Ea râde şi clatină din cap.

– Niciunul. Delirul Bulei nu mai este de actualitate.

* * *

Pentru că asta mi-e meseria şi pentru că, măcar teoretic, am o oarecare reputaţie, există câteva lucruri pe care le pot afla despre oricine, fără pic de efort.

Martha Andrews are treizeci şi nouă de ani şi lucrează ca analist de sistem pentru WestRail. E divorţată şi deţine custodia celor doi fii ai ei. Are un venit mediu şi datorii medii, precum şi patruzeci şi două de procente achitate din valoarea unui apartament ieftin, cu două dormitoare. Plătea întreţinerea Laurei la institut dintr-un fond mandatar lăsat de părinţii ei; tatăl i-a murit acum trei ani, mama în anul următor. Lipsită de interes pentru solicitarea de recompensă.

În etapa actuală, ipoteza cea mai plauzibilă pare cea a unei confuzii de identitate; nu se potriveşte cu profesionalismul răpirii, dar nimeni nu-i perfect. Pentru a explora puţin ideea asta, am nevoie de lista pacienţilor de la Hilgemann. Ar fi utile şi detalii referitoare la personalul institutului.

Apelez obişnuitul meu serviciu de hacking[1].

Mi se pare că ţârâitul îmi reverberează în ţeastă. Fără doar şi

[1] Piraterie informatică (n. red.).

poate, psihologii de produs de la NeuroComm aleg acustica aceasta bizară pentru a produce o puternică senzaţie de intimitate, numai că pe mine nu mă impresionează; pur şi simplu, îmi răscoleşte claustrofobia. În acelaşi timp, vederea externă comută în alb-negru, aparent pentru reducerea oricăror stimuli ce pot distrage atenţia: de fapt, o altă păcăleală plictisitoare.

Ca întotdeauna, Bella răspunde la al patrulea ţârâit. Chipul ei pluteşte cam la un metru depărtare de mine, strălucitor pe fundalul cenuşiu al realităţii, dispărând de la gât în jos, luminat parcă de un spot de lumină magic. Surâde distant.

– Mă bucur să te văd, Andrew. Cu ce te pot ajuta?

„Andrew” este numele pe care-l folosesc pentru una din măştile Cifratorului. Propria-i figură sintetică poate să nu fie altceva decât o mască, repetând cuvânt cu cuvânt intenţiile unei persoane reale, sau poate fi un pur artefact, interfaţa spre orice: un robot telefonic ori un sistem ce execută el însuşi 99% din hacking. De fapt, nu-mi pasă cine sau ce este Bella; el/ea/ei obţin rezultate, şi asta-i tot ce contează pentru mine.

– Filiala Perth a Institutului Hilgemann. Doresc dosarele integrale ale pacienţilor şi personalului.

– Începând cu ce dată?

– Păi… cu treizeci de ani în urmă, dacă sunt disponibile. Dacă documentele vechi sunt arhivate şi eşti silită să plăteşti o avere ca să pui mâna pe ele, las-o baltă.

Ea încuviinţează din cap.

– Două mii de dolari.

Ştiu perfect că n-are rost să mă târguiesc.

– În regulă.

– Peste patru ore. Parola ta e „paradigmă”.

În vreme ce camera revine la culorile normale, îmi dau seama că două mii de dolari ar însemna o grămadă de bani pentru Martha Andrews, ca să nu mai pomenesc de cei cincisprezece mii pe care i-am primit deja în avans. Bineînţeles, dacă avocaţii ei sunt convinşi că la mijloc va fi o despăgubire importantă şi un comision gras, cincisprezece mii n-ar reprezenta mare lucru pentru ei. Dorinţa lor de a rămâne anonimi s-ar putea să nu fie cu nimic mai suspectă decât pseudonimul folosit de mine cu Bella; atunci când încalci legea, nu-i rău să te asiguri împotriva riscului unei acuzaţii de premeditare.

Să vorbesc cu Martha? Nu văd în ce fel discuţia noastră i-ar putea indispune pe avocaţii ei; şi chiar dacă m-a angajat ea însăşi (ipoteză ce nu poate fi, deocamdată, ignorată complet – disponibilităţile financiare ale femeii pot avea o dimensiune ascunsă), atunci a preferat anonimatul în locul alternativei de a mă instrui în mod explicit asupra păstrării distanţei.

Practic, nu-mi rămâne de făcut decât să acţionez ca şi cum n-aş fi reflectat nici măcar o clipă la problema identităţii clientului meu. Lăsând la o parte faptul că, până acum, acesta este unicul aspect fascinant al cazului.

* * *

Martha aduce mult cu sora ei, cu deosebirea că este ceva mai plinuţă şi îşi face tot soiul de griji. La telefon, mă întrebase: „Pentru cine lucraţi? Pentru spital?” Când i-am spus că nu puteam dezvălui numele clientului meu, păruse să ia răspunsul drept unul afirmativ. (În realitate, aşa ceva este imposibil; SI deţin un volum important de acţiuni ale Agenţiei de Investigaţii Pinkerton, de aceea Hilgemann n-ar fi angajat niciodată un liber profesionist.) Acum, discutând direct cu ea, îmi dau seama că n-a jucat teatru.

– Realmente, sunt ultima persoană care v-ar putea ajuta s-o găsiţi pe Laura. Era în grija lor, nu a mea. Nu-mi pot imagina cum de a fost posibil să se întâmple una ca asta.

– Hm… deocamdată, vă propun să nu ne ocupăm de incompetenţa lor. Ştiţi cumva *de ce* ar fi dorit cineva s-o răpească pe Laura?

Ea scutură din cap.

– Cine ar fi avut nevoie de ea?

Bucătăria în care stăm este micuţă şi străluceşte de curăţenie. În odaia alăturată, băieţii ei şi-au pus hitul verii, *Tibetan Zen Demons on Acid vs Haitian Voodoo Gods on Ice –,* dar nu în minte, ca puştii cu dare de mână; femeia se crispează la auzul unui zbieret teatral lugubru, urmat de o explozie puternică, lichidă, şi de ovaţii frenetice.

– V-am spus, în privinţa asta n-am nicio idee, la fel ca orice ins de pe stradă. Poate că n-a fost răpită. Poate că acolo, la institut, Laura a păţit ceva… Nu ştiu… or fi brutalizat-o, sau or fi testat pe ea un medicament nou care i-a făcut rău… şi toată povestea cu dispariţia nu-i decât un paravan. Fireşte, sunt simple ipoteze, totuşi n-ar trebui să le eliminaţi complet. Presupunând că *sunteţi* interesat să aflaţi adevărul.

– Aţi fost apropiată de Laura?

– Apropiată? se încruntă femeia. Nu v-au spus? Nu v-au explicat în ce stare se află?

– Să zicem atunci „ataşată”? O vizitaţi des?

– Nu. Niciodată. Ar fi fost inutil – ea n-ar fi ştiut ce se întâmplă. Mai exact, n-ar fi ştiut că se întâmplă ceva.

– Părinţii dumneavoastră procedau la fel?

Martha ridică din umeri.

– Mama o vizita, cam o dată pe lună. Nu se autoamăgea – ştia că Laura nu-şi dădea seama de prezenţa ei –, cu toate acestea considera că aşa se cuvine. Vreau să spun că mama era conştientă de faptul că s-ar fi simţit vinovată dacă n-ar fi mers acolo. Până s-au inventat

modifurile, care puteau rezolva genul acesta de sentimente, ea îşi formase deja o rutină pe care nu dorea s-o schimbe. Eu, însă, n-am avut niciodată vreo problemă. Din punctul meu de vedere, Laura nu este o persoană şi m-aş simţi de-a dreptul ipocrită dacă aş încerca să pretind altceva.

– Trebuie să înţeleg că intenţionaţi să fiţi ceva mai sentimentală la tribunal?

Martha râde, fără să pară ofensată.

– Nu. Acţionarea în judecată se face pe temeiul unor daune punitive, iar nu ca să obţin despăgubiri pentru „daune emoţionale”. Litigiul va fi neglijenţa spitalului, nu sentimentele mele. Poate că sunt oportunistă, dar n-am de gând să mă arăt făţarnică.

* * *

În metrou, pe drumul de întoarcere, mă întreb: ar fi fost în stare Martha să pună la cale răpirea propriei sale surori pentru daunele punitive? Faptul că nu doreşte să exploateze la maximum posibilităţile inculpării poate fi o tactică subtilă, o modalitate de a obţine simpatia juriului printr-o aparentă renunţare la estorcare. Cu toate acestea, ipoteza mea are cel puţin un punct slab: de ce n-a cerut o răscumpărare, ce ar fi fost recuperată prin tribunal, direct de la Hilgemann? De ce a lăsat ca motivul răpirii să devină un mister ce avea nevoie de o explicaţie, atrăgând după sine bănuielile unei fraude?

Părăsesc îmbulzeala sufocantă a metroului şi ies pe străzile aproape la fel de aglomerate, împânzite de cumpărători nocturni căutând reduceri post-Crăciun şi de cântăreţi ambulanţi atât de lipsiţi de talent – fie el nativ ori de altă natură –, încât îmi vine să mă aplec şi să le comut aparatele de credit pe „restituire”.

– Eşti un ticălos mârşav, spune **Karen.**

Aprob din cap.

Apropiindu-mă de omul-sandviş, îmi spun că voi trece pe lângă el ca şi cum nu l-aş fi observat, dar după alţi câţiva paşi mă opresc şi mă întorc, holbându-mă. Faţa lui, privind umilă în jos, este albicioasă aidoma unui melc – Domnul nu doreşte să ne schimbăm culoarea pielii! –, iar individul poartă un costum negru ce trebuie să-l supună la chinurile iadului pe căldura asta. Printre trecătorii cu straie viu colorate, având braţele şi picioarele goale, insul aduce cu un misionar din secolul al XXI-lea, abandonat într-o piaţă africană. Îl mai văzusem şi altă dată, purtând acelaşi mesaj plin de imaginaţie, repetat în faţă şi în spate:

PĂCĂTOŞI,
CĂIŢI-VĂ!
JUDECATA
SE APROPIE!

Căiţi-vă! După treizeci şi trei de ani, căiţi-vă! Nu-i de mirare că nu ridică ochii din pământ. Ce dracu' s-a petrecut în creierul lui în ultimele trei decenii? Se deşteaptă în fiecare dimineaţă, gândindu-se – pentru a zecea mia oară – „Azi este ziua”? Asta nu mai e credinţă, ci paralizie.

Rămân locului o vreme, pur şi simplu privindu-l. Se deplasează înainte şi înapoi pe aceeaşi traiectorie, oprindu-se atunci când fluxul pietonilor din direcţia opusă este prea puternic. Majoritatea oamenilor îl ignoră, însă; totuşi, remarc un adolescent care se loveşte de el în mod premeditat, împingându-l după aceea cu brutalitate, şi simt un stingheritor fior de mulţumire.

Nu am niciun motiv real de a-l urî pe bărbatul acesta. Există tot soiul de milenarieni, de la idioţii docili până la profitorii vicleni, de la Acranienii extaziaţi până la teroriştii care ucid în masă. Membrii Copiilor Abisului nu hoinăresc pe străzi cu afişe-sandviş; n-are absolut niciun rost să învinuiesc această jalnică jucărioară cu cheiţă de moartea lui Karen.

Cu toate acestea, pornind mai departe, nu pot să nu-mi închipui faţa lui transformată într-un maldăr de carne însângerată.

* * *

Aveam opt ani atunci când au dispărut stelele.

15 noiembrie, 2034, de la 8:11:05 la 8:27:42 GMT.

Eu n-am fost martorul cercului de beznă, crescând din punctul opus Soarelui aidoma gurii unui vierme cosmic negru ca tăciunele, căscându-se pentru a înghiţi lumea. Am văzut totul la televizor, fireşte, de o sută de ori, dintr-o duzină de unghiuri – dar la televizor nu părea altceva decât un efect special dintre cele mai ieftine (mai cu seamă în transmisiile sateliţilor; în imaginile filtrate *contre-jour,* „gura” se putea distinge închizându-se exact îndărătul soarelui – o simetrie improbabilă, aducând a intervenţie omenească).

Nici n-aş fi putut vedea lucrurile pe viu; în Perth, după-amiaza era pe sfârşite, dar veştile ne-au parvenit înaintea apusului, aşa că am rămas pe balcon împreună cu părinţii mei, aşteptând în amurg. Când a răsărit Venus şi eu am arătat-o, tata şi-a ieşit din sărite şi m-a trimis în casă. Nu-mi amintesc cu exactitate ce anume am spus; sunt convins că ştiam care sunt diferenţele dintre stele şi planete, însă probabil că am făcut o glumă de copil. Privind prin fereastra dormitorului – având de ales între geamul murdar şi plasa de ţânţari prăfuită – şi văzând, ei bine, *nimic,* mi-a venit greu să mă arăt impresionat. Ulterior, când am izbutit, în sfârşit, să privesc nestânjenit cerul pustiu, am încercat, plin de bunăvoinţă, să mă simt copleşit, şi totuşi n-am putut. Imaginea era la fel de puţin spectaculoasă precum cea a unei nopţi înnorate.

Abia după câţiva ani am înţeles cât de îngroziţi trebuie să fi fost

părinţii mei.

În ziua Bulei, planeta fusese bântuită de incidente, însă maximumul de violenţă se atinsese în locurile unde oamenii văzuseră evenimentul pe viu, iar asta depinsese de o combinaţie între longitudine şi condiţiile meteo. Noaptea se întindea din vestul Pacificului până în Brazilia, dar o bună parte a teritoriului Americilor beneficiase de un cer noros. În schimb, Peru, Columbia, Mexic şi sudul Californiei avuseseră cer senin şi, ca atare, Lima, Bogota, Ciudad de Mexico şi Los Angeles suferiseră în consecinţă. În New York, la ora trei şi unsprezece minute dimineaţa fusese ger şi înnorat, oraşul fiind cruţat. Lumina zorilor fusese salvatoare pentru Brazilia şi Sao Paulo.

Tulburările de aici fuseseră neînsemnate; până şi pe coasta estică, apusul venise prea târziu şi se părea că majoritatea australienilor rămăseseră toată noaptea lipiţi de televizor, privindu-i pe alţii cum jefuiesc şi incendiază. Sfârşitul lumii era ceva prea important ca să se petreacă altundeva decât peste hotare. În Sydney se înregistraseră mai puţine decese decât cu ocazia anteriorului revelion.

În memoria mea nu există niciun interstiţiu între evenimentul în sine şi anunţarea unei explicaţii (dacă se putea numi aşa). Analiza momentului ocultaţiilor dezvăluise, aproape imediat, *geometria* celor petrecute; poate că, pentru mine, răspunsul respectiv fusese suficient. Abia peste şase luni, primele sonde aveau să atingă Bula, însă denumirea se întrebuinţase din capul locului, fără să se ţină cont de ceea ce urma să se descopere.

Bula este o sferă perfectă cu raza de douăsprezece miliarde de kilometri (aproape dublul orbitei lui Pluto), având centrul în Soare. A apărut toată, instantaneu – dar, întrucât Pământul se găsea la opt minute-lumină de centrul ei, întârzierea cu care ajungeau până la noi luminile stelelor variase pe boltă, creând cercul crescător de întuneric. Stelele au dispărut mai întâi din direcţia în care Bula se găsea mai aproape, iar ultimele au fost cele situate în direcţia de depărtare maximă: exact înapoia Soarelui.

Bula prezintă o suprafaţă imaterială care se comportă, în multe feluri, ca o versiune concavă a orizontului specific unei găuri negre. Ea absoarbe perfect lumina Soarelui şi emite o cantitate infinitezimală de radiaţie termică (cu temperatura mult mai scăzută decât fundalul cosmic de microunde, care nu mai ajunge până la noi). Sondele care se apropie de suprafaţa Bulei suferă o deplasare spre roşu, însoţită de dilataţia timpului; totuşi, nu sunt detectate forţe gravitaţionale măsurabile care să explice aceste efecte. Sondele aflate pe orbite ce intersectează sfera par să se deplaseze tot mai lent, asimptotic spre oprire, şi dispar, devenind negre; majoritatea fizicienilor consideră că, în timpul local al aparatului, acesta traversează nestânjenit Bula – dar sunt la fel de siguri că asta se întâmplă într-un viitor extrem de

îndepărtat, din punctul nostru de vedere. Nu se ştie dacă, după Bulă, există şi alte bariere; chiar dacă n-ar exista, rămâne deschisă problema dacă un astronaut care ar accepta să plece în această călătorie fără întoarcere ar descoperi în exterior un univers ce n-a îmbătrânit nici măcar cu o secundă, ori ar ajunge exact la timp pentru a asista la clipa finală a cosmosului.

Primind rapoarte ce conţineau o singură expresie familiară, mass-media (care timp de şase luni fusese asaltată cu teorii chiar mai extravagante decât adevărul) declarase prompt că sistemul solar „căzuse” într-o uriaşă gaură neagră, declanşând o resuscitare a panicii generale, înainte ca lucrurile să poată fi puse la punct. Orizontul de evenimente ne înconjura; ca atare, noi trebuia să ne găsim în *interiorul* lui – o eroare perfect acceptabilă. Realitatea este exact invers: orizontul de evenimente *nu* ne „înconjoară” pe noi, ci restul universului.

Deşi câţiva teoreticieni s-au străduit cu eroism să imagineze un model al Bulei, ca fenomen natural spontan, singura explicaţie plauzibilă formulată din capul locului a fost următoarea: o rasă extraterestră ce deţinea o superioritate incontestabilă constituise o barieră, pentru a izola sistemul nostru solar de restul universului.

Întrebarea era: de ce?

Dacă intenţionase să ne oprească expansiunea, dacă se temea că vom cuceri galaxia, n-ar fi trebuit să-şi facă griji. În 2034, oamenii nu reuşiseră să treacă dincolo de planeta Marte. Baza S.U.A. de pe Lună fusese abandonată cu şase ani în urmă, după optsprezece luni de ocupaţie. Singurele obiecte spaţiale ce părăsiseră sistemul solar fuseseră sondele automate lansate la sfârşitul secolului XX spre planetele exterioare; în prezent, ele se îndepărtau lent de Soare, pe traiectoriile lor inutile. Planurile unei misiuni-robot cu destinaţia Alpha Centauri, ce urma să înceapă în 2050, fuseseră amânate pentru 2069, în speranţa că centenarul lui Apollo XI avea să faciliteze strângerea fondurilor.

Desigur, o civilizaţie extraterestră ce călătorea prin spaţiu putea să fi privit situaţia în perspectivă. Poate că, pentru ea, cei aproximativ o mie de ani ce trebuiau să treacă înainte ca oamenii să poată demara o acţiune doar vag asemănătoare unei cuceriri interstelare nu însemnau nimic altceva decât o judicioasă marjă de siguranţă. Cu toate acestea, era absurdă ideea că noi am fi fost în stare să *înfricoşăm* o cultură capabilă să manipuleze spaţiul şi timpul în moduri pe care de-abia reuşeam să le pricepem.

Dar, poate, Creatorii Bulei erau binefăcătorii noştri, salvându-ne de o soartă infinit mai teribilă decât întemniţarea într-o regiune a spaţiului în care – cu grijă – am fi fost capabili să prosperăm timp de sute de milioane de ani. Poate că nucleul galactic urma să explodeze,

iar Bula reprezenta unica pavăză posibilă împotriva radiaţiilor. Poate că alţi extratereştri, ostili, bântuiau regiunea, cuprinşi de amoc, şi Bula constituia singura modalitate de a-i opri. Variaţiunile mai puţin dramatice pe această temă abundau. Poate că Bula exista pentru a proteja cultura noastră fragilă şi primitivă de realităţile nemiloase ale comerţului interstelar. Poate că sistemul nostru solar fusese declarat Rezervaţie Galactică.

Câţiva savanţi riguroşi, puşi pe stricatul chefului altora, argumentaseră că orice explicaţie ce se putea asocia oamenilor nu reprezenta, probabil, decât o aiureală antropomorfă, dar nimeni nu-i invitase la mesele rotunde transmise în direct.

La cealaltă extremă, majoritatea sectelor religioase nu întâmpinaseră greutăţi în a găsi răspunsuri veridice în propriile mitologii absurde. Fundamentaliştii câtorva credinţe refuzaseră să accepte că Bula exista cu adevărat; ei proclamaseră că dispariţia stelelor era un semn al dizgraţiei divine, prorocită – cu diverse grade de autorizare a prevestirilor – în textele lor sacre.

Părinţii mei erau atei convinşi, eu personal avusesem parte de o educaţie laică, prietenii mei din copilărie fuseseră fie lipsiţi de religie, fie urmaşii colaterali budişti ai refugiaţilor indochinezi, dar mass-media de limbă engleză ce acoperea tot globul fusese inundată de opiniile fundamentaliştilor creştini – ca atare, am crescut cunoscând cel mai bine şi detestând cel mai mult demenţa lor. *Stelele pier!* Dacă ăsta nu era Sfârşitul Lumii, atunci ce era? (De fapt, în *Apocalipsa Sfântului Ioan,* stelele cădeau pe Pământ; totuşi, lucrurile nu trebuiau privite chiar în sens literal.) Până şi fanaticii cu fetişurile mileniale având un M micuţ se puteau simţi încurajaţi; anii 2000 şi 2001 trebuie să fi fost frustrant de lipsiţi de semne cosmice rău prevestitoare, dar, luându-se în considerare şi nesiguranţele mărturiilor istorice, 2034 (se susţinea) putea foarte bine să fie a doua mie aniversare, nu a naşterii lui Hristos, ci a morţii şi reînvierii sale. (Paştele pe 15 noiembrie? În sprijinul acestei idei fuseseră născocite explicaţii obscure – inclusiv ceva denumit „Deriva Paştelui evreiesc” –, însă eu nu fusesem niciodată îndeajuns de masochist ca să încerc să le examinez.)

Era Judecata de Apoi rescrisă de vreo Cameră de Comerţ a Bibliilor de Cingătoare. Televiziunea continua să funcţioneze şi nimeni n-avea nevoie de semnul fiarei ca să cumpere şi să vândă, cu atât mai puţin să facă şi să primească donaţii neimpozabile. Bisericile generaliste dăduseră declaraţii precaute, afirmând, în esenţă, că savanţii aveau probabil dreptate, dar stranele li se goliseră şi înflorise negoţul cu mântuiri contra cost.

Pe lângă grupările post-Bulă, desprinse din religii cu autoritate, apăruseră mii de secte noi, majoritatea organizate conform sănătoaselor linii comerciale iniţiate de întreprinzătorii religioşi din

secolul XX. Totuşi, în timp ce oportuniştii prosperau, adevăratele psihoze se transformaseră în răni purulente. Copiii Abisului avuseseră nevoie de două decenii pentru a se face cunoscuţi, dar, după aceea, naşterea *în Abis* – la sau după Ziua Bulei – devenise o cerinţă obligatorie pentru noii membri. În 2054, şi-au început activitatea otrăvind alimentarea cu apă a unui orăşel din Maine şi ucigând peste trei mii de persoane. În prezent, ei activează în patruzeci şi şapte de ţări şi au revendicat o sută de mii de vieţi. Marcus Duprey, întemeietorul şi principalul lor profet autorealizat, bolboroseşte un şuvoi incoerent de aiureli cabalistice, pe jumătate înţelese, şi de escatologie[2] desprinsă din benzile desenate, dar se pare că există mii de indivizi cu creierele deformate în asemenea măsură încât consideră că fiecare cuvânt al lui este încărcat de adevăr.

Fusese destul de rău când dinamitaseră clădiri la întâmplare, deoarece – spuneau ei – „aceasta e Era Mutilării”, dar, după ce Duprey şi şaptesprezece alţi Copii fuseseră închişi, mulţi dintre adepţii „profetului” consideraseră eliberarea lui drept ţelul lor suprem şi, ca atare, existând o ţintă tangibilă (chiar dacă imposibilă) asupra căreia să-şi concentreze eforturile, violenţa escaladase. Nu contează ce gândesc eu, totuşi, în unele nopţi, această problemă mi se învârte ore întregi prin minte. Nu doresc să-l elibereze. Aş fi vrut să nu-l fi prins niciodată.

Bolile mintale nu se limitau la milenarieni; pentru laici, exista Delirul Bulei, o reacţie isterică, „claustrofobă”, de paralizie la gândul „întemniţării” într-un volum de opt trilioane de ori mai mare decât acela al Pământului. În ziua de azi, o asemenea boală pare aproape ridicolă, tot atât de bizară pe cât erau unele maladii imaginate de clasa dominatoare în secolul al XIX-lea, însă milioane de oameni îi căzuseră victime în primul an. Se manifestase în toate ţările, iar cadrele medicale prevestiseră că pagubele pe care le va provoca economiei mondiale vor fi mult mai mari decât cele ale temutei SIDA. Apoi, în următorii cinci ani, numărul cazurilor scăzuse brusc.

Războaiele şi revoluţiile de pe întregul glob fuseseră puse pe seama Bulei – deşi eu mă întreb cum poate pretinde cineva că este în stare să descâlcească efectele destabilizatoare de cele ivite din cauza sărăciei, datoriilor, modificării climatului, foametei şi poluării – şi a fanatismului religios, care era prezent oricum. Am citit că, la început, oamenii discutau cu toată seriozitatea despre „prăbuşirea” civilizaţiei, despre venirea unui nou Ev Mediu întunecat. Asemenea prorociri încetaseră destul de repede, dar nici chiar acum nu pot decide dacă blândeţea undelor de şoc culturale a reprezentat un miracol ori o

---

[2] Escatologie – totalitatea concepţiilor religioase referitoare la soarta finală a lumii şi a omului (n. red.).

inevitabilitate. *Bula schimbă totul:* ea dovedeşte existenţa extratereştrilor dotaţi cu puteri supranaturale, extratereştri care ne-au întemniţat fără niciun avertisment sau explicaţie şi ne-au văduvit de destinul nostru în univers. *Bula nu schimbă nimic:* extratereştrii sunt rezervaţi şi meschini, stelele n-au nicio legătură cu nevoile oamenilor; Soarele continuă să strălucească, recoltele continuă să crească, viaţa pe această planetă îşi urmează cursul ca şi până acum, iar în jurul nostru există corpuri cereşti ce vor putea fi explorate vreme de câteva milenii.

La începutul anilor cincizeci, absolut fără niciun motiv, lumea „ştia" că faimoşii Creatori ai Bulei aveau să se prezinte şi să explice totul; înfloriseră sectele contactelor cu extratereştrii, falsurile cu OZN-uri atinseseră niveluri absurde, dar, pe măsură ce anii se scurseseră în tăcere, speranţele că vom primi măcar o explicaţie sumară în privinţa stării noastre de carantină se destrămaseră.

Eu nici măcar nu mă mai întreb *de ce?* După treizeci şi trei de ani în care i-am ascultat pe oameni declamându-şi ipotezele improbabile, nimic n-ar putea conta mai puţin pentru mine. (De acord, situaţia a ucis-o pe nevastă-mea, indirect… dar, la urma urmei, tot indirect am ucis-o şi eu.)

Cât despre stele, nu putem afirma că le-am pierdut, deoarece n-au fost niciodată ale noastre. Adevărul este că n-am pierdut nimic altceva decât iluzia că s-ar afla lângă noi.

* * *

Ca întotdeauna, Bella îşi livrează marfa la timp. Descarc fişierele în generoasele memorii-tampon intracraniene ale **Cifratorului** şi sunt pe punctul de a le transfera în terminalul meu de birou, când, într-o clipă de prudenţă ori de paranoia, mă răzgândesc şi hotărăsc să le păstrez deocamdată în cap.

Sunt obosit, dar abia e trecut de ora nouă. Nu vreau să dorm, totuşi ideea de a răscoli dosarele lui Hilgemann mi se pare insuportabil de plictisitoare.

Apelez **Lucrătorul anonim** (Axon, 499 $) şi-l ghidez prin ceea ce doresc să facă în cazul fiecărui nume: mai întâi, să-mi verifice memoria naturală, în căutarea oricărei asocieri (la urma urmelor, există şansa ca rudele unei persoane care merită să fie răpită să fie personaje publice, într-o anume măsură); apoi să contacteze Sistemul de Referinţă al Creditelor, să obţină detaliile financiare cuvenite şi să le ataşeze dosarului. Mă gândesc că ar fi bine să semnaleze dacă averea depăşeşte un anumit prag, însă nu mă simt în stare să-mi bat capul pentru a decide valoarea – oricum, când modiful va termina, îi pot sorta pe toţi, în ordinea descrescătoare a veniturilor. Adaug instrucţiunea de a fi anunţat numai la apariţia unui nume ce-mi este cunoscut.

Mă trântesc pe pat şi conectez sistemul audio al camerei. ROM-ul de control pe care îl rulez în ultima vreme, *Paradis* de Angela Renfield, este una dintre cele câteva sute de mii de copii identice, dar se garantează unicitatea fiecărei piese pe care o creează. Renfield a configurat anumiţi parametri pentru muzică, însă ceilalţi sunt realizaţi de funcţii pseudoaleatorii ce iniţializează pornind de la data, ora curentă şi numărul de serie al sistemului audio.

În seara asta, se pare că am avut norocul să dau peste o pondere excesivă a minimului de influenţă. După câteva minute în care nu aud decât acelaşi acord (într-adevăr, cu o impresionantă rezonanţă), repetat la intervale de cinci secunde, apăs tasta RECOMPUNERE. Muzica încetează, urmează o pauză scurtă, după care începe o altă variantă, o îmbunătăţire evidentă.

Am rulat *Paradis* de vreo sută de ori. La început, pur şi simplu nu puteam crede că execuţiile separate aveau vreo trăsătură comună, totuşi, după câteva luni, am prins a conştientiza structura de bază. Mi-o imaginez ca pe un arbore genealogic sau ca pe o clasificare filogenetică a speciilor, cu toate că metafora este imprecisă; o piesă poate fi considerată drept o verişoară, mai apropiată sau mai îndepărtată, a alteia, însă conceptul de ascendenţă nu poate fi complet translatat. Eu consider bucăţile mai simple ca fiind primordiale, „dând naştere” unor variaţiuni mai complexe, dar, după un anumit punct, stabilirea iniţiatorului şi a odraslei este o decizie arbitrară.

I-am auzit pe unii critici afirmând că, după o duzină de rulări, orice persoană cu o cultură muzicală ar trebui să priceapă pe deplin regulile alese de Renfield şi, astfel, următoarele audiţii ar deveni insuportabil de redundante. Dacă este adevărat, mă bucură ignoranţa mea. A doua piesă din seara asta seamănă cu o sclipitoare lamă de bisturiu îndepărtând succesive straturi de epidermă moartă. Închid ochii, în vreme ce linia unei trompete urcă în acute, apoi se transformă, de-a dreptul imposibil, fără urmă de efort, în sunetul lichid al metaharpelor. Flautele i se alătură cu o temă manieristă, barocă, dar deja cred că pot discerne în ea, ascunse sub zorzoane şi alambicări, insinuările unui ac perfect din argint ce va reveni sub o sută de măşti; care va fi ascuţit, trecut în surdină, apoi iarăşi ascuţit; care va fi ridicat ca să-l admir, pentru ultima dată, apoi îmi va fi împlântat în inimă.

Brusc, în partea inferioară a câmpului meu vizual apar patru rânduri de text strălucitor:

[Lucrătorul anonim:

Asociaţie în memoria naturală.

Casey, Joseph Patrick.

Şeful Securităţii, începând cu data de 12 iunie 2066.]

Uitasem că solicitasem şi dosarele personalului, altfel le-aş fi

exclus. Mă gândesc să aştept să se termine muzica, dar n-are rost; ştiu foarte bine că nu mă voi putea bucura de ea. Ating tasta STOP şi o altă unică încarnare a *Paradisului* dispare pentru totdeauna.

* * *

Casey este cu cinci ani mai vârstnic decât mine, aşa încât retragerea lui, petrecută la puţin timp după a mea, nu fusese chiar prematură. Stă într-un colţ al barului aglomerat şi bea bere; mă alătur ritualului. Mi se pare un mod straniu de a-ţi petrece timpul, cu atât mai mult cu cât nici măcar un microgram de etanol nu va pătrunde în fluxurile noastre sangvine – modifurile ne calculează consumul şi induc o ameţeală pur neurală, în locul chestiei adevărate (nebunesc de toxică); totuşi, dacă această fosilă culturală durează de o mie de ani, venind dintr-o perioadă lipsită de mărturii, nu reprezentăm câtuşi de puţin nişte cazuri aparte.

– Nu reuşim să te vedem deloc, Nick! Unde te-ai ascuns?

„Nu reuşim”…? Am nevoie de câteva clipe pentru a pricepe că nu se referă la el şi la absenta lui nevastă, ci la barul plin de actuali şi foşti poliţişti; „comunitatea oamenilor legii”, cum ar spune politicienii – la fel cum obişnuiau să se refere la comunitatea chineză, italiană sau greacă –, de parcă modificările neurale şi fizice care ne sunt comune ne-au transformat într-un segment demografic omogen. Privesc de jur împrejur şi remarc, uşurat, că nu recunosc aproape pe nimeni.

– Ştii cum e …

– Cum merg afacerile?

– Mă descurc. Ultima dată când auzisem de tine erai cu CorpReab. Ce s-a întâmplat?

– I-a asimilat SI.

– Ah, da, îmi amintesc. Au făcut o groază de reduceri de personal.

– Am fost băftos. Am avut nişte relaţii şi m-am transferat. Au concediat tipi care lucrau de treizeci de ani în CorpReab.

– Care-i viaţa la Hilgemann?

– Tu ce crezi? râde el. Tipii care-ajung acolo, deci ăia pe care nu-i mai ajută niciunul dintre modifurile care se fac azi, trebuie să fie zombi şi nimic mai mult. Nu-s probleme de securitate.

– Nu? Dar ce-a fost cu Laura Andrews?

– Eşti pe cazul ei?

Nu pare mai surprins decât i-o cere politeţea; în mod normal, Cheng l-a pus să mă verifice înainte de a accepta întrevederea.

– Îmhâm.

– Pentru cine lucrezi?

– Tu ce crezi?

– Să mă ia dracu dacă ştiu. În niciun caz pentru soră-sa – aia-i treaba lui Winters. Deşi treaba lui Winters nu-i s-o găsească pe Laura

Andrews, ci să mă facă pe *mine* de rahat. Căţeaua dracu' cred că stă toată ziua călare pe-un calculator şi fabrică dovezi.

– Probabil.

Nu pentru soră-sa. Atunci pentru cine? Ruda altei paciente? Cineva care crede că, dacă răpitorii n-ar fi încurcat borcanele, acum ar fi plătit răscumpărarea şi doreşte să se asigure că nu va exista o a doua tentativă, încununată de succes?

– Acuzaţia e-o glumă, să ştii. Nu poate fi vorba de neglijenţa noastră. Îl mai ţii minte pe tipul care i-a dat în judecată pe proprietarii lui Sydney Hilton, când fiică-sa a fost răpită din cameră? L-au făcut *praf.* La fel o să se-ntâmple şi aici.

– Poate.

Acum a început să râdă.

– Oricum, pe tine te doare-n cot, aşa-i?

– Exact. Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine. Şi n-or să te dea afară, chiar dacă pierd procesul. Nu-s idioţi, doar au alocat un anumit buget pentru securitate: suficient ca să-i ţină pe pacienţi *înăuntru.* Dacă voiau o fortăreaţă, ştiau că trebuie să plătească pentru ea. Administrează penitenciare de suficient timp ca să fie la curent cu costurile.

Casey ezită o clipă, apoi spune:

– „Suficient, ca să-i ţină pe pacienţi înăuntru"? Aşa crezi? Laura Andrews a mai evadat de două ori până acum. Mă fulgeră cu privirea: Dacă *asta* ajunge la urechile soră-sii, îţi rup gâtu' cu mâinile mele.

Îl privesc şi surâd sceptic, aşteptând să-mi explice gluma. El se mulţumeşte să se uite la mine morocănos.

– Cum adică „a evadat"? întreb în cele din urmă. Cum a făcut-o?

– *Cum?* Rahat! Nu ştiu cum. Dacă aş fi ştiut cum, atunci îţi închipui că i-aş fi permis s-o repete?

– Dar… am crezut că nu ştie nici măcar să apese pe clanţă.

– Asta spun doctorii. Adevăru-i că nimeni n-a văzut-o apăsând vreo blestemată de clanţă. Nimeni *n-a văzut-o* făcând ceva care să depăşească inteligenţa unui gândac. Totuşi, o persoană care poate trece de trei ori, prin uşi zăvorâte, pe lângă camere video şi senzori de mişcare nu-i tocmai ceea ce pare a fi, nu crezi?

– Ce vrei să spui? pufnesc eu. Insinuezi c-a simulat imbecilitatea totală timp de peste treizeci de ani? Nici măcar n-a învăţat să vorbească! Crezi c-a început să simuleze afecţiuni cerebrale de la douăsprezece luni?

Casey ridică din umeri.

– Cine ştie ce-a fost acum treizeci de ani? Dosarele zic una, dar eu nu eram pe-acolo. Ştiu doar ce-a făcut în ultimele optsprezece luni. Tu cum ai explica chestiile astea?

– Poate că este o *idiote savante*[3] sau o escapoloagă[4] idioată. (Casey dă ochii peste cap.) În regulă! Habar n-am. Dar… ce s-a întâmplat? Mă refer la celelalte două evadări. Cât de departe a ajuns?

– Prima dată, am găsit-o în parcul Institutului. A doua oară, la câţiva kilometri depărtare. Am dat peste ea dimineaţa, umblând cu aceeaşi expresie nevinovată şi tâmpă dintotdeauna. Eu am propus să-i montăm o cameră video în odaie, însă Hilgemann n-a fost de acord – mi-a invocat nu ştiu ce convenţie ONU asupra Drepturilor Bolnavilor Mintal… SI a luat destule şuturi pe chestia închisorii ăleia din Texas, aşa că acum suflă şi-n iaurt. Râde. Şi ce argumente să fi adus pentru suplimentarea echipamentelor? Pacienţii sunt ca legumele, încăperile au o singură uşă şi-o singură fereastră, ambele supravegheate douăzeci şi patru de ore pe zi. Cum aş fi putut să mai cer ceva? Ce dracu', nu-i puteam spune nenorocitului ăla de director: „Dacă eşti aşa de deştept, zi-mi *tu* cum o face. Zi-mi *tu* cum s-o opresc!"

– Ea n-a făcut nimic din toate astea! scutur eu din cap. E imposibil. A scos-o cineva, de fiecare dată.

– Da? Cine? De ce? Şi primele două evadări ce-au fost: repetiţii?

Şovăi.

– Informaţii false? Poate că încercau să vă convingă că poate evada singură, aşa încât, atunci când au luat-o cu adevărat, să credeţi…

Casey mimează o neîncredere acută, la limita suferinţei fizice.

– Mda, rostesc eu, şi mie mi se pare o ipoteză de rahat. Totuşi, nu pot crede că, pur şi simplu, a ieşit de acolo singură.

* * *

Durează o veşnicie până adorm. **Boss** (Human Dignity, 999 $) a considerat-o probabil o opţiune conştientă, însă, cumva, reuşesc să sufăr în continuare de insomnie. Întotdeauna am un motiv pentru a întârzia decizia, întotdeauna am o problemă pe care vreau s-o analizez, de parcă fiecare întrebare sâcâitoare care cândva m-ar fi ţinut treaz trebuia abordată tot în vechiul stil.

Sau poate că, pur şi simplu, sunt cuprins de ceea ce este cunoscut sub numele de Letargia lui Zeno. Acum, când atâtea aspecte ale vieţii s-au transformat într-o simplă chestiune de opţiune, creierele oamenilor se adaptează. Acum, când poţi avea atât de multe, fiind suficient literalmente să le doreşti, indivizii clădesc noi niveluri în procesele lor de gândire, care să-i protejeze de toată această putere şi libertate; regresii aproape infinite de a dori să decidă să dorească să decidă să dorească să decidă ce dracu' doresc *cu adevărat.*

---

[3] În franceză, în original (n. trad.).

[4] Derivat din escapism: tendinţă de a cultiva evadarea din realitatea vieţii sociale, de a căuta refugiu în atemporalitate (n. red.).

În clipa de faţă, tot ceea ce îmi doresc este să înţeleg cazul Andrews, însă în capul meu nu există niciun modif care să-mi asigure asta.

– Perfect, spune **Karen.** Deci n-ai habar de ce a fost răpită Laura. Nu-i nimic! Rezumă-te la fapte. Indiferent unde ar fi fost dusă, *cineva* trebuie s-o fi zărit pe drum. Nu te mai gândi deocamdată la motive, ci află unde este ea.

– Ai dreptate, încuviinţez. Ca întotdeauna. O să dau un anunţ în sistemele de ştiri…

– Dimineaţă.

– Da, bine! râd eu. Mâine dimineaţă. Simţind căldura ei familiară alături, închid ochii.

– Nick?

– Da?

Mă sărută uşor.

– Visează-mă.

O visez.

2

– Aleluia! Le pot vedea! *Pot vedea stelele!*

Mă răsucesc, surprins, şi zăresc o tânără îngenuncheată în mijlocul străzii aglomerate, cu braţele întinse, privind extaziată în azurul orbitor al bolţii. Pentru o clipă, ea pare încremenită – transfigurată, fermecată –, apoi strigă din nou:

– Le pot *vedea!* Le pot *vedea!*

Începe să se izbească cu pumnii în coaste, legănându-se înainte şi înapoi pe genunchi, gâfâind şi suspinând.

Totuşi, secta asta a dispărut cu douăzeci de ani în urmă.

Fata zbiară şi se zbate. Două prietene stânjenite stau lângă ea, în timp ce oamenii le ocolesc netulburaţi. Privesc întreaga scenă din ce în ce mai uluit, iar amintirile din copilărie ale misticilor stradali, bolborosind şi zvârcolindu-se, renasc, potopindu-mă.

– Toate stelele minunate! Toate constelaţiile măreţe! Scorpionul! Balanţa! Centaurul!

Lacrimile îi brăzdează obrajii.

Îmi înfrânez un sentiment de panică şi repulsie ce sporeşte în mod exagerat. Nu-i decât o fată, doar un accident. Însuşi faptul că reprezintă un spectacol dovedeşte raritatea lui, dovedeşte că majoritatea oamenilor s-au adaptat Bulei, au acceptat-o şi continuă să trăiască. De ce anume mă tem? Că fiecare formă finală a isteriei Bulei, orice ultimă sectă religioasă, orice ultimă bizară psihoză de masă va reînvia?

Când mă întorc, tovarăşele fetei izbucnesc pe neaşteptate în râs. După o clipă, ea li se alătură şi, cu întârziere, cred că pricep. Nimic altceva decât că **Sfera Astrală** a revenit la modă. Un planetariu

mintal. O scamatorie, nu o manifestare divină. Citisem recenziile; modiful oferă o varietate de configuraţii, pornind de la imaginea realistă a stelelor „exact aşa cum ar fi”, asezonată cu efecte diurne şi specifice anotimpului ales, cuprinzând nori şi clădiri, precum şi convingătoare efecte vizuale la apus şi răsărit, şi încheind cu anularea oricăror obstacole (inclusiv a atmosferei luminate de Soare şi a Pământului de sub tălpi), plus opţiunea de deplasare a punctului de observare cu milenii în viitor sau în trecut, ori de cealaltă parte a galaxiei.

Cele trei fete râd acum în hohote, se îmbrăţişează şi se desprind una din braţele celeilalte. Secta este satirizată, nu reînviată; probabil că adolescentele l-au văzut într-un documentar vechi. Pornesc mai departe, simţindu-mă uşor jenat… şi extrem de uşurat.

Când ajung la clădirea mea, urc fără grabă pe scări, neavând tragere de inimă să văd iarăşi un jurnal de apeluri gol. De patru zile, am dat anunţuri în toate sistemele de ştiri, însă n-au declanşat nici măcar un fals apel. În mod normal, Anul Nou ar fi trebuit să-mi fie de ajutor; cu ocazia sărbătorilor naţionale, când oamenii n-au altceva mai bun de făcut, numărul celor care parcurg sistemele de ştiri înregistrează o creştere. Poate că zece mii de dolari nu reprezintă o recompensă prea grozavă, dar mă îndoiesc că dublarea sumei ar fi fost acceptată de client. Asta nu pentru că aş şti mai multe despre cine este el. Dosarele pacienţilor de la Institutul Hilgemann nu cuprindeau pe nimeni care să fi avut legături cu familiile bogate sau celebre – şi, retrospectiv privind situaţia, nu mă surprinde. Cei foarte bogaţi s-ar fi îngrijit, cel puţin, ca dosarul să fie atent falsificat, iar cei indecent de bogaţi şi-ar fi ţinut rudele demente în locuri mai puţin nesigure, în aripile izolate fonic ale propriilor reşedinţe impenetrabile. Sunt ispitit să forţez mai adânc, totuşi n-o fac. Poate că sufăr de imboldul (pur estetic) de a-mi îngloba clientul în Tabloul General, însă deocamdată n-am niciun motiv rezonabil să cred că asta m-ar ajuta s-o găsesc pe Laura.

Niciun apel.

Mă abţin să lovesc cu pumnul în canapea; tapiţeria s-a despicat deja într-atât încât stricăciunile suplimentare nu mai oferă satisfacţie. Se apropie termenul limită pentru prelungirea anunţului cu încă o zi; îi afişez copia pe terminalul meu şi o examinez posomorât, întrebându-mă dacă pot schimba ceva care să îmbunătăţească situaţia, exceptând adăugarea a două zerouri la recompensă. Am utilizat o fotografie a Laurei preluată direct din dosarele pacienţilor Hilgemann; este foarte asemănătoare imaginii pe care am recepţionat-o mintal, sugerând că clientul meu o cunoştea pe Laura din aceeaşi fotografie. Chipul îi este clar, dar cine poate şti cum arată acum? N-ar fi fost necesară chirurgia plastică; era de ajuns o mască bună din piele

sintetică.

Repet anunţul, chiar dacă nu sper mare lucru de la el. Dacă Laura a fost răpită din greşeală, ea este moartă de mult şi mă îndoiesc că voi găsi vreodată cadavrul, şi cu atât mai puţin pe autori. Singura mea speranţă reală este că răpitorii au avut un motiv obscur ca s-o scoată de aici, iar aceasta, prin natura lui, i-a obligat să facă ceva mult mai riscant decât simpla întemniţare sau ucidere a femeii.

De pildă, s-o scoată în mod fraudulos din ţară.

Îmbarcarea Laurei la bordul unui avion n-ar fi fost dificilă.

Imbecilitatea ei putea fi aproape la fel de uşor de ascuns ca şi chipul; există zeci de modifuri ilegale ce o puteau transforma în marioneta umblătoare a unei dame de companie, ori chiar într-un „robot” semiautonom, capabil de acţiuni rudimentare, precum râsul sau plânsul la toate scenele cuvenite din filmul rulat pe durata zborului.

Falsificarea unei înregistrări a vizei de ieşire în baza de date a Afacerilor Externe nu-i mare lucru – ea avea să dispară peste cel mult două ore, modificând în chip corespunzător fişierele companiei aeriene. Afacerile Externe, vama şi companiile aeriene sunt penetrate douăzeci şi patru de ore pe zi de o sută de hackeri diferiţi; ca o ironie a sorţii, dacă eşti norocos, exact *asta* te ajută să urmăreşti un pasager clandestin. Hackerii izbutesc să păcălească sistemele arhaice de securitate ale ţintei, dar nu pot evita să-şi facă anunţată prezenţa altor tovarăşi de breaslă. În procesul obţinerii datelor, ei capătă, în mod implicit, şi detalii ale altor efracţii electronice. Aidoma oricăror informaţii, acestea sunt de vânzare.

Bella acţionează ca broker pentru mine, oferindu-mi în acelaşi timp şi date culese de ea. O apelez şi-mi descarcă încă un lot. Relevanţa maldărelor de date primare este o simplă chestiune de noroc; cu cât achiziţionezi mai multe, cu atât şansele sporesc. Totuşi, nu se poate garanta succesul atunci când evenimentul pe care încerci să-l descoperi a avut loc *(dacă* a avut loc) pe un aeroport necunoscut, la o dată necunoscută, cândva în ultimele cinci săptămâni.

Găsirea vizelor de ieşire falsificate este simplă; însuşi faptul că ele trebuie şterse, pentru a evita cercetările oficiale (lente şi ineficiente), le trădează existenţa în orice serie temporală de instantanee ilicite a bazei de date. Problema rămâne descoperirea Laurei în mulţime; săptămânal, la nivelul ţării au loc peste o sută de ieşiri ilegale. De la Hilgemann, am căpătat semnătura ADN, amprentele, configuraţiile retinelor şi măsurătorile osteometrice ale dispărutei. Serviciul vamal nu se foloseşte de ADN (apar prea multe complicaţii, legale şi culturale, în recoltarea de eşantioane *en masse*[5] de la pasagerii

[5] În masă (în franceză, în original – n. trad.).

străini), dar celelalte trei sunt permanent verificate şi trebuie să corespundă pentru aprobarea îmbarcării. După aceea, însă, practica obişnuită este de a modifica detaliile respective în viza falsificată, tocmai în scopul de a-i descuraja pe cei ca mine. Deşi înregistrarea vizei trebuie menţinută pe toată durata zborului, fără schimbarea numelui şi fotografiei (ca să se evite declanşarea diverselor controale antiteroriste ale companiilor aeriene), datele de identificare biologică nu mai sunt accesate până ce pasagerul ajunge la serviciul vamal de destinaţie. Ca atare, există doar două scurte perioade când înregistrarea vizei trebuie să conţină adevărul; teoretic, perioadele respective se pot măsura în milisecunde, dar în practică lucrurile nu pot fi aranjate chiar atât de precis şi ferestrele ajung până la câteva minute. Cu toate acestea, amprentele şi configuraţiile retiniene sunt relativ uşor de alterat prin nanochirurgie, şi atunci nu-ţi mai rămâne să te încrezi decât în lungimile oaselor. Şi ele pot fi modificate, când eşti disperat, totuşi nimeni nu se suie în avion imediat după o asemenea reconstrucţie, chiar dacă o face sub formă de marionetă, iar un pasager invalid e la fel de evident ca şi o tăbliţă atârnată de gât.

Cercetez ultima serie de instantanee; aproape imediat, se dovedeşte la fel de inutilă precum celelalte.

Paginez la întâmplare prin gigaocteţii de fleacuri pe care i-am acumulat, cursă după cursă, de la cele zece aeroporturi internaţionale ale ţării, totul începând cu meniurile de la bord şi dispunerea fotoliilor, până la… declaraţiile de expediţie ale obiectelor din cala avionului. Desigur, Laura putea fi expediată sub formă de colet, însă n-ar fi fost o opţiune prea inteligentă. Toate coletele sunt fie radiografiate, fie inspectate manual, aşa încât există un singur soi de obiect ce poate fi imitat de un om: un cadavru. Obţinerea aspectului exterior adecvat n-ar constitui un impediment; medicamentele ce întrerup metabolismul pentru câteva ore, fără a afecta creierul ori alte organe, se utilizează de decenii. Lipsa de atractivitate a metodei o reprezintă raportul semnal – zgomot; simplul număr al pasagerilor clandestini vii reprezintă în sine un mod de camuflaj, dar numai unul sau două cadavre părăsesc, săptămânal, ţara.

Cu toate acestea, n-am altceva mai bun de făcut, aşa încât caut prin inventarele de mărfuri ale datelor colectate până acum şi adun şapte răposaţi.

Radiografiile rutiniere de securitate ce se fac tuturor pasagerilor oferă simultan baza de calcul al setului de măsurători osteometrice întrebuinţate pentru verificarea identităţii. Cadavrele nu sunt, însă, verificate în privinţa identităţii; ca şi în cazul unor colete obişnuite, radiografiile (o pereche stereoscopică) sunt pur şi simplu inspectate vizual, apoi stocate în declaraţiile de expediţie. Am nevoie de o

jumătate de oră până să găsesc o copie a algoritmului utilizat de aeroporturi la calculul lungimilor oaselor; face parte din firmwareul aparatelor de radiografiat, separate de sistemele principale ale pasagerilor, de aceea nu apare prin maldărele mele de memorie furată. N-aş fi avut chef să deduc o versiune proprie; ecuaţiile de conversie a datelor din perechi stereoscopice în coordonate tridimensionale sunt banale, dar nu se poate afirma acelaşi lucru despre automatizarea identificării diferitelor oscioare.

Rulez programul pe cele şapte cadavre, căutând o corespondenţă cu datele Laurei... şi obţin şapte răspunsuri negative – în mod sadic, tocmai când am revelaţia unui motiv pentru care răpitorii ar fi putut alege exact varianta asta. Este plauzibil ca afecţiunile cerebrale ale Laurei să-i fi împiedicat să întrebuinţeze un modif marionetă; multe din modifurile ilegale se bazează în chip explicit pe existenţa anumitor structuri neurale despre care se presupune că sunt comune „tuturor”, dar care pot fi inexistente la Laura. Fără îndoială că orice problemă de asemenea natură putea fi ocolită dacă ar fi avut timp la dispoziţie, însă maparea creierului anormal al femeii şi reprogramarea corespunzătoare a nanomaşinilor n-ar fi fost deloc simple. Alte soluţii puteau să apară mai ademenitoare.

Absenţa unor rezultate pozitive nu înseamnă nimic; radiografiile din documentele calei puteau fi falsificate la câteva minute după ce fuseseră făcute. Informaţiile computerizate sunt la fel de evanescente ca vidul cuantic, cu adevăruri şi falsităţi virtuale apărând şi dispărând neîncetat. Pe o scară temporală destul de redusă, sunt posibile minciuni de orice magnitudine; legile se aplică doar acelor date ce rămân locului timp suficient pentru a fi înregistrate.

Parcurg programul de analiză a radiografiilor, curios să văd cum funcţionează, însă codul de identificare pentru trăsături anatomice este o chestie destul de plictisitoare: o listă interminabilă de reguli şi excepţii, urmată de câteva rânduri de formule. Avusesem o vagă şi sâcâitoare bănuială că diferenţele de geometrie între sistemele de radiografiere a pasagerilor şi a mărfurilor îmi puteau da nişte gunoaie, dar, de fapt, toate dimensiunile relevante sunt stocate alături de perechile de imagini, etichetate meticulos cu descriptorii standard, iar programul nu consideră nimic de la sine înţeles.

După calculul lungimii oaselor, corespondenţa este declarată dacă eventualele discrepanţe se încadrează într-un domeniu de toleranţe dependente de vârstă, ceea ce permite rabaturi pentru posibilitatea unor mici modificări ulterioare acordării vizei. Desigur, toleranţa este mai largă pentru copii şi adolescenţi, iar la persoanele de vârsta Laurei domeniul e mult mai îngust – poate că ar trebui să-l măresc? E posibil ca serviciile vamale să prefere erorile în direcţia unor false valori negative, însă eu aş accepta mai degrabă să greşesc în direcţia

opusă.

Brusc, îmi dau seama de stupiditatea mea: continui să gândesc în termeni aplicabili pasagerilor. Un fals cadavru nu trebuie să fie ambulant. În acest caz, nu poate fi trecută cu vederea nici măcar o reconstruire a scheletului, indiferent cât de mutilantă ar fi; ceea ce înseamnă că nu mă pot încrede în absolut niciun fel de date.

Adevărul nu este, totuşi, chiar acesta. Majoritatea oaselor pot fi modificate dacă se acceptă o perioadă de convalescenţă, dar e aproape imposibil să intervii asupra anumitor părţi ale craniului, fără ca operaţiunea să fie atât periculoasă, cât şi evidentă.

Modific criteriile de corespondenţă, înlăturând toate celelalte comparaţii. Când rulez această nouă versiune, apare imediat un document:

IDENTIFICARE COLET: 184309547

Cursa: QUANTAS 295

Plecarea: Perth, 13:06, 23 decembrie 2067

Sosirea: New Hong Kong, 14:22, 23 decembrie 2067

Conţinutul: Oseminte [Han, Hsiu-lien]

Expeditorul: Consulatul General New Hong Kong

16 St. George’s Terrace

Perth 6000-0030016

Australia

Destinatarul: Biroul Pompe Funebre Wan Chei

132 Lee Tung Street

Wan Chei 1135-0940132

New Hong Kong

O corespondenţă bazată pe cinci măsurători craniene putea fi o coincidenţă. *Putea* fi şi o intoxicare deliberată. De ce oare răpitorii n-au modificat radiografiile, ştergând până şi această aluzie referitoare la adevăr?

Verific ora la care a fost făcut instantaneul. Douăsprezece şi cincizeci şi trei de minute. Cala fusese radiografiată probabil cu două-trei minute în urmă; nu rişti să schimbi datele chiar atunci când e posibil să fie examinate de un vameş. Peste alte zece minute, orice urmă a Laurei Andrews ar fi dispărut. Clatin din cap, rămânând în continuare suspicios. N-am deseori norocul ăsta.

Karen se apleacă peste umărul meu şi rosteşte:

– Asta-i definiţia norocului, idiotule. Fă-ţi rapid bagajele.

* * *

New Hong Kong a fost întemeiat la 1 ianuarie 2029. Cu optsprezece luni în urmă, la a treizecea aniversare a preluării Hong Kongului de către Republica Populară Chineză, demonstraţiile împotriva suspendării Legii Fundamentale se încheiaseră prin represiuni brutale, pedepsirea zurbagiilor şi creşterea masivă a ratei

emigrărilor ilegale. În vreme ce toate statele din regiune ofereau emigranţilor nişte mizerabile lagăre de refugiaţi înconjurate cu sârmă ghimpata, Confederaţia Tribală a Ţinutului Arnhem le pusese la dispoziţie două mii de kilometri pătraţi pe o peninsulă împânzită de manglieri din nordul Australiei. De data aceasta, nu mai fusese vorba de o concesiune pe nouăzeci şi nouă de ani; se acorda suveranitatea permanentă, în schimbul unui procentaj din profituri.

Ţinutul Arnhem, unde rămăşiţele a şase triburi de aborigeni încercau să repună bazele civilizaţiei lor, aproape ştearsă de pe faţa Pământului, devenise el însuşi independent abia în 2026, iar în Australia se discuta despre sistarea ajutorului care-l făcea solvabil – parţial, drept răspuns la ameninţările Chinei privind sancţiunile comerciale, dar şi din simplul resentiment infantil faţă de neexperimentata naţiune ce îndrăznise să-şi ia în mod serios autonomia. (Propunerea stupefiant de creatoare a guvernului australian fusese de a acorda adăpost unui număr de şaizeci de mii de refugiaţi într-o colonie de leproşi abandonată, pe coasta de nord-vest, pentru întreaga perioadă cât ar fi durat împrăştierea lor prin întreaga lume cu o viteză acceptabilă din punct de vedere politic.) Ideea de ajutor rămăsese, însă proiectul fusese ridiculizat pe scară largă de mass-media şi de experţii lor economici, care-l porecliseră „subarendarea naţiunii”, prezicând un dezastru social şi financiar.

Investitorii internaţionali văzuseră cu totul altfel situaţia; banii începuseră să curgă. Acţiunea nu avea nimic umanitar în ea, ci reflecta pur şi simplu situaţia economică mondială din momentul respectiv. Coreenii, în special, înnebuniseră străduindu-se să găsească proiecte care să le absoarbă excedentul de bogăţie. Crearea infrastructurii de la zero trebuie să fi fost descurajată; totuşi, poziţia era rezonabil de apropiată de centrele industriale înfloritoare ale Asiei de sud-est, unde exista o supraabundenţă de experţi în inginerie şi în capacităţi de producţie. Utilizând din plin noi tehnici de construcţie, centrul oraşului a devenit funcţional, ajungând să fie locuit în numai şapte ani. La timp – în 2036, Republica Populară Chineză a invadat Taiwanul, declanşând un nou val de refugiaţi.

În deceniile ce au urmat, ciclurile reformelor politice şi economice s-au abătut asupra Beijingului, încheindu-se, fiecare, printr-un val de deziluzionaţi provenind din talentata clasă de mijloc, care aveau un singur loc spre care să se îndrepte. Pe măsură ce China devenea tot mai săracă şi izolată, New Hong Kong prospera. În 2056, produsul global net îl depăşise pe cel al Australiei.

* * *

La peste 2 Mach, trei mii de kilometri sunt parcurşi în ceva mai mult de o oră. Mă aflu departe de orice hublou, dar comut ecranul recreativ pe canalul exterior şi privesc deşertul gonind dedesubt. Nu-

mi pun căştile, pentru a evita inutilul comentariu audio, însă nu ştiu cum să fac ca să scap de suprapunerile de texte şi grafice care-mi distrag atenţia. În cele din urmă, renunţ şi-i spun lui **Boss** să mă scoată din circulaţie până ajungem.

Ploaia musonică răpăie pe pistă când aterizăm, dar peste cinci minute ies din aeroport sub razele orbitoare ale soarelui şi – după o oră de climat artificial, menţinut la douăzeci şi trei de grade – o căldură şi umiditate tot atât de palpabile ca un pumn încasat în plină figură.

Pot distinge spre nord macaralele de chei ale portului, vizibile printre zgârie-nori; spre est, un petec azuriu anunţă Golful Carpentaria. Mă aflu chiar lângă accesul la metrou, dar, întrucât ploaia s-a oprit, decid să merg pe jos până la hotel. Este prima mea vizită în NHK, însă am încărcat **Déjà Vu** (Global Visage, 750 $) cu o hartă citadină actualizată şi un pachet de informaţii.

Turnurile negre şi zvelte din perioada de început alternează cu stilul modern: faţade ornamentale imitând jadul şi aurul, sculptate în ingenioase basoreliefuri fractale ce asaltează ochiul într-o duzină de mărimi diferite. Fiecare clădire e încununată cu emblema gigantică a unui serviciu major de finanţe sau de informaţii. Dintotdeauna, mi s-a părut absurd ca banii ori datele să necesite o etichetă de atenţionare, totuşi legile se modifică lent, iar ordonanţele *laissez faire*[6] de aici se pare că au ademenit sute de transnaţionale să-şi mute cartierele generale sub această jurisdicţie, fie numai şi pentru a aştepta ziua când se vor putea legaliza imaterial, sub forma unor valuri de date neimpozabile deplasându-se între supercalculatoarele orbitale.

La nivel standard, blocurile-turn sunt complet ascunse de subarboretul mărunţilor comercianţi. Holograme de lumină naturală în *pai-hua* şi engleză ticsesc văzduhul, fiecare cu un flux de săgeţi pâlpâitoare indicând o intrare îngustă ori o nişă micuţă care altfel ar fi uşor ignorate. Procesoarele, modifurile neurale şi ROM-urile recreative se vând alături de gablonzuri, mâncăruri la minut şi cosmetice nanoware.

Mulţimea pe care o străbat pare prosperă: executivi, negustori, studenţi şi o abundenţă de turişti. Douăsprezece grade la sud de ecuator reprezintă aproximativ limita maximă pentru turiştii nordici; ei vor să fie bronzaţi iarna şi nu doresc promisiunea unor melanoame. La destule decenii după eliminarea ultimilor poluanţi ce afectau stratul de ozon, stratosfera rămâne contaminată, iar „gaura” ce se întinde în fiecare primăvară dinspre Antarctica este încă destul de serioasă pentru a da peste cap ecuaţiile latitudine/ riscul-cancerului; razele solare sunt mult mai periculoase în zona temperată sudică decât la

[6] Care implică o intervenţie minimă (în franceză, în original – n. trad.).

tropice. Ar fi preferabil să-mi anulez rapid provinciala prejudecată a centurii de ultraviolete şi să nu mai consider că pielea albă îi desemnează pe fanaticii religioşi şi pe demenţii purităţii genetice. Puţini dintre cei născuţi aici (sau în vechiul Hong Kong) s-ar fi deranjat cu amplificarea melaninei, totuşi există un segment distinct de „sudici” cu pielea neagră, imigranţi născuţi în Australia, de descendenţă asiatică şi europeană, aşa încât s-ar putea să nu fiu atât de evident străin pe cât mă simt.

Hotelul Renaissance fusese cel mai puţin scump pe care-l putusem găsi – cu toate acestea, este deconcertant de luxos cu mochetele sale roşii-aurii şi frescele gigantice reproducând schiţe ale lui da Vinci. În NHK nu există hoteluri ieftine; turiştii sărăntoci, cu rucsacuri, pur şi simplu nu primesc viză de intrare. Detest să mi se ducă bagajul, dar urăsc şi mai mult tevatura ce s-ar crea dacă aş refuza serviciile liftierului. Câteva inscripţii discrete sfătuiesc turiştii să nu dea bacşiş; **Déjà Vu** îmi comunică exact contrariul şi mă anunţă suma curentă.

Camera mea e îndeajuns de mică pentru a mă linişti în privinţa cheltuielilor excesive, iar peisajul întrezărit pe geam constă doar dintr-o porţiune a clădirii Axon, a cărei faţadă este elegant împodobită cu denumirile celor mai bine vândute dintre modifurile lor neurale, scrise într-o duzină de limbi şi repetate în toate direcţiile, aidoma unei configuraţii geometrice abstracte. Literele săpate în imitaţia de marmură neagră nu atrag atenţia, însă probabil că este un vicleşug deliberat; la urma urmelor, Axon s-a dezvoltat dintr-o companie măruntă ce se ocupa de „tehnici de învăţare subliminale” – benzi audio şi video purtând mesaje inaudibile ori invizibile, despre care se presupunea că sunt percepute „direct” de subconştient. Aidoma tuturor celorlalte şiretlicuri de autoevoluţie ale perioadei, tehnicile respective nu oferiseră decât efecte placebo naivilor şi megadolari comercianţilor veroşi; în plus, ajutaseră la crearea pieţei pentru o tehnologie *cu adevărat* funcţională, atunci când aceasta a fost inventată.

Despachetez, fac duş, potrivesc toate ceasurile din minte cu o oră şi jumătate mai târziu, apoi mă aşez pe pat şi încerc să hotărăsc cum intenţionez s-o găsesc pe Laura într-un oraş cu douăsprezece milioane de locuitori.

Ferparele afirmă că Han Hsiu-lien a fost incinerată în ziua de 24 decembrie; sunt, însă, sigur că trupul introdus în crematoriu semăna perfect cu ea, deşi probabil că adevărata Han Hsiu-lien n-a părăsit niciodată Perthul. Toate aceste manevre cu cadavre sunt fascinante, dar nu mă conduc prea departe. Dacă vorbesc cu cineva de ia biroul de pompe funebre, risc să-i alertez pe răpitori. Acelaşi lucru este valabil şi pentru hamalii care au descărcat sicriul din avion. Toţi indivizii despre care pot presupune că au văzut ceva util sunt, mai

mult ca sigur, şi cei mai implicaţi în acţiunea cu pricina.

Aşadar, ce-mi rămâne de făcut? În continuare, nu ştiu nimic despre răpitori, despre motivele sau planurile lor. Exceptând faptul că am restrâns zona geografică de investigare, mă găsesc tot pe primul pătrăţel al tablei de joc. Unicul indiciu este Laura însăşi, imobilă şi cu afecţiuni cerebrale. La fel de bine aş putea căuta un obiect lipsit de viaţă.

Dar ea nu este un obiect lipsit de viaţă, ci un convalescent care se reface după o reconstrucţie scheletală. *Convalescent,* ce implică asta? Infirmieri de specialitate şi fizioterapie, în cazul în care răpitorii nu doresc să rămână infirmă. De asemenea, medicaţie; dacă într-adevăr au interes s-o păstreze în viaţă, nu pot trece cu vederea problemele ei de sănătate. Totuşi, ce medicaţie, ce prescripţii specifice? Habar n-am, de aceea ar fi bine să aflu cât mai repede.

Doctor Pangloss este săpătorul meu favorit. Spre deosebire de Bella, care fură date protejate, Pangloss dezgroapă lucruri despre care se presupune – ridicol! – că sunt uşor accesibile oricui, pentru câţiva dolari, prin atingerea câtorva taste. Masca lui, cu perucă pudrată şi aluniţă, mă duce întotdeauna cu gândul la Moliére mai degrabă decât la Voltaire, iar accentul îi este RSC[7] pur, însă capacităţile de săpător nu-i pot fi puse la îndoială; îmi răspunde în fix treizeci de secunde. Aş fi putut consulta şi eu aceleaşi sisteme expert, baze de date şi biblioteci, dar mi-ar fi luat câteva ore.

O pacientă în starea Laurei necesită câteva prescripţii farmacologice, fiecare dintre ele putând fi asigurată de mai multe medicamente, fiecare la rândul lui produs sub câteva denumiri diferite şi existent la mai mulţi distribuitori locali. Pangloss aranjează toate aceste informaţii sub forma unei diagrame arborescente, perfect vizibilă în aer, apoi trimite o copie canalului de date.

O apelez pe Bella, îi transmit lista distribuitorilor şi-i cer avizele lor de livrare din ultimele trei luni.

– Cinci ore, spune ea. Parola ta e „nocturnă”.

Cinci ore. Petrec zece minute zgâindu-mă pe geam, încercând să mă gândesc ce lucru util aş putea face între timp. N-am nicio idee, aşa încât decid să mănânc.

* * *

Restaurantul de la parterul hotelului pare îmbâcsit şi scump, de aceea plec în căutarea unui expres. NHK are propria artă culinară distinctivă, în principal cantoneză ca origine, dar abundând în picanterii locale, cum ar fi carnea de crocodil din Ţinutul Arnhem; delicioasă, conform lui **Déjà Vu,** atâta vreme cât nu te sperie posibilitatea unui canibalism secundar. Mă hotărăsc pentru pilaf.

---

[7] Royal Society of Canada = Societatea Regală Canadiană (n. trad.).

Mi-au mai rămas câteva ore de omorât, aşa că mă plimb, fără scop. Îmi spun că voi reflecta asupra cazului, dar adevărul este că mă enervează să reiau aceleaşi detalii în aceleaşi cercuri nesfârşite, aşa că-mi golesc mintea de orice date străine. Mulţimile de la ora de vârf se strâng în jurul meu – puhoi de feţe încordate şi neliniştite care, de obicei, mă încordează şi mă neliniştesc şi pe mine, însă în clipa aceasta par să fiu imun, de parcă nu m-aş fi adaptat încă oraşului şi nu pot fi, deocamdată, atins de stările lui sufleteşti.

Păşesc într-un fals crepuscul – umbra blocului Băncii PanPacific, un cilindru cu o sută de niveluri, împlătoşat în aur corodat. **Déjà Vu** îşi lansează prezentarea turistică: *Opera cea mai celebră şi mai controversată a lui Hsu Chao-chung, terminată în 2036. Învelişul cu aspect metalic este în realitate un polimer. Dimensiunea fractală a suprafeţei este inegalabila 2,7…* Comentariul este mai abstract decât o iluzie auditivă; seamănă mai degrabă cu un discurs imaginat sau reamintit: coloana sonoră a unui documentar rememorată fără dificultate. Şmecheria constă în faptul că modiful transmite simultan şi un subtext deliberat: sentimentul unei familiarităţi sporite, senzaţia că obţii cunoştinţele cele mai profunde şi intime, impresia că, prin fiecare bucăţică de banalităţi predigerate pe care o înghiţi, te apropii rapid de o înţelegere a locului ce poate rivaliza cu aceea a oricărei persoane născute aici. Aceasta e exact amăgirea dorită de turişti, însă, în ceea ce mă priveşte, aş vrea să fiu ceva mai puţin vanitos.

Cerul se întunecă rapid odată ce soarele apune cu adevărat.

Karen merge alături de mine, tăcută la început; totuşi, îmi ajunge s-o văd cu coada ochiului şi să-i simt mireasma vagă a pielii ca să-mi alin singurătatea.

Ajungem într-o piaţă sub cerul liber, o întindere nesfârşită de dughene şi mese ticsite de suveniruri, flecuşteţe şi farafastâcuri consumabile de supertehnologie. Lumini multicolore se întretaie, revărsate dinspre hologramele ce se înghiontesc deasupra tarabelor aidoma bolboroselilor unor demoni, scăldând totul în tonurile cele mai ciudate.

– Avem nevoie de o salatieră inteligentă? „Mai iute şi mai iscusită decât orice om cu un modif de bucătar…”

Ea clatină din cap.

– Ce zici de ăsta? Un substituent de chei. „Memorează şi reproduce proprietăţile geometrice, electrice, magnetice şi optice a o mie de chei diferite, active sau pasive.”

– Nu cred.

– Haide! Nota mea de hotel e sub limită. Trebuie să cumpăr ceva, altfel n-o să mă mai lase niciodată în NHK. Calculatorul Camerei de Comerţ îmi va respinge orice solicitare de viză.

– Atunci ce-ai zice de un horoscop? arătă ea cu bărbia spre prăvălia

unui astrolog.

Simt un nod în stomac.

– De când crezi în rahaturile astea?

Un tânăr se întoarce şi se holbează la mine, văzându-mă cum vorbesc cu văzduhul, dar prietenul lui îl prinde de cot şi-l trage mai departe, explicându-i în şoaptă.

– Nu cred, dar am şi eu o toană.

Privesc dugheana şi izbutesc să emit un hohot forţat.

– Astrologie… fără nicio nenorocită de stea! Asta pune capac la toate.

Chipul lui **Karen** este inexpresiv.

– Fă-mi şi mie pe plac.

Măruntaiele îmi fierb, însă reuşesc să vorbesc de-a dreptul calm:

– Bine. Dacă vrei un horoscop, o să-ţi cumpăr un horoscop. 10 aprilie.

– Nu al meu, idiotule, scutură ea din cap. *Al Laurei.*

O fixez cu privirea, apoi strâng din umeri. N-are rost să discut în contradictoriu. Port încă în minte toate dosarele pacienţilor Hilgemann. Laura s-a născut la 3 august 2035.

Astrologul este o fetiţă de patru-cinci ani, cu ţeasta rasă, îmbrăcată în imitaţie de mătase şi purtând bijuterii din sticlă. Îi dau detaliile Laurei. Stă aşezată turceşte pe o pernă şi scrie cu un toc din bambus pe imitaţie de pergament. Caligrafia îi este rapidă, dar în acelaşi timp elegantă; mai mult ca sigur, modiful respectiv a costat o avere – aptitudinile manuale nu sunt ieftine. După ce umple pagina, o întoarce şi scrie pe spate o versiune în engleză. Îi întind cartea de credit şi-mi lipesc degetul mare pe scaner. Când iau pergamentul, fetiţa îşi împreunează palmele şi face o plecăciune.

Karen a dispărut. Citesc prevestirea, care se rezumă la succes în afaceri şi fericire în dragoste (după multe tribulaţii). Mototolesc foaia şi o arunc într-un coş, apoi refac drumul spre hotel.

* * *

O sun pe Bella, descarc livrările distribuitorilor de medicamente şi încep să caut configuraţii şi şabloane. Nu mă încred în terminalul camerei de hotel, de aceea execut analizele în minte; **Cifratorul** are o staţie de lucru virtuală, dotată cu toate facilităţile curente de examinare a datelor.

Pangloss a specificat cinci categorii de medicamente. O sută nouă clienţi le au pe toate cinci. Parcurg prezentările lor animate din cartea de telefon; deloc surprinzător, se dovedesc a fi spitale importante, unde se execută reconstrucţii ortopedice, ori clinici de chirurgie estetică, specializate în genul de operaţii care i s-au făcut, probabil, Laurei. Intervenţii asupra nasului, obrajilor, îndepărtări de coaste, reglări de vertebre, reduceri sau extensii de membre; niciodată nu mă

pot obişnui cu gândul că există persoane care suportă genul acesta de mutilări de dragul modei, însă zeci de clienţi surâzători îşi declară satisfacţia chiar înaintea ochilor mei.

Laura poate fi ascunsă în oricare dintre aceste locuri; o sumă îndeajuns de importantă reduce la tăcere întrebările stânjenitoare. Totuşi, implicarea unui individ suplimentar înseamnă apariţia unui diletant pe care nu te poţi bizui, un alt potenţial informator. De aceea, este preferabil să fii independent.

Al nouăzeci şi treilea nume de pe listă, Cercetări Biomedicale Internaţionale, nu afişează decât o emblemă animată, la fel de clară ca şi denumirea ei – literele CBI realizate din ţevi strălucitoare, cromate, rotindu-se întruna şi scânteind la nesfârşit cu luminiţe ce par de-a dreptul imposibile – şi un singur rând de text: *Cercetări pe bază de contracte în biotehnologie, neurotehnologie şi produse farmaceutice.*

Răscolesc datele până la capăt, dar, cu excepţia Grupului de Cercetări Osteoplastice, toate celelalte nume sunt spitale sau clinici care caută clienţi. Aceasta nu dovedeşte nimic, însă aş dori să ştiu ce fel de contracte de cercetare a avut în ultima vreme CBI.

Sunt gata s-o sun pe Bella, apoi mă răzgândesc. Dacă mă apropii de ţintă, ar fi bine să fiu cât mai prudent. Bella e pricepută, totuşi niciun hacker nu poate garanta că nu va fi detectat, iar ultimul lucru pe care mi-l doresc este să-i sperii pe răpitori, astfel încât s-o mute iarăşi pe Laura.

Găsesc adresa CBI într-un repertoar de afaceri. Întrucât compania nu este cotată la bursă, datele obligatorii sunt minime. Fondată în 2065. Proprietatea exclusivă a unui cetăţean din NHK: Wei Pai-ling. Am auzit de el – e un antreprenor cu o avere mijlocie, având un domeniu larg de interese tehnologice profitabile, dar lipsite de spectaculozitate.

Este trecut de ora două şi jumătate. Dezactivez **Cifratorul** şi mă prăbuşesc în pat. *Cercetări Biomedicale Internaţionale.* Poate că am avut dreptate de la bun început; poate că o companie farmaceutică al cărui produs a nenorocit creierul Laurei se pregăteşte în vederea unei viitoare inculpări. Într-un asemenea caz, totul ar fi perfect logic. Mă rog… aproape totul. În ce scop, însă, CBI – sau cei pe care i-au angajat pentru răpirea Laurei – ar fi intrat în Institutul Hilgemann doar ca s-o elibereze din camera ei, de două ori, înainte s-o răpească cu adevărat? *De ce ar fi făcut cineva asta?* E bizar. Dacă intenţionau să lase impresia că Laura evada singură, pe cine credeau că păcălesc?

În vreme ce fixez plafonul, încercând să aleg somnul, îmi revine în minte episodul cu astrologul. **Karen** nu este obligată să se comporte în conformitate cu realitatea; uneori respectă amintirile mele, alteori, pur şi simplu, îmi îndeplineşte dorinţele, iar alteori acţiunile ei sunt la

fel de criptice ca subiectul unui vis. Şi, la urma urmelor, de ce ar trebui să „visez” că ea îmi solicită horoscopul Laurei? Numai din perversitate? Karen n-ar fi făcut aşa ceva nici într-un milion de ani.

Caut să mă relaxez, să uit cele întâmplate, dar nu pot. Nu-mi scapă ironia sorţii: nimic nu mă revoltă mai mult ca atribuirea patologică de simboluri – religia, astrologia, superstiţiile de orice natură – şi iată-mă aici, căutând simbolul din acţiunile unor viziuni controlate subconştient ale soţiei mele moarte. Ce soi de necromanţie grotescă mai e şi asta?

Horoscoape… *Zile de naştere favorabile.* Pielea mi se înfioară. Apelez iarăşi datele despre Hilgemann. Laura s-a născut pe 3 august 2035. Naşterea a fost prematură; fişa medicală afirmă că perioada de gestaţie a fost între treizeci şi şapte şi treizeci şi opt de săptămâni. Aşadar, momentul conceperii Laurei a fost în jurul datei de 15 noiembrie 2034; poate chiar în Ziua Bulei.

Luat în sine, lucrul acesta nu înseamnă nimic pentru mine şi probabil că n-ar fi însemnat nici pentru Karen. Pe planetă existau vreo zece miliarde de oameni pe care i-ar fi durut în cot că stelele dispăruseră chiar în clipa când ejaculase tatăl Laurei.

Toate astea nu contează, toate astea sunt lipsite de importanţă, toate astea reprezintă doar o coincidenţă inofensivă, lipsită de sens!

Întrebarea este: *Ce înţeles au ele pentru Copiii Abisului?*

* * *

Marcus Duprey se născuse în Ziua Bulei, în orăşelul Hartshaw, statul Maine, în ultimele şaisprezece minute de lumină stelară a Pământului. Se pot face doar speculaţii asupra vârstei când a început să atribuie o semnificaţie aparte acestui fapt; el n-a declarat-o, iar părinţii, bunicii, unchii, mătuşile, verii, majoritatea profesorilor şi colegilor lui au murit cu ocazia celei de-a douăzecea aniversări a sa, pe care o sărbătorise introducând bacterii toxice în reţeaua de alimentare cu apă din Hartshaw. Profesorii din clasa a treia şi a şaptea, care, spre norocul lor, se mutaseră din orăşel, de-abia şi-l reaminteau. Foştii colegi care supravieţuiseră l-au descris drept un băiat tăcut şi oarecum retras, totuşi nu studios şi nici îndeajuns de introvertit ca să atragă tachinările celorlalţi. Charismatic? Influent? Un conducător înnăscut? *Un profet?* Câtuşi de puţin.

Fişierele calculatoarelor nu au prea multe de adăugat. Părinţii lui nu erau religioşi. Performanţele la învăţătură fuseseră mediocre; comportarea sa în şcoală de-a dreptul nesemnificativă sau, cel puţin, nu atrăsese atenţia nimănui. După terminarea liceului, lucrase în serviciul public local de alimentare cu apă, executând ceea ce fusese descris drept „întreţinere necalificată şi semicalificată”. Fără îndoială că, în tinereţe, accesase în mod extensiv bibliotecile interactive, dar majoritatea sistemelor păstrează datele numai câteva luni, iar până

când cineva începuse să se intereseze asupra lecturilor ce-l formaseră pe Duprey, detaliile fuseseră şterse de multă vreme. Dacă achiziţionase vreodată cărţi sau ROM-uri, le luase cu el când fugise; camera în care locuia cu chirie nu conţinea niciun obiect personal. (Ce anume ar fi putut explica trei mii de morţi? Nişte cărţi despre Charles Manson şi Jim Jones? Un jurnal plin de alienări adolescentine? Un pachet de tarot, o diagramă zodiacală? Pentagrame desenate cu sânge pe podea?)

Duprey fusese capturat după mai mult de şase ani, pe când se ascundea în Quebecul rural. În tot acest timp, îşi formase discipoli în lumea întreagă, care aruncau în aer trenuri şi clădiri, otrăveau conservele ori deschideau focul asupra mulţimilor. Majoritatea crimelor erau comise la întâmplare, însă un grup al Copiilor ucisese şase membri ai unei echipe europene de cercetare a Bulei, şi aveau să urmeze şi alte asasinate similare. Pentru Copii, studierea Bulei reprezenta blasfemia absolută; la urma urmelor, orice înţelegere detaliată a adevăratei naturi a Bulei putea doar să submineze concepţia lor asupra cerului pustiu ca prevestitor cosmic al „Erei Mutilării”, despre care considerau că ei înşişi o inauguraseră.

Duprey fusese găsit sănătos mintal şi apt de a fi judecat. Nu era un schizofrenic paranoid; nu auzea voci, nu avea viziuni şi nu suferea de mai multe iluzii decât orice alt lider religios. Am văzut transcrierea uneia dintre evaluările sale psihiatrice; întrebat în mod direct dacă aprecia genocidul din Hartshaw drept *bun* sau *rău,* el răspunsese că înţelegea conceptele respective, însă considera că nu mai erau aplicabile. „Simetria aceea fusese deformată în universul anterior, dar acum a fost restabilită. Cele două forţe s-au reunificat iarăşi, binele şi răul nu mai pot fi deosebite între ele.” Majoritatea răspunsurilor fuseseră în acest stil: metafore din ştiinţă şi religie izolate de context şi hibridizate aleatoriu în *non sequitur*[8] eclectice şi aforisme găunoase. Misticism cuantic, cosmologie pop, eco-bolboroseli radical Gaiaiste, transcendentalism oriental, escatologie occidentală. Omnivor, Duprey le înghiţise pe toate şi izbutise să unifice jargonul, dacă nu ideile. Psihiatrii nu atribuiseră vreo denumire condiţiei sale mintale, dar se părea că aceasta nu constituia un motiv de comutare a pedepsei.

Karen şi cu mine urmăream transmisiunile în direct ale procesului în primele ore ale dimineţii; în sfârşit, reuşisem să ne sincronizăm programele de lucru. Eu încercam să obţin promovarea într-o unitate antiteroristă, aşa că voiam să aflu cât mai multe despre Copii. Karen lucra ca arhivar în secţia Accidente a noului spital din Suburbiile Nordice: o meserie care, adesea, aducea cu a poliţiei chiar mai mult decât munca mea. Carierele noastre băteau pasul pe loc; ea

---

[8] Concluzie greşită (în latină, în original – n. trad.).

terminase de zece ani şcoala medicală, eu împlineam paisprezece ani de când purtam uniformă. Amândoi simţeam că şansele ni se reduceau.

Nici acuzarea şi nici apărarea nu doriseră discursuri din partea lui Duprey, sau orice altceva care i-ar fi putut aţâţa pe discipolii săi, aşa încât el nu a fost pus să depună mărturie, iar problema motivaţiei de-abia a fost atinsă. Dovezile ce-l legau de furnizorul de armament (devenit martor al acuzării) care-i vânduse bacteriile modificate pe care le utilizase fuseseră dezvăluite printr-o procedură complicată şi plictisitoare, însă nu puteau fi contestate; procesul a durat luni de zile, totuşi verdictul era limpede.

În anul 2061, Cometa Halley n-a reprezentat un spectacol vizibil de pe Pământ. Geometria nu era favorabilă; la perigeu, cometa fusese scăldată în lumina Soarelui, fiind de-abia vizibilă cu ochiul liber, din oricare punct al planetei. Fusese, totuşi, urmărită de o duzină de sonde automate, aparate cu propulsii termonucleare, capabile să-i urmeze orbita complicată; ba chiar şi două noi telescoape spaţiale, destinate anterior Bulei, fuseseră reactivate pentru această ocazie. Imaginile provenite de la ele fuseseră uluitoare, iar în iunie şi iulie, aproape în fiecare seară, ştirile HV conţinuseră două subiecte, două imagini prezentate succesiv: cometa, lăsând în urmă cozi de praf alb-gălbui şi plasmă strălucitor de albastră, venind din beznă, ieşind din Abis şi îndreptându-se către Soare – şi Marcus Duprey, impasibil, într-un tribunal din Maine.

Pe 4 august, Duprey a fost condamnat la şaizeci de mii opt sute patruzeci de ani închisoare. El fusese judecat numai pentru masacrul din Hartshaw, dar în 2060 şi 2064 organizaţia Copiilor fusese penetrată cu succes în multe oraşe, şi alţi şaptesprezece membri marcanţi fuseseră închişi. SFÂRŞITUL EREI MUTILĂRII! proclamase NewsLink, sub imaginea unei păpuşi voodoo cu chipul lui Duprey, străpunsă de şaptesprezece ace şi picurând sânge din fiecare rană.

Pe 4 septembrie, trei foşti juraţi au fost asasinaţi. (Ceilalţi au fost imediat puşi sub pază şi au primit protecţia poliţiei pe toată durata vieţii; cu toate acestea, până în prezent, alţi doi au fost ucişi.)

Pe 4 octombrie, judecătoarea procesului a reuşit să scape cu viaţă în urma unui atentat cu bombă, care i-a aruncat casa în aer. Procurorul districtual şi bodyguardul său au fost împuşcaţi mortal într-o cabină de lift.

Pe 4 noiembrie, sala tribunalului unde fusese condamnat Duprey a fost distrusă de o explozie. Au murit şaisprezece oameni.

De ce existau atât de mulţi indivizi dispuşi să-l urmeze pe Duprey şi să-i răzbune întemniţarea? Dintre cei arestaţi, unii erau psihopaţi congenital, care ar fi ucis oricum; Copiii oferiseră doar pretextul şi accesul la arme şi explozibil. Majoritatea celorlalţi, însă, făceau

dovada unui profil diferit; ei se alăturaseră sectei fiindcă, pur şi simplu, nu puteau accepta că *stelele dispăruseră* şi că acest lucru nu însemna *nimic,* nu schimba *nimic.* Duprey proclamase că Abisul marca sfârşitul ordinii morale, care constituia un simbol omenesc absolut. Pentru a conferi un sens lumii, pentru a se feri ei înşişi de nepăsarea faţă de Bulă, Copiii îi asimilaseră concluziile sumbre. Nu poţi confirma *sfârşitul ordinii morale* îndreptând un telescop spre Abis; nu-l poţi măsura cu niciun fel de aparatură. Dacă vrei, dacă ai nevoie să crezi în el, trebuie să acţionezi pentru a-l pune în aplicare. Trebuie să-l transformi în realitate.

Odată cu apropierea celei de-a douăzeci şi şaptea aniversări a Zilei Bulei, niciun oraş din lume nu a putut evita pe deplin tensiunea. Acuzatorii lui Duprey fuseseră căutaţi pentru a fi pedepsiţi, dar în trecut, şi mai cu seamă pe 15 noiembrie, Copiii uciseseră la întâmplare, şi nimeni nu credea că ei abandonaseră acest obicei. Magazinele îi supuneau pe clienţi examinării cu raze X şi percheziţiilor corporale, iar comenzile la domiciliu reveniseră brusc la modă. Orarele trenurilor s-au dereglat datorită nesfârşitelor controale de securitate (şi telecomutările au cunoscut o renaştere).

Pe 9 noiembrie, Duprey a ţinut o conferinţă de presă în închisoare; el nu a răspuns la nicio întrebare, ci a dat citire unei declaraţii prin care denunţa toate actele de violenţă, cerându-le adepţilor săi să procedeze în acelaşi fel. Am fost absolut sigur că fusese mituit sau silit într-un chip oarecare şi m-am îndoit că exista cineva care să ştie câţi dintre Copii aveau să-l asculte, însă mass-media a transformat declaraţia într-un soi de armistiţiu miraculos, iar isteria publică s-a redus în mod evident. Eu speram doar ca adepţii lui Duprey să fie la fel de manevrabili ca noi, ceilalţi.

După patru zile, povestea a răsuflat: cuvintele lui Duprey nu-i aparţinuseră; totul fusese înscenat cu un modif marionetă, în chip ilegal. Cu numai câteva luni în urmă, Tribunalul Suprem reafirmase că aplicarea cu sila a unui modif neural reprezenta o acţiune neconstituţională, indiferent de circumstanţe – şi, oricum, statul Maine nici măcar nu încercase să susţină o lege care să permită aşa ceva. Guvernatorul închisorii şi-a dat demisia. Principalul funcţionar FBI din Maine şi-a zburat creierii. În plus, era greu de imaginat ceva care să-i poată înfuria mai mult pe Copii.

Imediat după ora două noaptea, pe 15 noiembrie, Vincent Lo şi eu am răspuns unei alarme primite de la un depozit de containere aflat în zona docurilor. Ulterior, oamenii ne-au întrebat cum de-am putut fi atât de „nesăbuiţi” încât să ne băgăm „singuri” într-un pericol „evident”. Ce credeau ei? Că optzeci de mii de spargeri petrecute zilnic pe întreaga planetă puteau fi tratate toate drept potenţiale acte teroriste, la costul de aproape un milion şi jumătate de dolari fiecare?

Maine se găsea de cealaltă parte a Pământului. Copiii acţionaseră în Australia o singură dată, într-un atentat eşuat, care-l ucisese doar pe autor. Bineînţeles că ne-am dus fără să şovăim.

Mai întâi, însă, am accesat sistemul de securitate al depozitului. Camerele de supraveghere nu arătau nimic anormal, totuşi ceva declanşa un detector de mişcare. (Să fi fost trecerea unui tren? N-ar fi fost prima alarmă falsă de acest gen.) Containerele erau stivuite în şiruri; eu am pornit pe un culoar şi Vincent pe altul, în timp ce **A2** ne permitea să vedem, simultan, atât prin propriii ochi, cât şi prin cele şaisprezece camere montate în plafon. Am activat un dispozitiv pirotehnic care trimitea jeturi subţiri de fum colorat plutind aleatoriu peste întregul câmp vizual extins – o metodă ce trăda până şi cei mai sofisticaţi cameleoni de date. Camerele video nu fuseseră trucate. Noi eram singurii oameni din clădire.

Peste câteva secunde, am simţit amândoi o foarte uşoară vibraţie a podelei. Am partajat datele senzoriale, ca să obţinem o paralaxă superioară, şi **A2** a identificat sursa vibraţiilor ca fiind un container aflat în al doilea şir din stânga. Tocmai mă pregăteam să comut camera pe infraroşu – pentru puţinele informaţii suplimentare pe care le-ar fi putut oferi – când, brusc, n-a mai fost nevoie: un jet de plasmă albastru-transparent a străpuns unul dintre pereţii de oţel ai containerului, lângă un colţ superior, şi a pornit să coboare lin.

Vincent a apelat sistemul principal al depozitului şi mi-a spus:

– Înăuntru e un robot minier Hitachi MA52, destinat exploatărilor aurifere.

Atunci am simţit umbra de fior pe care mi-o permitea **A3.** Containerul avea o înălţime de cincisprezece metri. Văzusem roboţii MA52 la HV: arătau ca o încrucişare între un tanc şi un buldozer, la o scară mult mai mare, ramificând o duzină de apendice din oţel, fiecare având în capăt mai multe unelte cu aspect neplăcut. Echipamentele se autoreparau, ceea ce explica arzătorul cu plasmă. Bineînţeles, roboţii minieri se expediau fără sursa energetică şi, chiar dacă ar fi avut sursa respectivă, n-ar fi trebuit să se activeze spontan la destinaţie şi să decidă să evadeze. Era clar că fusese cel puţin reprogramat complet; probabil că se intervenise şi asupra mecanicii lui. Toate regulile ce guvernau comportarea modelului standard puteau fi considerate nule. N-avea niciun rost să apelăm documentaţia, în căutarea codurilor de dezactivare în cazuri de urgenţă.

Eu şi Vincent eram, desigur, înarmaţi. Armele noastre ar fi putut topi blindajul exterior al robotului… în vreo zece ani.

Am anunţat baza şi am solicitat întăriri. Jetul de plasmă ajunsese în partea inferioară a containerului şi cotise, pornind o tăietură orizontală.

Pe plafonul depozitului erau montate şase poduri rulante masive, câte unul pentru fiecare şir de containere. Până ce mi-am întors iarăşi privirea spre ele, pentru a le examina, Vincent le avea deja sub control, însă cel care ne trebuia se găsea tocmai în capătul opus al clădirii şi se târa pe şine cu o incredibilă încetineală. Am apelat **A5,** ca să apreciez distanţele şi vitezele, făcând acelaşi lucru pentru deplasarea jetului de plasmă; containerul urma să fie deschis cu cel puţin cincisprezece secunde înainte ca noi să-l putem ridica. Se afla, totuşi, la un şir depărtare de marginea caroiajului, iar culoarele abia atingeau o lăţime de trei metri – robotul n-ar fi avut spaţiu să se năpustească direct afară; mai întâi, trebuia să-şi degajeze o trecere, în felul acesta, câştigam mult mai mult decât cincisprezece secunde.

Dreptunghiul de oţel s-a desprins, apoi a patinat, cu un scrâşnet asurzitor, pe intervalul de trecere, continuând să rămână vertical până ce s-a izbit de perete. Propulsat de şenilele manevrabile, robotul a ieşit atât când a fost posibil, iar containerul a glisat puţin în direcţia opusă. Zece sau douăzeci de centimetri, nu mai mult.

Vincent a blestemat în şoaptă:

– Sub optim!

Macaraua rulantă şi-a coborât gheara de prindere spre capacul deplasat al containerului. Buloanele de fixare, având grosimea braţului meu, au ţâşnit în căutarea orificiilor ţintă, s-au retras surprinse, apoi au reluat în mod imbecil manevra de încă patru ori, înainte de a renunţa. Pe gheară prinse să pulseze o lumină roşie, ţipătul strident al unei sirene răsună de două ori, după care orice mişcare a podului a încetat.

Noi rămăsesem la distanţă; mi-au trebuit douăzeci de secunde ca să ajung în locul respectiv, pe partea fără vizibilitate a robotului, care începuse deja să împingă containerul ce-i bloca trecerea. De fiecare dată când se retrăgea, propriul container luneca uşor înainte; de fiecare dată când avansa, se petrecea contrariul – totuşi, rezultanta acestor mişcări era îndreptată către înapoi. Robotul avea să mai rămână blocat pentru câteva minute, însă şansele de aliniere a ghearei podului se diminuau rapid.

Toate containerele aveau o scară sudată pe unul dintre pereţii laterali; întâmplător, tocmai peretele respectiv fusese tăiat, aşa încât m-am suit pe containerul aflat de cealaltă parte a culoarului şi am sărit vizavi. Încercarea de balansare a ghearei se dovedea mai dificilă decât crezusem; aceasta atârna de şase cabluri dispuse în trei perechi, configuraţie ce complica şi amortiza mişcările. Treptat, am sporit oscilaţiile până ce gheara a prins să se legene destul de mult ca să compenseze realinierea containerului.

Acum, totul se rezuma la o problemă de sincronizare.

Nu era necesar să-l dirijez pe Vincent; cea mai apropiată cameră

video din plafon îi oferea o imagine perfectă. **A5** nu avea probleme în extrapolarea balansului ghearei, totuşi smuciturile containerului erau imprevizibile. Firmwareul podului rulant nu uşura cu nimic situaţia; de fiecare dată când Vincent îi comanda să încerce prinderea containerului, executa un ciclu de cinci tentative, după care îşi întrerupea funcţionarea. Singura libertate o constituia alegerea momentului de începere a secvenţei. În trei rânduri, containerul s-a mişcat, anulându-ne toate calculele. Mi-am dat seama că a patra încercare reprezenta ultima noastră şansă. Puteam împinge puternic gheara, deplasând-o pe o distanţă orizontală mai mare, însă arcul de cerc descris de ea ar fi ridicat-o prea sus ca să mai permită angajarea buloanelor de blocare.

Când s-a întâmplat, a părut ceva tot atât de miraculos şi improbabil precum un film rulat în sens invers: totul potrivindu-se în mod magic, aidoma cioburilor unui vas spart. Totul cu excepţia *unui* singur bulon, căruia îi lipsea o absurdă fracţiune de milimetru, înţepenit în marginea orificiului său de intrare, în timp ce celelalte lunecau înăuntru. Mi le-am şi imaginat pe toate retrăgându-se în aceeaşi clipă în care un microprocesor idiot ne făcuse să sperăm.

L-am lovit cât am putut de tare cu piciorul. A glisat înăuntru. Amorsat sau nu, am trăit un moment de ameţitoare jubilare. M-am strecurat pe sub cabluri şi am sărit peste intervalul dintre şirurile de containere, în clipa în care motoarele de ridicare ale podului rulant au înviat zgomotos… După aceea, am coborât scara, împiedicându-mă, şi am luat-o la fugă.

Containerul s-a înălţat lin; aflat pe două treimi înăuntru, MA52 nu mai putea face nimic. Atunci când şenilele sale au ajuns la nivelul capacului containerului ce-i blocase ieşirea, mi l-am putut închipui sărind dinăuntru – dar distanţa era prea mare. Robotul s-a ridicat neajutorat spre plafonul aflat la cincizeci de metri înălţime.

Am auzit sirenele apropiindu-se: întăririle solicitate de noi. M-am reîntâlnit cu Vincent la uşa depozitului.

– Acum s-aşteptăm armata, am zis eu, s-arunce în aer porcăria dracu'.

– Nu-i nevoie, a clătinat el din cap.

– Ce vrei să spui?

– Protecţiile sistemului lasă mult de dorit.

N-a intrat în amănunte.

Ceva mai târziu, printre resturi, a fost găsit armament capabil să demoleze câteva suburbii – doar incompetenţa Copiilor ne salvase de la un dezastru; s-a dovedit că defectaseră din greşeală sistemul de securitate al acestui depozit. Dacă n-ar fi fost alarma timpurie, totul s-ar fi încheiat cu intervenţia armatei, care ar fi încercat să distrugă robotul MA52 în oraş. Exact aşa se petrecuse în trei localităţi africane,

cu pierderi importante de vieţi omeneşti. În alte părţi, desigur, avuseseră loc obişnuitele atentate cu bombe: toată gama, începând cu cele incendiare şi terminând cu proiectilele chimice, care răspândeau neurotoxine. N-am vrut să aflu amănunte; am privit titlurile, apoi am închis ecranele, nedorind să înghit atât de curând adevărul despre cât de microscopică fusese victoria noastră.

Deşi fusesem pur şi simplu norocoşi, Vincent şi cu mine am fost, în mod previzibil, descrişi drept eroi. Nu m-a deranjat: însemna că mi se garanta, practic, promovarea în echipa antiteroristă. Atenţia mass-media era obositoare, dar strânsesem din dinţi şi aşteptasem să treacă. Karen detesta întreaga afacere şi n-o puteam învinui; niciunul dintre prietenii noştri nu părea să dorească să discute despre altceva, şi probabil că se plictisise să audă episodul în aceeaşi măsură în care eu mă plictisisem să-l povestesc.

Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost de ajuns, fratele ei, plin de bune intenţii, trecuse pe la noi într-o după-amiază de duminică, aducând înregistrările tuturor interviurilor acordate de mine – amorsat, aşa cum insistase Departamentul –, pe care ne străduisem din răsputeri să le evităm atunci când fuseseră difuzate. Am fost nevoiţi să le urmărim pe toate. Lui Karen nu-i plăcea să mă vadă amorsat; nici mie, de altfel. „Pionierul-zombi”, îmi spunea, şi n-o puteam contrazice; poliţistul cu chipul meu de pe HV era atât de politicos, atât de onest, atât de limitat şi dădea dovadă de un *bun simţ* atât de blestemat, încât îmi făcea greaţă. (Este posibil să existe şi oameni care s-au născut aşa, dar nu sunt mulţi şi îmi inspiră milă.)

Fiecare poliţist are şase „modifuri de amorsare” standard, de la **A1** la **A6,** însă **A3** este cel care induce starea mintală cuvenită misiunii, cel care te *amorsează* cu adevărat. Dintotdeauna îmi fusese clar că **A3** nu făcea altceva decât să-ţi paralizeze creierul, în chip eficient, reversibil şi extrem de util, dar n-avea niciun rost să strâmbi din nas ori să diminuezi realitatea. Modifurile de amorsare îi făceau pe poliţişti mai capabili, salvau vieţi şi, temporar, ne transformau în suboameni. Puteam accepta asta, atâta vreme cât nu eram prea des băgat cu nasul în ea. „Medicamentele de amorsare” din timpurile rele de demult – o tentativă primitivă, exclusiv farmaceutică, de a suprima răspunsurile emoţionale, amplificând conştiinţa senzorială şi micşorând timpii de reacţie – provocaseră o sumedenie de efecte colaterale, incluzând tranziţii imprevizibile între stările amorsate şi neamorsate, însă apariţia modifurilor neurale anulase toate complicaţiile de acest gen. Divizarea vieţii mele era simplă, clar delimitată şi absolută: la serviciu – eram amorsat, acasă – nu eram. Nu exista posibilitatea ambiguităţii, nu se punea problema ca una dintre părţi s-o contamineze pe cealaltă.

Karen nu avea modifuri profesionale; medicii, eternii conservatori,

continuau să privească încruntaţi tehnologia, totuşi primele de asigurare diferenţiate în cazul practicii incompetente, alături de altele, le erodau treptat rezistenţa.

Pe 2 decembrie am aflat că promovarea îmi fusese aprobată – cu câteva ore mai devreme, citisem despre ea în ştirile serii. Era într-o vineri; sâmbătă, Karen şi cu mine, Vincent şi soţia lui, Maria, am ieşit să cinăm împreună, ca să sărbătoresc evenimentul. Vincent primise şi el oferta respectivă, însă o refuzase.

– O decizie greşită, i-am zis, tachinându-l doar pe jumătate. (Până atunci nu prea avusesem ocazia să discutăm despre asta; în perioada de amorsare, astfel de subiectele erau inabordabile.) Antiterorismul este un sector în plină dezvoltare. După zece ani petrecuţi acolo, pot să părăsesc poliţia şi să devin un consilier indecent de bine plătit al multinaţionalelor.

Vincent m-a privit straniu şi a replicat:

– Bănuiesc că eu nu sunt chiar atât de ambiţios.

După aceea, a luat mâna Mariei şi a strâns-o. Nu fusese câtuşi de puţin un gest extravagant, totuşi nu mi l-am putut scoate din minte.

Duminică dimineaţa m-am trezit în zori şi n-am mai reuşit să adorm. Am coborât din pat; Karen mă simţea întotdeauna când eram treaz, iar lucrul acesta părea că o deranja mai mult decât absenţa mea. Am stat în bucătărie, căutând să iau o decizie, dar devenind tot mai derutat şi iritat. Mă detestam pentru că nici măcar o dată nu mă oprisem să mă gândesc la faptul că îmi puteam expune soţia unui risc enorm. Ar fi trebuit să analizăm problema înainte de a accepta promovarea, însă simpla idee a unei asemenea discuţii părea obscenă. Cum să o *întreb pe ea?* Cum aş fi putut admite existenţa celui mai neînsemnat pericol real şi, în acelaşi timp, să recunosc că, desigur cu permisiunea ei, aveam să continui, acceptând slujba? Invers, dacă m-aş fi răzgândit, refuzând postul fără s-o consult pe Karen, în cele din urmă ar fi aflat motivul... şi nu m-ar fi iertat niciodată pentru că o exclusesem din luarea deciziei.

M-am apropiat de o fereastră şi am privit strada puternic iluminată; mi se părea că, odată cu apariţia Bulei, strălucirea lămpilor stradale sporea cu fiecare an. Doi biciclişti au trecut prin faţa casei. Geamul s-a spart spre exterior, iar eu am pornit în urma cioburilor, prin rama goală.

Fără să fie solicitate, modifurile de amorsare s-au activat.

Izbindu-mă de pământ, m-am ghemuit şi m-am rostogolit; **A4** a avut grijă de asta. Am rămas preţ de una-două secunde pe iarbă, sângerând şi gâfâind. Puteam auzi flăcările înapoia mea, puteam simţi inima accelerându-şi bătăile şi pielea răcindu-se, în vreme ce **A1** reducea circulaţia periferică – o versiune controlată a răspunsului natural de adrenalină –, dar eram izolat de agitaţia corpului şi nu-mi

rămânea altceva de făcut decât să mă arăt calm şi analitic. M-am sculat în picioare şi m-am întors să examinez situaţia. Peluza era presărată cu ţigle din acoperiş; bomba fusese plasată în plafon, spre spatele casei, probabil chiar deasupra dormitorului. Puteam zări bucăţi dintr-o substanţă gelatinoasă, bolborositoare, lunecând în jos pe resturile pereţilor interiori, purtând cu ea văpăi de flăcări albastre.

Ştiam că soţia mea era moartă. Nu rănită, nu în pericol. Neprotejată de nimic în momentul exploziei, murise instantaneu.

De atunci, m-am gândit mult la momentul acela şi am ajuns de fiecare dată la aceeaşi concluzie: orice persoană obişnuită, confruntată cu o situaţie identică, ar fi alergat înăuntru, şi-ar fi riscat viaţa – şocată, derutată, neîncrezătoare, ar fi făcut lucrul cel mai periculos şi mai inutil care se poate închipui.

Însă pionierul-zombi ştia că nu poate face nimic, aşa încât se întorsese şi se îndepărtase. Şi, înţelegând că nu-i putea ajuta pe morţi, îşi îndreptase atenţia asupra problemelor supravieţuitorului.

3

Încerc, fără să izbutesc, să găsesc un singur motiv convingător pentru care Copiii nu pot fi implicaţi. E posibil ca, până acum, să nu se fi ocupat de răpirea unor bolnavi mintal concepuţi în Ziua Bulei, dar fără îndoială mă confrunt cu o lipsă de candidaţi corespunzători; în plus, exceptând un precedent real, absurdul întregii operaţiuni deţine un „ceva” specific Copiilor. În acelaşi timp, este adevărat că nu există dovezi din care să reiasă că ei sunt activi în New Hong Kong, însă asta nu înseamnă că n-au o celulă pe aici, un imobil sigur undeva, prin oraş. Ar fi fost de ajuns patru-cinci oameni ca s-o ducă pe Laura neobservată.

Mă plimb prin cameră, străduindu-mă să rămân calm. Simt mai degrabă indignare decât teamă, de parcă clientul meu ar fi fost obligat să cunoască situaţia şi să mă prevină din capul locului. Este absurd, totuşi faptul rămâne: nu sunt plătit îndeajuns ca să mă bag în chestii cu terorişti, şi în niciun caz cu Copiii. Poate că au renunţat să atenteze a doua oară la viaţa mea – o politică pe care, aparent, o aplică tuturor norocoşilor supravieţuitori, ca şi cum ar refuza să accepte eşecul – şi nu intenţionez să le reamintesc de mine, cu atât mai puţin să le ofer un motiv absolut nou de a mă readuce pe lista lor de priorităţi.

Sun la aeroport; la ora şase pleacă o cursă. Îmi rezerv un loc. Împachetez. Totul durează câteva minute. După aceea, mă aşez pe pat, privindu-mi valiza, şi, treptat, recapăt o vedere de perspectivă.

Aşadar, Laura a fost concepută în Ziua Bulei, sau în preajma ei. Aceasta e, însă, o informaţie reală, sau doar o simplă bârfă? În toată lumea, instituţiile ce urmăresc aplicarea şi respectarea legilor au programat calculatoare pentru a ţine în permanenţă evidenţa

obsesiilor Copiilor – date, numerologie, conjuncţii astrale, *ad nauseam*[9] –, iar rezultatele au fost mereu aceleaşi: fişiere ticsite de corelaţii false şi coincidenţe lipsite de sens; teraocteţi de gunoi, într-un fel sau altul, cam douăzeci la sută din orice poate fi făcut să pară potenţial semnificativ pentru Copii. Fracţiunea reală din cadrul acestor procente e infinitezimală; în practică, metoda e la fel de utilă tot aşa cum i-ai considera suspecţi de terorism pe toţi indivizii cu ochi la fel ca ai lui Marcus Duprey.

Fără îndoială, dacă ar fi auzit care a fost data conceperii Laurei, orice membru al organizaţiei Copiilor ar fi atribuit o semnificaţie deosebită răpirii ei – dar e absurd să consideri aşa ceva drept dovadă a implicării lor. Întrebarea *nu* este: ce semnifică asta pentru Copii? Presupunând că ei ar fi fost implicaţi în toate delictele din întreaga lume în care s-ar putea discerne un semn cosmic, ar însemna să recunoaştem că adepţii lui Duprey au fost subestimaţi cu un factor de aproape un milion.

Fuga ar fi de-a dreptul patetică.

Totuşi… N-am nimic de pierdut, în afara banilor. Aş putea greşi fiind excesiv de prudent, aş putea abandona cazul oricum. Sigur că da… şi m-aş alătura celor care sunt atât de terorizaţi de atrocităţile Copiilor încât îşi examinează obsedaţi propriile vieţi, căutând semne periculoase, şi se încuie în case la fiecare aniversare a fiecărei mizerabile etape a simulacrului de martiriu al lui Duprey, respectând zilele sfinte ale acestei religii personale a groazei.

Despachetez.

Se apropie răsăritul. Ca în majoritatea cazurilor, absenţa somnului îmi conferă o senzaţie aparte de claritate, impresia de a mă fi eliberat de ciclul obişnuit al minţii, de a fi atins o nouă şi profundă relaţie cu lumea. Îl apelez pe **Boss** ca să-mi readucă sistemul endocrin la parametrii de lucru şi iluzia dispare rapid.

Comparate cu revelaţiile zguduitoare ale implicării teroriştilor, informaţiile pe care le-am adunat până acum par deznădăjduitor de ambigue. Totuşi, trebuie să încep de undeva, iar Cercetări Biomedicale Internaţionale este singura companie de pe listă care nu are un motiv vădit inocent pentru a cumpăra tipurile de medicamente necesare Laurei. Şi dacă CBI n-are acţionari ce pot fi păcăliţi, iar hackingul e prea riscant, trebuie să folosesc metode mai directe ca să aflu ce anume cercetează ei.

Scot o cutiuţă din valiză şi o deschid încetişor. Cuibărit în hârtie de mătase, doarme un ţânţar. Nu am modiful de specialist ca să-l programez, dar un al doilea compartiment al cutiuţei conţine un ROM, cuprinzând software de stil vechi, secvenţial, care mă va ajuta s-o fac,

---

[9] Până i-a venit rău (în latină, în original – n. trad.).

deşi mult mai încet. Ridic cipul şi-l activez. Străluceşte invizibil în infraroşii modulate, iar celulele biomodificate pentru transceiver în infraroşu (IR), aflate în pielea palmelor şi feţei, colectează şi demodulează semnalul. **Reţeaua Roşie** (NeuroComm, 1.499 $) primeşte impulsurile de la celulele respective, decodifică şi stochează datele.

Îi trec programul lui **von Neumann** (Continental Biologic, 3.150 $). Simularea unui calculator de uz general nu este o treabă pe care o reţea neurală o face cu mare eficienţă, de aceea este nevoie de modifuri specializate, optimizate fizic pentru obiectivele lor, în locul unui singur „calculator-intracranian” programabil. În acelaşi timp, nimeni nu-şi poate permite să cumpere toate modifurile de pe piaţă – şi probabil că ar deregla funcţionarea normală a creierului, dacă ar rechiziţiona atâţia neuroni. Ca atare, deşi poate că e demodat, încărcarea unui ROM plin de software secvenţial reprezintă uneori singura soluţie practică.

Culex explorator este pur organic, dar extrem de modificat, atât în plan genetic, cât şi după încheierea dezvoltării; majoritatea intervenţiilor genetice au doar rolul de a oferi insectei mature suficienţi neuroni pentru ca nanomaşinile să recableze; plus, desigur, propriii transceiveri IR. Din meniul ce-mi apare în minte, selectez parametrii comportamentali doriţi, aştept cinci minute, până ce programul îi codifică în limbajul schemelor neurale ale ţânţarului, apoi, făcându-mi palmele căuş deasupra cutiei, pentru intensitatea maximă a semnalului, trimit instrucţiunile în creierul minuscul al insectei. Protocolul **Reţelei Roşii** are nenumărate niveluri de verificare a erorilor, totuşi rulez şi o citire completă a datelor, care confirmă reuşita.

Pe drumul ce duce spre metrou, străzile sunt deja pline. Vânzătorii de gustări stau lângă cărucioarele aburinde, iar clienţii se înghesuie în jurul lor, ignorând tentaţiile holografice seducător realizate, dar lipsite de senzaţii olfactive, ale automatelor alimentare. Cumpăr o pungă de paste şi mănânc din mers. Pe lângă mine trec executivi elegant îmbrăcaţi, funcţionari bancari şi brokeri de date; oameni care ar putea lucra foarte bine de acasă, care ar putea opera exclusiv în interiorul craniului – ba chiar, ajutaţi de modifuri, le-ar face plăcere. Este greu de admis că vederea acestor infocraţi purtători de umbrele ce se grăbesc, degajând importanţă, mă izbeşte ca un soi de afirmare a spiritului omenesc. Brusc, lumina păleşte; ridicând ochii, văd doi nori grei, cenuşii, urmărindu-se pe cer. Peste câteva clipe, sunt ud leoarcă.

Inima C-D[10] a New Hong Kongului se găseşte la douăzeci de kilometri vest de centrul oraşului. Ies din metrou într-o zonă aproape

---

[10] Cercetare-Dezvoltare (n. trad.).

pustie; doar clădiri lăbărţate din beton, situate în mijlocul unor peluze atât de perfecte, încât par la limita realităţii. Senzaţia de spaţiu de aici pare aproape scandaloasă după aglomeraţia şi blocurile din centru; multe laboratoare şi fabrici au cincisprezece-douăzeci de etaje, însă străzile sunt îndeajuns de late, spaţiile verzi destul de întinse pentru ca arhitectura să nu acopere cerul schimbător, deja redevenit senin.

Mă opresc să-l scutur pe *Culex* din cutie în palmă; mi se prinde de piele. Îl ridic în dreptul ochilor; abia pot distinge minusculele puncte ale celor doisprezece cameleoni de date fixaţi de părţile laterale ale toracelui. Curbez degetele într-un pumn semiînchis, înainte de a porni mai departe. Este necesar un anume efort pentru adoptarea unui mers nepăsător, atunci când ţii în palmă echipament de investigaţie valorând douăzeci de mii de dolari.

La nord de ieşirea metroului se întinde un cartier labirintic ce deţine toate semnele că ar fi fost, cândva, alcătuit din mai multe „parcuri ştiinţifice” distincte, care, cu timpul, s-au extins, acoperind spaţiile de demarcaţie. Probabil că fiecare avusese propriul plan avangardist de străduţe, sistematic – chiar dacă bizar –, cu simetrii şi ierarhii aparte, şi fiecare înregistrase un anumit nivel de succes în propagarea configuraţiei dincolo de limitele iniţiale; cu toate acestea, în locurile unde două sau mai multe tipare incompatibile au intrat în conflict, rezultatul poate fi descris doar ca patologic. CBI se găseşte în capătul unei fundături – ceea ce exclude posibilitatea unei hoinăreli nepăsătoare prin faţa intrării principale. Întreaga zonă este o asemenea masă capilară de alei minuscule pornind din ramificaţii deconectate, încât ar trebui să fiu capabil să ajung destul de aproape de spatele clădirii, lăsând concomitent impresia că mă îndrept în cu totul altă direcţie.

Străzile sunt liniştite: pot auzi până şi cântecul păsărilor. Un biciclist trece pe lângă mine şi întoarce capul nedumerit; se pare că în jur nu există alţi pietoni şi mă simt, prematur, un intrus. Străzile pot fi publice, dar converg spre un număr redus de proprietăţi particulare. În eventualitatea improbabilă că cineva m-ar opri pentru a-mi oferi indicaţii, va trebui să-mi joc la perfecţiune rolul de turist-idiot-rătăcit.

În cele din urmă, zăresc ceea ce sper că este CBI: un paralelipiped aproape alb din beton, aflat la o distanţă de o sută de metri, plasat în interstiţiul dintre Ecocontrol transgenetic şi Morfogeneză Industrială. Din unghiul acesta, nu pot distinge nicio firmă identificatoare sau vreo emblemă, dar verific de două ori în cap harta oraşului şi capăt convingerea că nu m-am înşelat.

Mă trezesc gândindu-mă: *o faţadă improbabilă pentru Copiii Abisului...,* apoi izbucnesc în râs înaintea acestei observaţii „liniştitoare”. Copiii *nu* sunt implicaţi şi n-am nevoie să caut scuze pentru a crede asta. „Riscul” cel mai mare ce mă poate aştepta din

partea CBI este că această instituţie se va dovedi a nu avea nicio legătură cu răpirea.

Lipesc o copie a câmpului meu vizual în memoria temporară de imagini a programului *Culex.* Marchez în mod limpede clădirea, apoi transmit insectei acest ultim mesaj. Ridic mâna şi deschid palma; ţânţarul decolează imediat, mă ocoleşte de două ori şi dispare.

* * *

Îmi petrec aproape toată ziua examinând informaţiile disponibile publicului larg referitoare la proprietarul lui CBI, Wei Pai-ling. Răscolesc răbdător vreo douăzeci şi cinci de ani din arhiva sistemelor de ştiri – acestui individ îi sunt dedicate în medie şase articole pe an –, totuşi nu descopăr nimic remarcabil. Singura consemnare care nu-i legată de lumea afacerilor se referă la inaugurarea unei noi aripi a Muzeului Ştiinţelor din NHK; Wei a fost preşedintele consorţiului ce a strâns fondurile respectivei construcţii şi articolul citează din discursul lui plin de platitudini: „Viitorul copiilor noştri se bazează pe stimularea intelectului şi imaginaţiei de la o vârstă fragedă…”

Mă surprinde faptul că nu constat la Wei nicio implicare vizibilă în vreo companie îndeajuns de veche pentru a fi cauza stării Laurei; el însuşi de-abia a trecut de cincizeci de ani şi se pare că a preferat să înfiinţeze companii noi, în loc să achiziţioneze altele deja existente. Bineînţeles, asta nu dovedeşte nimic despre clienţii lui CBI.

Spre sfârşitul după-amiezii, am epuizat activităţile productive. Temerile mele iraţionale despre Copii continuă să mă asalteze; ştiu cu exactitate cum să le alung, dar nu vreau să fac lucrul acela. Nu încă.

Deschid HV-ul, în mijlocul unui spot publicitar; schimb canalele, fără succes. Reclamele simultane nu implică înţelegeri secrete între posturi rivale (ferească sfântul!); întâmplător, toate staţiile au introdus practica de a permite specificarea momentului de difuzare a reclamei până la o sutime de secundă. M-aş putea decupla din timpul-real, căutând să încarc ceva, însă nu pare să merite efortul, mai ales că doresc numai să-mi omor timpul.

—… lipseşte obiectivul şi direcţia? întreabă un tânăr. Axon deţine răspunsul dorit! Acum puteţi achiziţiona obiectivul de care aveţi nevoie! Viaţa de familie… succesul profesional… bogăţia materială… împlinirile sexuale… exprimarea artistică… iluminarea spirituală!

Cu fiecare obiectiv pe care-l denumeşte, în mâna lui dreaptă se materializează un cub conţinând o scenă corespunzătoare; în continuare, tânărul îl aruncă în aer, pentru a-i lăsa loc următorului, astfel încât, în cele din urmă, ajunge să jongleze fără eforturi cu toate şase.

– De peste douăzeci de ani, Axon v-a ajutat să *dobândiţi* bogăţiile vieţii. Acum vă putem ajuta să le *doriţi!*

După ce urmăresc ultima jumătate a unui thriller suprarealist

incomprehensibil, dar stupefiant din punct de vedere vizual, închid HV-ul şi mă plimb prin cameră, devenind, treptat, tot mai neliniştit. Până la întâlnirea cu *Culex* mai sunt patru ore. De ce să mă chinui cu alte patru ore de plictiseală şi agitaţie? Pentru fiorul masochist de a îndura *emoţii omeneşti adevărate?* Să le ia dracu'; am îngurgitat o doză azi-dimineaţă şi am fost pe punctul de a abandona cazul.

Îl apelez pe **A3.**

Uneori, subtextul de a te simţi bine este mai ostentativ ca de obicei. *Amorsarea reprezintă modul optim de a fi: cu gândire rapidă, raţional, eficace, lipsit de distragerile atenţiei.* Totul este perfect adevărat, deşi, ca o ironie a sorţii, cadrul mintal analitic pe care-l încurajează **A3** mă împiedică să ascund faptul că atitudinea respectivă este impusă arbitrar. Aproape toate modifurile ce alterează personalitatea sunt însoţite de afirmaţia axiomatică: *este bine să utilizaţi acest modif.* Criticii tehnologiei o numesc auto-propagandă; susţinătorii ei spun că nu reprezintă altceva decât o măsură esenţială de prevenire a unui potenţial conflict de dezactivare – un soi de precauţie împotriva unei (metaforice) reacţii mintale imunitare. Dezamorsat, am tendinţa de acceptare a poziţiei cinice. Amorsat, recunosc că nu deţin datele şi cunoştinţele necesare evaluării corecte a acestor argumente!

Petrec zece minute recapitulând tot ce am aflat până acum despre caz. Nu mă fulgeră nicio idee inedită, ceea ce nu constituie o surpriză; **A3** elimină distragerile, uşurând focalizarea atenţiei – şi iuţind astfel procesele logice –, dar nu asigură o sporire magică a inteligenţei. Celelalte modifuri de amorsare oferă alte facilităţi: **A1** poate manipula biochimia utilizatorului, **A2** amplifică procesarea senzorială, **A4** este o colecţie de reflexe fizice, **A5** îmbunătăţeşte estimările temporale şi spaţiale, **A6** se ocupă de codificare şi comunicaţii… dar **A3** are, în linii mari, rolul unui filtru, selectând starea mintală optimă dintre toate posibilităţile naturale ale creierului şi inhibând intruziunea modurilor de gândire pe care le consideră neadecvate.

Acum nu-mi rămâne altceva de făcut decât să aştept – în consecinţă, incapabil de a simţi plictiseala, netulburat de temeri lipsite de sens, aştept.

* * *

Revin cât mai aproape de punctul lansării, deşi ştiu că nu este atâta nevoie de precizie; ţânţarul mă localizează după miros, şi ar ocoli un străin aflat exact în locul cu pricina. Îmi aterizează în palmă pentru o informare în infraroşii.

Misiunea a fost încununată de succes. Mai întâi, *Culex* şi-a căutat o cale de acces în clădire; n-a fost necesar să călătorească pe spinarea unui om şi n-a avut probleme în a reveni afară. Înăuntru, a localizat sediul pazei, a zburat de-a lungul unui mănunchi de cabluri spre

plafon, apoi a găsit o intrare în tubul protector şi a plantat cei doisprezece cameleoni. După aceea, a pornit într-o explorare extinsă; software-ul lucrează chiar acum în culise, convertind datele colectate într-un plan detaliat al clădirii. În cele din urmă, a revenit la cameleoni. Aceştia spărseseră protocolul de validare a semnalului sistemului de securitate şi au raportat că, examinând toate cele treizeci şi cinci de cabluri, identificaseră douăsprezece prin intermediul cărora putea fi creată o serie utilă de pete oarbe adiacente.

Examinez instantanee eidetice[11] extrase din creierul ţânţarului, procesate într-o formă ce nu trădează ochii faţetaţi din care provin. Niciun fel de surprize. Tehnicieni… Calculatoare… Echipamente pentru analiză şi sinteză biochimică… Nu zăresc niciun fel de pacienţi ţinuţi la pat, deşi, de acum, este posibil ca Laura să se poată deplasa. N-am nicio idee cum ar putea să arate; poate ca răposata Han Hsiu-lien, deşi n-aş băga mâna în foc.

Prim-planurile ecranelor staţiilor de lucru prezintă diagrame ale unor procese de laborator, configuraţii de molecule de proteine, secvenţe de date ADN şi aminoacizi… şi câteva hărţi neurale. Ele nu poartă, însă, etichete revelatorii – de pildă ANDREWS, L. sau AFECŢIUNI CEREBRALE CONGENITALE, STUDIUL 1. Doar nişte numere de serie, lipsite de sens.

Planul clădirii este terminat; îl parcurg în minte. Cinci niveluri, două subterane; birouri, laboratoare, magazii; două lifturi, două scări. Există câteva zone codificate în bleu deschis pentru ABSENŢĂ DATE, unde *Culex* n-a putut pătrunde singur şi nici n-a avut ocazia unui autostop uman; cea mai mare dintre acestea, cu o suprafaţă de douăzeci de metri pătraţi, se află în mijlocul subsolului secundar. Ar putea fi o dependinţă specială – o încăpere sterilă, un depozit criogenie, un laborator de radioizotopi, o odaie de biorisc; locuri unde oamenii intră rareori, majoritatea acţiunilor fiind executate prin telecomandă. Totuşi, instantaneele arată un zid alb, simplu, şi o uşă neinscripţionată; nu se zăresc nicăieri avertismente privind radiaţii sau biorisc, nu există absolut niciun indicator.

Cameleonii sunt pre-programaţi pentru ora două noaptea, în eventualitatea în care, după orele de program, clădirea se autoetanşa împotriva ţânţarilor, dar acum nu mai este nevoie să aştept ora respectivă. Îl trimit pe *Culex* înăuntru, cu indicaţia de a-i activa peste şapte minute, la unsprezece cincizeci şi cinci. Cameleonii sunt prea mici ca să primească semnale radio – ceea ce este preferabil; transmisiunile radio nu sunt câtuşi de puţin recomandabile.

---

[11] Care se referă la reprezentarea foarte vie a obiectelor văzute anterior, ca şi cum acestea ar fi prezente (n. red.).

Apropiindu-mă de clădire, îi trec planul lui **A2,** care-l suprapune vederii mele reale. Câmpurile vizuale ale camerelor de supraveghere şi zonele monitorizate de detectoarele de mişcări strălucesc cu vagi aure roşietice; este ispititor să le consideri drept *pericol devenit vizibil,* de parcă un modif din capul meu ar putea „simţi” în mod magic acţiunea fiecărui dispozitiv de securitate, dar, în realitate, nu-i decât o hartă teoretică, care poate sau nu să fie completă şi corectă.

La ora 11:55:00, modific cele douăsprezece zone roşii, transformându-le în negru – pur şi simplu, ca superstiţie. Nu am nicio dovadă că aceste pete oarbe au devenit cu adevărat reale. Dacă nu s-a întâmplat aşa, voi afla în curând.

Gardul împrejmuitor este din sârmă ghimpată şi detectorul meu de câmp mă anunţă că vârful lui e electrificat la şaizeci de mii de volţi, cu mult sub posibilităţile izolatorilor din mănuşi şi pantofi. Ghimpii arată neplăcut de ascuţiţi, totuşi ar trebui să fie garnisiţi cu diamante industriale – şi să se învârtă cu câteva mii de rotaţii pe minut – ca să lase vreo urmă pe fibrele compozite ale mănuşilor. Îl escaladez şi sar de partea cealaltă, aterizând cât mai lin cu putinţă; în jurul meu există detectori de mişcare încă activi, a căror sensibilitate nu o cunosc.

Tai o fereastră de la parter şi pătrund într-o odaie neluminată, un soi de laborator. **A2** îmi adaptează rapid vederea la sensibilitate maximă; nu înseamnă mare lucru, dar, graţie hărţii *Culex*-ului, ocolesc obstacolele cu o viteză rezonabilă. Mă refer la obstacolele fixe; ori de câte ori „zăresc” un scaun sau un taburet conturat pe vederea spectrală, încetinesc şi întind mâinile, ca să-i determin poziţia actuală.

Ieşind din laborator, pătrund într-un coridor de asemenea întunecat, însă în stânga, pe direcţia de înaintare, se vede roşu, iar o a doua zonă ce continuă să fie supravegheată ajunge până la un centimetru de cadrul uşii, spre scară. Sunt pe punctul de a apăsa clanţa, când observ că amortizorul uşii poate ajunge în zona periculoasă; **A5** mă anunţă răspicat că n-am nicio şansă de a mă strecura prin spaţiul minim de deschidere. Mă ridic pe vârfuri şi rup amortizorul în punctul de articulaţie, apoi pliez cele două jumătăţi inerte în jos, lipindu-le de uşă.

Cobor la al doilea nivel subteran. Cameleonii au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să-mi ofere accesul cel mai larg la fiecare etaj, dar aici se pare că nu există o protecţie specială. Deoarece în preajmă nu figurează nicio cameră video, îmi asum riscul utilizării lanternei, completând cu detalii schiţa-cadru a vederii spectrale. Zăresc containere masive cu solvenţi şi reactivi; un şir de refrigeratoare orizontale; o centrifugă lipită de un perete, deschisă şi revărsându-şi circuitele imprimate, de parcă s-ar găsi în mijlocul unei reparaţii sau unei demontări.

Ajung în regiunea ABSENŢĂ DATE. Este o incintă mare, pătrată,

situată în mod ciudat în mijlocul unei zone altfel nedivizate, care arată – şi miroase – a construcţie recentă. Dacă Laura se găseşte înăuntru, de ce s-au chinuit atât de mult răpitorii? În niciun caz ca să păstreze discreţia, asta-i sigur; temniţa aceasta improvizată, dacă e într-adevăr o temniţă, mai degrabă atrage atenţia.

Dau ocol cubului; are o singură uşă. Încuietoarea nu-mi ridică mari probleme; câteva explorări, apoi este suficient un impuls magnetic atent direcţionat, ce induce un curent în circuitul de operare al mecanismului de deschidere. Scot arma, împing uşa… şi mă trezesc privind un alt perete, aflat la doi-trei metri distanţă.

Păşesc prudent înăuntru. Spaţiul dintre cei doi pereţi este gol, însă al doilea perete nu se uneşte cu primul la niciunul dintre capete. Înainte de a avansa, închid uşa după mine şi fixez deasupra ramei un minuscul dispozitiv de alarmă. Când ajung la colţul din dreapta mea, îmi dau seama că cei doi pereţi sunt concentrici; merg mai departe şi, după următorul colţ, zăresc o uşă în zidul interior. Încuietoarea este identică primei. Aş dori să pricep această configuraţie bizară, dar amănuntul respectiv poate să mai aştepte; deocamdată, contează dacă Laura se află, sau nu, ascunsă undeva, pe aici.

Deschid a doua uşă şi răspunsul este „nu”, deşi…

Zăresc un pat ce n-a mai fost strâns de la ultima lui folosire; păturile sunt date într-o parte, probabil pentru a-i permite ocupantului să coboare. Înăuntru se mai găseşte o toaletă, o chiuvetă, o măsuţă şi scaune. Pe peretele din faţă, există o frescă reprezentând păsări şi flori, asemănătoare celei din camera Laurei de la Institutul Hilgemann.

Patul este călduţ încă. Unde au putut s-o ducă pe femeie în toiul nopţii? Poate că au apărut complicaţii şi au fost nevoiţi s-o interneze într-un spital. Petrec alte treizeci de secunde cercetând încăperea, dar nu e mare lucru de văzut; fresca spune totul. Laura *a fost* aici, cu câteva minute în urmă, sunt sigur de asta; pur şi simplu, am avut ghinion că am ratat-o.

Este posibil să nu fi părăsit, totuşi, clădirea. Să fie la etaj, supusă unei scanări cerebrale la miezul nopţii? N-ar fi exclus ca CBI să fie atât de doritor să-şi încheie contractul – indiferent despre ce-i vorba –, încât să se lucreze non-stop.

Părăsind camera interioară, sunt gata să mă întorc în dreapta, revenind pe acelaşi drum – calea cea mai scurtă spre ieşire –, apoi mă răzgândesc şi decid să ocolesc complet incinta secundară.

Femeia care se află imediat după colţ, sprijinindu-se vlăguită de un cadru mobil, seamănă leit cu Han Hsiu-lien. Ridică ochii spre mine şi izbucneşte în lacrimi. Păşesc iute înainte şi-i administrez un spray nazal tranchilizant. Se înmoaie imediat; o prind de subsuori şi o pun pe umăr. Nu-i poziţia cea mai comodă, dar trebuie să-mi păstrez mâinile libere. Cadrul mobil e un semn bun; chiar dacă nu-i pe deplin

restabilită, poate fi deplasată. După ce o scot din clădire, pot chema o ambulanţă – în timp ce tai o gaură în gard.

Am făcut doar trei paşi dincolo de a doua uşă, când, înapoia mea, un glas masculin rosteşte calm:

– Nu te întoarce! Aruncă arma şi lanterna şi împinge-le cu piciorul.

În timp ce vorbeşte, simt pe ceafă un punctuleţ cald, precis delimitat: un laser infraroşu, reglat la intensitate minimă. Reprezintă ceva mai mult decât un avertisment palpabil al faptului că sunt luat în colimator; dacă arma a fost potrivită pe automat, dispersia razei este monitorizată şi orice mişcare bruscă a mea ar declanşa în câteva microsecunde un impuls de intensitate mare.

Mă supun.

– Acum las-o pe ea jos, încetişor, apoi pune mâinile pe creştetul capului.

Îl ascult. Laserul mă urmăreşte lin, în permanenţă. Bărbatul spune ceva în cantoneză; apelez **Déjà Vu** pentru o traducere:

– Ce vrei să faci cu el?

– Îl scot din circulaţie, răspunde o femeie.

– Te rog, reia bărbatul în engleză, rămâi nemişcat!

Femeia apare în faţa mea, strecurându-şi arma în toc. Dintr-un buzunar al centurii, extrage o micuţă capsulă hipodermică. Păşind peste Laura, îmi prinde mandibula cu o mână – *reduc bătăile inimii –,* introduce acul într-o venă a gâtului – *micşorez fluxul sanguin în zona respectivă –,* apoi comprimă capsula.

Micşorarea circulaţiei sângelui îmi va asigura câteva secunde, în cel mai fericit caz, însă asta e de ajuns pentru ca **A1** să facă o estimare. În cazul unei substanţe pe care modiful o poate neutraliza, ar fi cazul să acţionez; în afară de cazul în care planul este de a mă incinera când mă prăbuşesc sub efectul narcoticului, laserul trebuie să fi fost deconectat de pe auto. Aşadar, dacă simulez pierderea cunoştinţei, mă împleticesc, prind femeia şi mă răsucesc, folosind-o drept paravan, îi iau arma…

Însă **A1** nu raportează nimic. Încerc să mişc un deget, dar nu reuşesc. Peste o clipă, îmi pierd cunoştinţa.

4

Mă trezesc zăcând pe o parte, în pielea goală, pe o pardoseală din beton. Braţele mă dor, iar când încerc să le mişc, un metal rece îmi strânge încheieturile. Privesc împrejur; mă aflu într-o magazie mică, îngustă, luminată de o singură fereastră situată la înălţime. Mâinile îmi sunt încătuşate la spate, de un modul din etajere, ticsite cu aparatură de laborator, ce se întind pe toată lungimea peretelui.

A5 nu ştie unde mă găsesc; el se bazează pe un ansamblu de aluzii perceptive, simţ al echilibrului şi propriorecepţie, care oferă locaţii precise până la milimetru atunci când eşti conştient şi te

deplasezi pe jos, dar devine absolut inutil dacă ai fost drogat şi transportat altundeva. Afirmă, totuşi, că a menţinut funcţia de ceas; este 5 ianuarie, ora 15:21. Ceasurile altor câteva modifuri au aceeaşi dată şi mă îndoiesc că un drog le-ar fi putut afecta pe toate în mod identic. În cincisprezece ore, puteam fi transportat oriunde pe planetă..., mai exact, judecând după lumină, oriunde ora 15:21 a fusului central australian corespunde după-amiezii. Cu întârziere, mă gândesc să scanez planul clădirii, pe care-l am în minte, căutând încăperi cu dimensiuni similare, şi descopăr câte una la fiecare nivel. *Culex* n-a găsit în niciuna ceva care să merite instantanee fotografice, totuşi dispunerea cablurilor, pe care a înregistrat-o conştiincios, este îndeajuns de amănunţită pentru a mă plasa la etajul patru.

Port două perechi de cătuşe; una a fost trecută printr-o fantă a unui stelaj vertical. Modulul nu este ancorat în perete şi o simplă deplasare a centrului meu de greutate provoacă zornăituri de sticle. Aş putea încerca să frec lanţul cătuşelor de muchia fantei, însă, chiar dacă n-aş fi supravegheat, probabil că nu m-aş alege decât cu o avalanşă de cioburi.

Perfect, sunt imobilizat aici. Cu cine am de-a face?

Îmi menţin părerea conform căreia este posibil ca tipii de la CBI să se ocupe exact cu ceea ce pretind: cercetări pe bază de contract în domeniul biomedical. Întâmplător, n-au niciun fel de prejudecăţi în privinţa răpirilor. Au fost angajaţi de compania farmaceutică al cărei produs a afectat-o pe Laura *in utero,* acum treizeci şi trei de ani. Compania X şi-ar asuma unele riscuri implicând folosirea unor străini, însă probabil că acestea sunt mai reduse decât dacă tânăra ar fi fost adusă la sediul ei. Compania X ar putea avea o mulţime de angajaţi loiali, dar probabil că numai câţiva dintre ei sunt dispuşi să încalce legea – pe când CBI s-a specializat, să zicem, tocmai în asemenea operaţiuni.

Totul pare absolut plauzibil, chiar dacă lista faptelor inexplicabile sporeşte întruna. Afirmaţia lui Casey... Arhitectura incintei din subsol... Laura rătăcind pe culoarul dintre zidurile temniţei ei ciudate... Toate astea sugerează o alternativă ce ar putea oferi o explicaţie, dar care nu pare deloc plauzibilă:

Laura a evadat într-adevăr din Institutul Hilgemann. Fără ajutor. De două ori. Acesta este motivul pentru care a fost răpită; cineva a aflat, cineva care a considerat că se poate folosi de aptitudinile femeii. Aşa s-ar justifica existenţa incintei cu pereţi dubli: un test pentru un escapolog idiot. Iar când am dat peste ea, tocmai rezolvase jumătate din test.

Ce anume îi adusese pe paznici în preajmă azi-noapte? Fără îndoială, declanşasem vreo alarmă; totuşi, dacă nu cumva cameleonii greşiseră, subsolul nu era supravegheat de niciun echipament

conectat la postul de pază al clădirii. Dacă Laura nu reprezenta o problemă rutinieră de securitate, ci subiectul unui experiment, atunci n-ar fi fost deloc surprinzător ca ea să fie supravegheată de un sistem autonom.

De ce alcătuia CBI hărţi neurale? Compania nu avea nicio legătură cu răspunderea pentru afecţiunea cerebrală congenitală; căuta să identifice conexiunile care făceau din Laura chestia cea mai grozavă de la Houdini încoace, în speranţa de a-i codifica aptitudinile într-un modif. De ce o scoseseră din ţară sub forma unui cadavru, nu a unui pasager cu un modif marionetă? Fiindcă nu voiau să acţioneze în niciun fel asupra creierului ei, riscând să distrugă exact talentul acela care-i conferea valoare.

Totul se potriveşte perfect.

Singurul necaz este că eu nu pot înghiţi explicaţia asta.

Ce fel de ipotetic talent putea deţine Laura, care i-ar fi permis să iasă din camere zăvorâte, *fără niciun fel de unelte?* Postularea unei înţelegeri intuitive a aparaturii de securitate sună destul de dubios, dar cum s-ar putea descurca un individ, oricât de talentat ar fi, în faţa unei încuietori, sau a unui monitor de supraveghere, cu mâinile absolut goale? Două sute de ani de cercetări afirmă că telekinezia nu există. Infinitezimalele câmpuri electromagnetice ale trupului omenesc – chiar dacă ar fi controlabile – sunt cam de un milion de ori prea slabe pentru a fi de cel mai mic ajutor în descuierea unui lacăt electronic. Niciun număr de afecţiuni cerebrale accidentale nu putea schimba asta, la fel cum reprogramarea unui calculator într-un mod nou şi revoluţionar nu-i va putea oferi niciodată cuiva posibilitatea levitaţiei.

Atunci, cum evadase Laura?

Când uşa se deschise, încă mai răsuceam în minte întrebarea aceasta. Un tânăr aruncă lângă mine câteva haine, apoi scoate o armă şi o telecomandă, şi o îndreaptă pe cea din urmă spre cătuşe. Activez rapid **Reţeaua Roşie,** în speranţa de a capta semnalul transmis. Cătuşele mi se deschid, însă nu receptez nimic; probabil că frecvenţa utilizată este în afara domeniului celulelor mele transceiver.

Bărbatul rămâne în prag, cu arma aţintită asupra mea.

– Te rog să te îmbraci.

Recunosc glasul de azi-noapte. Expresia de pe chipul lui este indiferentă, lipsită de îngâmfare sau agresivitate; fără îndoială că are modifuri de optimizare a comportamentului.

Hainele sunt nou-nouţe şi-mi vin perfect. **A3** se opune ferm oricăror sentimente, cu excepţia stoicismului, faţă de pierderea echipamentului pe care-l aveam în buzunarele secrete; chiar şi aşa, la o clipă după ce termin să mă îmbrac, un colţişor al minţii expediază avertismente redundante referitoare la absenţa inventarului obişnuit

de proeminenţe liniştitoare.
– Pune-ţi o pereche de cătuşe. Cu mâinile la spate.
După ce o fac, tânărul mă leagă la ochi, apoi mă însoţeşte afară din odaie, conducându-mă; cu o mână ţine lanţul cătuşelor, iar cu cealaltă pistolul, a cărui ţeava îmi împunge uşor partea laterală a pieptului.
Aud destul de puţine lucruri în timp ce merg; fragmente de conversaţie purtate în cantoneză şi engleză, paşi pe mochetă, aparatură zumzăind încetişor în depărtare. Simt un iz vag de solvenţi organici. **A5** îmi localizează poziţia cu precizie, în caz că mi-ar fi de vreun folos. Când ne oprim, sunt împins într-un fotoliu şi arma îmi atinge tâmpla.
– Pentru cine lucrezi? sunt întrebat, fără nicio altă introducere, de către o femeie aflată la vreo doi metri în faţa mea.
– Nu ştiu. Femeia oftează.
– Ce speri de fapt?
Crezi c-o să punem la bătaie pentru tine toate trucurile tehnologice? Droguri de smuls adevărul, modifuri antiminciună, hărţi neurale – toate în căutarea unor amintiri ce pot fi chiar falsificate, ori şterse? Dacă îţi inchipui că tragi de timp, te-nşeli. N-am niciun interes să cheltuiesc sute de mii de dolari, zăpăcindu-ţi creierul. Dacă ne spui adevărul şi povestea ta se dovedeşte a fi corectă, vom fi indulgenţi. Dar dacă nu cooperezi, aici şi acum, o să te ucidem fără să stăm prea mult pe gânduri.
Este calmă, dar nu-i calmul impus de un modif; tonul ei de condescendenţă îndurerată sună precum tentativa nereuşită de a intimida prin nepăsare. Ceea ce nu înseamnă neapărat că încearcă o cacealma.
– Îţi spun adevărul. Nu ştiu cine-i clientul meu. Am fost angajat de un anonim.
– Şi n-ai putut afla cine se ascundea înapoia anonimatului?
– Nu era treaba mea să-ncerc aşa ceva.
– Înţeleg. Trebuie să-ţi fi format, totuşi, o ipoteză de lucru. Pe cine suspectezi?
– E vorba de cineva care a crezut că Laura a fost răpită din greşeală. Cineva care s-a temut că ţinta reală fusese o rudă a lui internată în institut.
– Concret, despre cine-i vorba?
– N-am izbutit să identific un candidat principal. Indiferent cine ar fi individul, presupun că s-a străduit cât mai bine să ascundă legătura de familie. Ideea că răpitorii au luat altă persoană ar avea sens doar pentru cineva care s-a ostenit din greu să treacă sub tăcere identitatea rudei. Pe mine nu m-a interesat… aveam lucruri mai bune de făcut.

Femeia ezită, dar renunţă să mai insiste.

– Cum ai reuşit să dai de Laura aici?

Explic în detaliu despre radiografiile coletelor şi livrările de medicamente.

– Cine mai cunoaşte toate astea?

Orice partener sau confident inventat de mine ar fi cu uşurinţă descoperit ca fiind o simplă născocire. Aş fi putut pretinde că am un software rulând pe o reţea publică, camuflat şi invulnerabil, gata să anunţe totul poliţiei din NHK în cazul dispariţiei mele, dar asta n-ar reprezenta cine ştie ce ameninţare. Dacă aş fi avut suficiente dovezi ca să-i conving pe poliţişti, m-aş fi dus la ei, n-aş fi încercat să pătrund prin efracţie.

– Nimeni.

– Cum ai intrat în clădire?

Din nou, nu câştig nimic minţind. Probabil că deja au pus detaliile cap la cap; confirmarea lucrurilor pe care le cunosc poate doar să-mi sporească credibilitatea.

– Ce ştii despre ceea ce facem noi aici?

– Nimic altceva decât ce am văzut în reclamă. Cercetări biologice pe bază de contract.

– Atunci de ce crezi că ne interesează Laura Andrews?

– Asta n-am izbutit să deduc.

– Trebuie să ai o teorie.

– Nu mai am.

Există modifuri specializate în minciunile convingătoare cu ajutorul cărora răspunzi sincer, ca orice om normal care spune adevărul, în termeni fizici, cum ar fi configuraţiile vocale în condiţii de stres, temperatura epidermei, frecvenţa bătăilor inimii etc. Însă eu n-am nevoie de aşa ceva; **A3** se descurcă singur, opacizând toate variabilele respective.

– Nu mai am niciuna care să explice toate detaliile, adaug eu.

– Chiar aşa?

Nu duc lipsă de explicaţii improbabile pe care să le ofer în sprijinul ignoranţei mele; reiau toate ipotezele ce mi-au trecut prin minte în ultimele opt zile, indiferent cât ar fi de jalnice, cu excepţia Companiei X şi a eventualului proces privind afecţiunile congenitale, şi a Laurei escapoloaga. Ajung chiar pe punctul dea menţiona teama mea faţă de o implicare a Copiilor, totuşi n-o fac; pare atât de ridicolă acum încât sunt sigur că va suna ca o minciună evidentă.

– Bine, rosteşte femeia când mă opresc în cele din urmă, dar îmi dau seama că nu mi s-a adresat mie.

Paznicul retrage arma de lângă tâmpla mea, însă nu mă ridică de pe scaun şi-mi dau seama imediat ce se va întâmpla. Încerc un scurt moment de frustrare pură – *inconştient majoritatea timpului, legat la*

ochi în rest; cum voi mai putea descoperi ceva? – înainte ca **A3** să potolească acest sentiment neproductiv. Acul intră în venă, narcoticul pătrunde în fluxul sanguin. Nu mă împotrivesc; este inutil.

* * *

Când deschid ochii, realizez că sunt întins pe un pat, fără să fiu încătuşat. Privesc în jur; mă aflu într-un apartament micuţ, aproape gol. Pe un scaun din colţ stă un bărbat pe care nu l-am mai văzut până acum. Aud sunetele străzii răzbătând de jos; ne găsim la etajul cincisprezece, poate douăzeci al clădirii. Este 6 ianuarie, ora 7:47.

Mă scol şi pornesc spre baie; paznicul nu schiţează niciun gest de a mă opri. Încăperea în cauză conţine o toaletă, un duş, o chiuvetă; o ferestruică pătrată, cu latura de vreo treizeci de centimetri, dintre cele care nu se deschid, cu plasticul jivrat astfel încât să nu se poată privi prin el. În plafon se găseşte un grătar de ventilator, pe jumătate cât ferestruica. Urinez, apoi îmi spăl mâinile şi faţa. Las apa să curgă şi inspectez rapid odăiţa, dar nu găsesc nimic ce ar putea fi cât de cât util ca armă.

În rest, apartamentul e alcătuit dintr-o singură încăpere, cu o chicinetă într-un colţ; un frigider mic, scos din priză, cu uşa întredeschisă. În tăblia ce se întinde în continuarea lui sunt încastrate plitele electrice şi cuptorul cu microunde. Deasupra chiuvetei există o fereastră acoperită de jaluzele rabatabile, fixate pe poziţia închis. Pornesc în direcţia ei, însă paznicul rosteşte:

– N-ai ce căuta acolo. Micul dejun trebuie să sosească.

Încuviinţez din cap şi mă întorc. Mă plimb pe lângă pat, punându-mi în mişcare muşchii înţepeniţi.

După puţin timp, un alt bărbat aduce o tavă pe care sunt puse mai multe gustări la minut şi cafea. Mă aşez pe pat şi mănânc. Paznicul nu mi se alătură şi-mi ignoră tentativele de a provoca o discuţie. Ochii i se mişcă doar pentru a mă urmări, astfel încât uneori pare letargic, dar ştiu precis cât de rapid poate să fie; am petrecut destule veghi de cate douăsprezece ore într-o stare similară. Atunci când un modif îţi conferă *vigilenţă,* eşti pur şi simplu incapabil de altceva; plictiseala, distragerile şi nerăbdarea devin noţiuni fără sens. Dezamorsat, pot glumi despre zombi – totuşi, am convingerea că în amorsare rezidă adevărata putere a neurotehnologiei: nu în crearea de noi şi exotice stări mintale, ci în restrângerea conştientă, deliberată, a posibilităţilor, în concentrarea şi autorizarea actului opţiunii.

Pe jumătate, mă aştept să fiu din nou drogat imediat ce voi termina masa, însă nu se întâmplă aşa. Nu-mi forţez norocul; mă întind pe pat şi fixez tavanul aidoma unui prizonier model, pentru a înlătura eventualele constrângeri. Nu intenţionez să le provoc probleme celor care m-au capturat, până ce nu voi avea nişte şanse suficient de bune ca să mă aleg cu ceva de pe urma lor.

Dar dacă nu se va ivi o astfel de ocazie?

Ce se va întâmpla dacă nu voi putea evada?

Uciderea mea ar reprezenta soluţia cea mai simplă din multe puncte de vedere. Care sunt, totuşi, celelalte posibilităţi? În ce fel se poate materializa promisiunea de indulgenţă a anchetatoarei mele; presupunând, doar ca simplă speculaţie, că a însemnat ceva?

Probabil o ştergere de memorie. Una brută. Dacă CBI nu intenţionează să cheltuiască o avere mapându-mi creierul, pentru a extrage informaţii ce le-ar fi utile, atunci în niciun caz n-o să fie preocupaţi de integritatea personalităţii mele. Memoria naturală a omului n-a evoluat în scopul de a fi uşor reversibilă; eliminarea unei anumite părţi de cunoaştere, lăsând în acelaşi timp restul intact, constituie un efort computaţional major. Unica metodă ieftină *şi* eficientă este o radere totală.

Aşadar, în ordinea descrescătoare a probabilităţii: mort, cu creierul şters sau liber. Cum aş putea modifica mersul lucrurilor? Ce şanse am să descopăr, ori să inventez, un motiv ca să rămân viu şi intact, dacă nu ştiu cine sunt şi ce fac temnicerii mei? Şi cum pot spera să aflu asta, când nu deţin nicio modalitate de colectare a datelor?

Continui să deţin în cap instantaneele făcute de *Culex.* Le parcurg din nou, pe rând, încercând să văd dacă nu am neglijat niscaiva informaţii cruciale. Toate imaginile de pe ecranele staţiilor de lucru sunt ticsite de informaţii, însă secvenţele ADN, modelele proteinelor şi hărţile neurale nu înseamnă prea mult pentru mine. Le pot „citi” – în sensul în care un copil poate identifica toate literele existente într-un text oricât de ermetic –, dar n-am nicio şansă de a recunoaşte vreo combinaţie, cu atât mai puţin să deduc funcţia ori contextul lor.

Capăt iarăşi de mâncare. Paznicul este schimbat. Ore la rând, răsucesc factorii pe toate feţele, dar nimic nou nu se cristalizează din contradicţii. Evadarea rămâne la fel de improbabilă ca la început. Atacarea paznicului ar însemna sinucidere; săritul pe fereastră ar fi doar cu câteva procente mai puţin mortal – probabil, însă, că aş fi împuşcat înainte de a străbate jumătate din distanţa ce mă desparte de geam.

Pe măsură ce posibilităţile se reduc, **A3** pare să mă cufunde tot mai mult într-o stare de detaşare. Vrea să culeg date suplimentare, dar ştie că nu pot. Vrea să mă concentrez asupra strategiilor plauzibile de supravieţuire, deşi admite că nu există niciuna. Ce va face când toate obiectivele lui vor fi epuizate, când toate complexele sale criterii de optimizare se vor dovedi lipsite de sens? Se va deconecta? Îşi va scoate pălăria? Mă va lăsa pe mine să aleg între opţiuni la fel de zadarnice?

Spre seară, apare bărbatul care m-a condus ieri la interogatoriu. Azvârle pe pat o pereche de cătuşe.

– Pune-le. Cu mâinile la spate.

Ce mai este? Alte întrebări? Mă ridic şi iau cătuşele. Paznicul de pe scaun îşi îndreaptă arma spre fruntea mea şi o comută pe auto.

– Unde mă duceţi?

Nu-mi răspunde nimeni. Şovăi, apoi îmi pun cătuşele. Primul bărbat se apropie de mine, scoţând o capsulă hipodermică. De acum, lucrurile par familiare.

Da. Clasica rutină… N-am de ce mă teme. *Ce altă modalitate mai bună de a o face?* Capsula are aceeaşi culoare bleu de până acum, însă degetele individului ascund literele imprimate pe ea.

– Nu-mi puteţi spune unde mergem?

El mă ignoră şi desigilează capsula. Mă priveşte direct, dar modifurile lui l-au redus într-atât, încât ochii nu-i mai pot trăda nimic.

– Tocmai…

Îmi pune două degete pe gât, întinzând pielea. Rostesc sec:

– Vreau să vorbesc din nou cu şefa ta. Există ceva ce nu i-am spus. Trebuie să-i explic ceva important.

Nicio reacţie. Arma este tot pe auto; dacă mă zbat, sunt ca şi mort. Acul pătrunde. Nu-mi rămâne altceva de făcut decât să aştept.

* * *

Deschid ochii şi clipesc spre tavanul strălucitor, apoi mă uit împrejur. N-am fost nici măcar mutat în altă odaie. Cu toate acestea, sunt dezamorsat. Este 7 ianuarie, ora şaisprezece şi trei minute. Scaunul paznicului se găseşte în acelaşi loc, dar e gol.

O vreme rămân perfect nemişcat, simţindu-mă amorţit şi dezorientat. Când încerc să mă scol în picioare, constat că sunt mai slăbit decât credeam; mă aşez pe marginea patului, cu fruntea pe genunchi, căutând să-mi limpezesc gândurile.

Mă străbate un val de claustrofobie pură, sufocantă. *Aş fi murit ca un roboţel ascultător.* Ăsta-i lucrul cel mai teribil: felul în care am acceptat cu calm pierderea speranţei, reducerea posibilităţilor, fiecare etapă a drumului. *Mi-aş fi săpat propriul blestemat de mormânt, dacă mi-ar fi cerut-o.*

Însă n-am făcut-o. Atunci, de ce mai sunt în viaţă? De ce am fost sedat? Dacă mi-au umblat în memorie, înseamnă că au făcut o treabă impecabilă, fără să lase nicio urmă, ceva ce nu se poate realiza într-o singură zi. (Deşi, nu trebuie să uit, poate că au făcut-o într-un an de zile, şi tot ceea ce încearcă să mă convingă de faptul contrariu nu este decât o plăsmuire abilă.)

Uşa se deschide şi ridic ochii. Intră paznicul care mi-a făcut ieri injecţia; este înarmat, totuşi pistolul îl ţine în toc, de parcă ar şti în ce stare mă aflu. *Poate că mi-au curăţat modifurile de amorsare.* Îl caut pe **A3;** este tot acolo. Mă opresc cu o clipă înainte de a-l apela.

Bărbatul îmi aruncă ceva. Nici măcar nu încerc să prind obiectul;

aterizează la picioarele mele. O cheie magnetică.

– Asta-i pentru uşa din faţă, îmi spune.

Mă holbez la el. Pare aproape stânjenit; aş zice că modifurile comportamentale pe care i le-am remarcat înainte sunt acum deconectate. Ia scaunul din colţul camerei, îl trage lângă pat, apoi se aşează şi mă priveşte.

– Ia-o încet, da? Eu mă numesc Huang Qing. Trebuie să-ţi spun ceva.

– Ce anume?

Încep să cred că ştiu răspunsul. Mă gândesc din nou la amorsare – pentru a atenua lovitura, ca să evit şocul –, apoi îmi dau seama că probabil nu-i nevoie.

– Ai fost recrutat, rosteşte el precaut. De către Ansamblu. „Ansamblul”. Cuvântul îmi dansează prin cap, apăsând butoane şi activând comutatoare. Pentru o clipă, toată noua şi sclipitoarea maşinărie îmi este clar vizibilă: perfect conturată, distinctă şi comprehensibilă, deşi poate că nu-i decât o închipuire, un efect colateral, un semnal de zgomot. Oricum, după un moment, această intuiţie (sau halucinaţie) dispare şi nu mai pot descrie amănuntele operaţiei care mi s-a făcut, tot aşa cum nu pot determina, prin introspecţie, care neuroni anume sunt responsabili pentru scaunele mele, ori pentru bătăile inimii.

– Te simţi bine?

– Perfect.

Acesta este purul adevăr. Încerc un fel de oroare abstractă şi o furie îndepărtată, aproape docilă, totuşi ambele sunt prevalate de uşurarea reală de a-mi cunoaşte, în sfârşit, soarta, ca şi de înţelegerea sensului ei.

Asta înţeleseseră prin *indulgenţă.* Sunt viu. Memoria îmi este intactă. Nu mi s-a luat absolut nimic… dar mi s-a adăugat ceva.

Habar n-am ce reprezintă Ansamblul – atât doar că este cel mai important lucru din viaţa mea.

Partea a doua

5

După plecarea lui Huang, petrec câteva minute plimbându-mă prin apartament şi întocmind în minte o listă a lucrurilor ce trebuie cumpărate. Hainele pe care le purtam când am intrat în CBI au fost distruse, însă portofelul mi-a fost restituit, intact. Îmi amintesc, apoi, că mai am un rând de haine în camera de la Hotel Renaissance – şi că plătesc în continuare ocuparea ei. Bag cheia în buzunar şi cobor scările, apoi găsesc un indicator stradal şi mă orientez. Mă găsesc în sud, la numai câţiva kilometri de hotel, aşa încât merg pe jos.

Nu pot să nu-mi închipui ce aş fi făcut acum, dacă vechile mele priorităţi s-ar fi menţinut – în tot cazul, noul modif nu-mi cenzurează absolut deloc speculaţiile. Scenariile îmi rulează neastâmpărate prin minte; fantezii absurde de „subjugare” a modifului printr-un eroic efort de voinţă, atât cât să ajung la un neurotehnician care mă poate elibera. Nu mă îndoiesc că asta e ceea ce „aş fi” dorit, dar în acelaşi timp sunt absolut convins că acum nu mi-o mai doresc. Contradicţia este iritantă, dar familiară; obiectivele mele înlăturate mă sâcâie aidoma unor accese, insistente, şi totuşi nesincere, de conştiinţă.

Umiditatea este înăbuşitoare, iar străzile zumzăie de oameni; mă strecor prin aglomeraţia de sâmbătă seara cu un soi de îndârjire mecanică. Pătrund printr-un grup de tineri, peste şaizeci de adolescenţi de ambele sexe, toţi cu chipuri identice, batjocoritoare, modelate după acelaşi video-star adorat, toţi având aceleaşi tatuaje luminescente, pâlpâitoare, care parcurg cicluri psihedelice identice într-o sincronizare perfectă. Nu sunt scandalagii, afirmă **Déjà Vu.** Doresc numai să se etaleze.

Când ajung la hotel, n-am niciun motiv să pierd vremea, împachetez rapid şi achit nota de plată. La întoarcere, trec pe lângă aeroport; nu ştiu cu exactitate de ce anume o fac. Pe de o parte, doresc, pur şi simplu, să descopăr dacă sunt supravegheat sau urmărit, să aflu exact cât de multă încredere are CBI în mine. Mă gândesc chiar să intru şi să cumpăr un bilet, doar pentru a vedea dacă mă opreşte cineva, dar acest gest mi se pare o copilărie; ca atare, trec mai departe.

Într-un fel, aştept în continuare să încep să am halucinaţii auditive ori vizuale, deşi ştiu foarte bine că asemenea tehnici sunt demodate. Modifurile de fidelitate nu-ţi şoptesc propagandă în minte. Ele nu te bombardează cu imagini ale obiectului devoţiunii tale, stimulându-ţi concomitent centrii plăcerii din creier sau schilodindu-te cu dureri şi greţuri dacă te abaţi de la gândurile cuvenite. Ele nu-ţi izolează mintea, îmbibând-o cu euforii pline de beatitudine, ori cu fanatisme încruntate; nici nu te păcălesc să accepţi o cazuistică incorectă, dar

elegantă. Nu-i vorba de spălare de creier, de condiţionări sau de convingere. Modiful de fidelitate nu este un agent al schimbării, ci produsul final, un *fait accompli*[12]. El nu reprezintă o cauză a credinţei, ci credinţa însăşi, încarnarea acesteia.

În plus, neuronii implicaţi sunt „cablaţi”: din punct de vedere fizic, ei nu mai pot fi modificaţi ulterior. Fidelitatea este de nezdruncinat.

Nu pot decide dacă faptul că ştiu toate acestea conferă situaţiei mele mai multă, ori mai puţină bizarerie. Modiful nu caută să mă oprească din a gândi asupra efectelor sale; pesemne se consideră că avantajul de a-mi permite să înţeleg ce s-a întâmplat contrabalansează orice conflict între sinceritatea sentimentelor mele şi conştiinţa asupra originii lor. La urma urmelor, dacă n-aş fi avut habar de ce aveam sentimentele respective faţă de Ansamblu, probabil că aş fi înnebunit căutând să aflu. Neîndoios, modiful putea fi astfel conceput încât să rămână ascuns, oprindu-mă să mă întreb ce mi s-a întâmplat; totuşi, o astfel de cenzură este mai dificil de realizat fără să laşi urme, fără să-l aduci pe utilizator într-o stare apropiată idioţeniei. Din fericire, însă, memoria şi raţiunea mi-au fost păstrate intacte (din câte îmi dau seama), astfel încât sunt liber să-mi găsesc propria cale de adaptare la situaţie.

Huang mi-a explicat că Ansamblul este o alianţă internaţională de colective de cercetare, în cadrul căreia CBI ocupă un loc de frunte. Cercetările lor sunt de pionierat, iar eu voi juca un rol minor în asigurarea continuării acestora. Mă simt încă ameţit, ca după un şoc slab, dar, pe măsură ce amorţeala respectivă se destramă, încep să-mi dau seama cât de mult mă excită perspectiva. Ansamblul *este* important pentru mine, iar faptul că aceasta se datorează mai degrabă nanomaşinăriilor care mi-au recablat o parte a creierului, şi nu unor motive tradiţionale, nu-i micşorează cu nimic semnificaţia.

Desigur, în general vorbind, este oribil să modifici creierele oamenilor fără acordul lor, însă acţiunea a fost cât se poate de justificată, pentru binele unei probleme vitale, aşa cum e securitatea Ansamblului. Este adevărat, acum douăzeci şi patru de ore consideram CBI drept un adversar, însă aceea n-a reprezentat tocmai piatra de temelie a identităţii mele. Eu sunt acelaşi individ dintotdeauna, atâta doar că am o nouă slujbă şi noi fidelităţi…

Mă opresc să mănânc într-un local mic şi ticsit, mai degrabă pentru a-mi uita gândurile decât din alte considerente. Constat că, dacă mă abţin de la disecarea inutilă a propriei situaţii, mă simt mult mai bine. *Voi lucra pentru Ansamblu! Ce mi-aş putea dori mai mult?* Poate că, la urma urmei, asta înseamnă condiţionarea – modiful care mă răsplăteşte pentru că am adoptat atitudinea corespunzătoare –, deşi

[12] Fapt împlinit (în franceză, în original – n. trad.).

eu n-o cred. Cu siguranţă, cea mai naturală reacţie omenească este de a te plictisi să analizezi motivele propriei fericiri.

Când ajung înapoi în apartament, este trecut de miezul nopţii.

– Ia spune, mă întreabă Karen, eşti îndrăgostit? Sau te-ai convertit religios?

O expediez.

Cu toate acestea, stând întins în beznă, nu mă pot opri să mai analizez o dată situaţia:

Modifurile de fidelitate sunt dezgustătoare, însă Ansamblul cercetează lucruri importante şi, în consecinţă, trebuie să se protejeze, iar eu n-aş fi dorit altceva.

De ce cred că cercetările sunt importante, când nu ştiu nici măcar despre ce este vorba? Datorită modifului de fidelitate, bineînţeles.

Faptul de a şti că sentimentele mi-au fost impuse în mod fizic nu le reduce cu nimic puterea. O parte din mine consideră relaţia paradoxală, altei părţi i se pare evidentă. Pot examina această contradicţie până înnebunesc, sau până începe să-mi pară perfect firească, dar nu sunt în stare să fac nimic ca s-o schimb.

În acelaşi timp, nu cred că voi înnebuni. Trăiesc cu **A3.** Trăiesc cu Karen. Niciunul dintre modifuri nu mi s-a implantat în afara voinţei mele, însă principiul este acelaşi. Undeva, în adâncul conştiinţei mele, probabil că am acceptat de multă vreme faptul că emoţiile, dorinţele, valorile mele sunt lucrurile cele mai anatomice. La nivelul acela nu există paradoxuri sau contradicţii; nu există absolut niciun fel de probleme. Materia din craniul meu a fost rearanjată; asta explică totul.

Dar în lumea dorinţelor şi valorilor? Vreau să slujesc Ansamblul mai mult decât orice mi-am dorit vreodată. În acest scop, nu trebuie decât să găsesc o modalitate de a împăca dorinţa respectivă cu ştiinţa pe care o am asupra identităţii mele.

* * *

Huang revine dimineaţa, ca să mă ajute să-mi reglementez situaţia. Cu CBI ca sponsor, imigrarea este o simplă formalitate. Aranjez cu o companie de mutări să-mi ambaleze şi să-mi expedieze toate lucrurile existente în apartamentul din Perth. Schimbarea naţionalităţii conturilor bancare şi a principalei adrese fizice a numărului meu de apel durează numai câteva secunde.

Clientul urma să mă caute în ziua de 12, pentru raportul bilunar. Încarc Centrala nocturnă cu un mesaj ce va fi declanşat de parola care mi-a fost stabilită la primul contact (pe care modiful o cunoaşte, dar eu nu), prin care anunţ că, din motive de sănătate, am abandonat cazul şi solicit un număr de cont în care să restitui avansul.

Pe măsură ce rezolv toate problemele rămase în suspensie ale vieţii de până acum, realizez cât de logic este faptul că am fost

recrutat, în loc să fiu ucis. Astfel, nu există niciun cadavru care trebuie făcut să dispară, niciun fel de date ce trebuie şterse, nicio anchetă a poliţiei care să fie îndrumată pe un făgaş greşit. Singura fraudă ce se impune constă din câteva minciuni sfruntate – în cazul unei crime perfecte, colaborarea sinceră a victimei reprezintă maximumul la care se poate spera.

După-amiază, Huang îmi prezintă CBI.

Numărul angajaţilor se ridică la aproape o sută, majoritatea fiind cercetători şi tehnicieni, dar nu mi se explică decât o mică parte din structura organizaţiei. Chen Ya-ping (femeia care m-a interogat) conduce serviciul de securitate, având în acelaşi timp sarcini administrative şi ştiinţifice; funcţia ei oficială este de Manager al Serviciilor Utilitare. Îmi pune din nou întrebări – de data aceasta, fără să am un pistol lipit de tâmplă – şi pare dezamăgită că relatarea mea e, practic, aceeaşi. Nu pot mărturisi decât că am minţit în legătură cu speculaţiile făcute despre motivele răpirii, iar când îi descriu cele două teorii nedezvăluite, ea nu-mi oferă nicio indicaţie asupra eventualei apropieri de adevăr. Îmi ascund dezamăgirea; Ansamblul înseamnă totul pentru mine şi doresc să aflu totul despre el, dar pricep că va trebui să câştig încrederea membrilor de bază, în ciuda faptului că posed modiful de fidelitate.

După aceea, Chen îmi arată nişte materiale promoţionale de efect, referitoare la o serie de modernizări tehnologice de vârf, ce ar trebui să le asigure sistemul de securitate împotriva cameleonilor. Plin de tact, îi aduc la cunoştinţă că ultimele modele de cameleoni, care vor ieşi pe piaţă la sfârşitul lunii, vor face inutile aceste îmbunătăţiri costisitoare. Deşi nu-i pot propune s-o trec direct pe lista publicitară a fabricanţilor de cameleoni – tipii verifică solicitanţii cu extrem de multă atenţie –, îi promit s-o ţin la curent cu toate informaţiile pe care le voi primi.

Serviciul de securitate propriu-zis este compus din patru persoane; le-am întâlnit deja pe toate. În afară de Huang Qing, mai sunt Lee Soh Lung (care mi-a injectat narcoticul în subsol), Yang Wenli şi Liu Hua (care m-au păzit în apartament). Lee, cea mai vârstnică, răspunde de detaliile operaţiunilor zilnice; ea îmi explică în ce va consta munca mea. În permanenţă, există doi paznici de serviciu, douăzeci şi patru de ore pe zi, şapte zile pe săptămână; fiindcă acum suntem cinci, fiecare schimb va fi de nouă ore şi treizeci şi şase de minute. Eu voi începe diseară, de la 19:12 la 04:48.

Înainte de a începe schimbul, îmi sun părinţii aflaţi în concediu în Europa; îi găsesc în Potsdam. Par uşuraţi că, în sfârşit, am acceptat o slujbă stabilă. Iar faptul că m-am mutat în nord nu-i deranjează deloc.

– În NHK există o mulţime de posibilităţi, nu-i aşa? comentează mama, destul de vag.

Apoi, îmi spune că, în Germania, atmosfera nu mai este la fel de plăcută; Frontul pentru Independenţa Saxoniei a reînceput să dinamiteze trenuri.

Huang îmi este tovarăş de schimb până la miezul nopţii. Stau de planton amorsat; cei patru colegi ai mei au Santinela, care, în esenţă, este un echivalent comercial al lui **A3.** (Nu pun mai multe întrebări; deşi sunt curios, bănuiesc că ar fi o lipsă de delicateţe să mă interesez cine mai are modifuri de fidelitate.) Exceptând rondurile aleatorii prin clădire şi parc – sporite, îmi spune Huang, după intruziunea mea –, n-avem mare lucru de făcut; până şi imaginile camerelor video sunt monitorizate de software. Prezenţa noastră nu-i câtuşi de puţin redundantă; niciun model de calculator nu m-ar fi putut opri s-o şterg împreună cu Laura în noaptea aceea, totuşi faptul că eşti potenţial indispensabil nu te ajută cu nimic pentru a te ţine ocupat. Atunci când nu patrulăm, ne trecem timpul jucând cărţi sau şah; oricum n-ar fi nevoie de aşa ceva, întrucât modifurile noastre anulează plictiseala, însă Huang, care e cu cincisprezece ani mai tânăr decât mine, are idei de modă veche.

– Eşti mai vioi, dacă faci ceva. În plus, a-ţi petrece jumătate din viaţă în transa de veghe este ca şi cum n-ai trăi decât jumătatea cealaltă.

Există şi cercetători care lucrează în timpul nopţii, dar nu intrăm în contact cu ei. Am avut dreptate, într-o privinţă: odaia Laurei e supravegheată printr-un circuit separat, iar membrii echipei care o studiază lucrează non-stop, în schimburi. Jumătate de etaj le aparţine numai lor, acesta fiind ticsit cu echipamente de calcul. Câţiva indivizi îl salută pe Huang când trecem pe acolo, totuşi majoritatea ne ignoră. Privesc ecranele staţiilor de lucru; unele prezintă hărţi neurale, altele sunt acoperite de rânduri dese de formule; unul arată un plan al incintei de la subsol, doar câteva clipe, înainte ca utilizatorul să treacă la altă problemă. Încep să mă întreb cum s-ar fi desfăşurat lucrurile, în cazul în care *Culex* ar fi descoperit imaginea *aceea,* dar n-are rost să mă gândesc la asta.

La miezul nopţii, Lee îl înlocuieşte pe Huang. În comparaţie cu el, femeia este taciturnă, şi **A3** reacţionează afundându-mă şi mai mult în starea de veghe. Nu ignor trecerea timpului; pur şi simplu, nu mă afectează. Când Yang soseşte pentru a mă înlocui, nu sunt surprins şi nici uşurat; nu simt absolut nimic.

Mă dezamorsez în drum spre metrou. Pe măsură ce constrângerile lui **A3** dispar, mă simt dezorientat şi, pe moment, mă opresc ca să privesc în jur: strada pustie şi întortocheată, clădirile scunde din beton ale laboratoarelor şi fabricilor, cerul sur dinaintea zorilor. Văzduhul este răcoros şi înmiresmat. Fără să vreau, mă înfior de fericire.

* * *

După cum mă aşteptam, clientul mă sună pe data de 12, dar nu lasă niciun mesaj de răspuns; poate că este prea paranoic ca să vrea banii înapoi, temându-se de urmărirea tranzacţiei, chiar dacă riscul e doar cu puţin mai mare decât acela implicat în plata făcută anterior.

Îmi soseşte mobilierul din Perth. Statutul de rezident îmi este confirmat. În timpul liber, pornesc în explorarea oraşului, călăuzindu-mă după harta lui **Déjà Vu,** dar dezactivând ghidul turistic. Nu mă interesează să caut temple sau muzee; aleg o direcţie la întâmplare şi trec pe lângă blocuri de apartamente sau birouri, pe lângă magazine şi prin talciocuri. Căldura şi aglomeraţia rămân înăbuşitoare, iar musonul de vară pare să mă ia întotdeauna prin surprindere, deşi încep să intuiesc că blestem climatul din obişnuinţă, nu din simpla incapacitate de adaptare.

Huang Qing locuieşte la vreo doi kilometri vest de mine, în acelaşi apartament cu prietena lui, Teo Chu, muzician şi inginer de sunet. Cei doi tineri mă invită la ei într-o dimineaţă şi ascultăm ultimul ROM al lui Chu – de o frumuseţe hipnotică, abundând în ritmuri ciudate, discontinue, în neaşteptate creşteri ale intensităţii şi pauze uniforme. Ea îmi spune că au inspirat-o melodiile clasice cambodgiene.

Amândoi au sosit aici ca refugiaţi, însă niciunul nu provine din vechiul Hong Kong. Huang s-a născut în Taiwan. Aproape toţi membrii familiei sale au fost funcţionari în administraţia civilă a guvernului naţionalist; la unsprezece ani după invazie, majoritatea locurilor de muncă le erau în continuare prohibite. Huang avea cinci ani când au imigrat în sud. Vaporul le-a fost abordat de piraţi, care au ucis câţiva oameni.

– Am avut noroc, spune el. Au furat echipamentul de navigaţie şi au stricat motoarele, dar n-au găsit rezervele de apă potabilă. După câteva zile, o şalupă de patrulare ne-a descoperit în largul lui Mindanao şi ne-a remorcat pentru reparaţii. Pe atunci, filipinezii erau porniţi împotriva chinezilor… şi, de aceea, ne-au tratat ca pe nişte eroi.

Chu se născuse în Singapore. Mama ei, ziaristă, era închisă acolo de opt ani, însă nimeni nu-i spusese pentru care motiv anume. În momentul arestării, Chu studia la universitatea din Seul. De atunci, nu i se permisese întoarcerea în Singapore. Nu avea tată; fusese concepută partenogenetic. Trimitea bani bunicilor ei pentru avocaţii mamei, dar, deocamdată, tribunalul reînnoia ordinul de detenţie, la fiecare optsprezece luni, cu regularitate de ceasornic.

Mă îndoiesc că Chu are ştiinţă de implicarea lui CBI în răpire, de aceea prezint cu băgare de seamă modul cum am ajuns în NHK. Huang fixează covorul, în vreme ce eu ţes o minciună banală despre cei şase ani petrecuţi ca ofiţer de penitenciar, înainte de a fi concediat ca urmare a preluării departamentului de către CorpReab. Fără

Santinela, tânărul pare adesea stânjenit în prezenţa mea, ceea ce e lesne de înţeles; acum sunt aproape sigur că el nu are modif de fidelitate, şi n-ar fi uman dacă n-ar considera devotamentul meu faţă de Ansamblu puţin cam tulburător – cunoscându-i motivul, dar neştiind, aşa cum ştiu eu, cât de *corect* este. De asemenea, nu-mi este greu să ghicesc că a fost însărcinat să-mi câştige prietenia, ceea ce trebuie să-i îngreuneze şi mai mult situaţia.

În săptămâna ce urmează, noua mea viaţă începe să pară tot mai puţin ieşită din comun. Curiozitatea mea referitoare la Laura şi, în generai, la activităţile Ansamblului nu a dispărut, totuşi am fost nevoit să accept că ignoranţa vine în sprijinul intereselor lui. Cu toate acestea, mi-aş dori ca umila mea contribuţie să reprezinte mai mult decât a petrece zilnic nouă ore şi jumătate ca paznic zombi. Nu ştiu nici măcar de cine ar trebui să păzim CBI; oare eu să fi fost singura persoană de pe planetă care o căuta cu adevărat pe Laura? Chiar dacă fostul meu client a angajat pe altcineva, este improbabil ca acest succesor să fi avut la fel de mult noroc; pistele legate de livrarea de medicamente au fost şterse. Atunci, *cine-i duşmanul?*

În scurt timp, mă obişnuiesc să n-o mai apelez pe Karen; comentariile ei sarcastice nu reuşesc decât să mă deruteze şi să mă înfurie. Caut să preiau controlul, să mi-o închipui trăind fericită alături de mine, dar se pare că amintirile mele au o anumită limită de deformare; pur şi simplu, nu mi-o pot imagina acceptând această nouă ipostază a mea. Descopăr, însă, că o visez fără să întrebuinţez modiful; mă deştept din coşmaruri eretice, cu forţa – dacă nu înţelesul – diatribelor ei răsunându-mi în ţeastă. Îl instruiesc pe **Boss** să nu-i permită accesul în visele mele. Mă doare absenţa ei, dar Ansamblul îmi dă putere.

La răstimpuri, pe când încerc să mă conving să aleg varianta somnului în zgomotele şi căldura dimineţii, dezgolesc contradicţia existentă în esenţa fiinţei mele şi o examinez din nou. Nu păleşte şi nu se transformă. Înţeleg, la fel de clar ca şi până acum, că „ar trebui” să fiu oripilat de destinul meu… şi ştiu, cu toată onestitatea, că nu sunt. Nu mă simt *încătuşat.* Nu mă simt *siluit.* Accept ideea că mulţumirea mea este bizară, iraţională, inconsistentă; dar, la urma urmelor, nici în trecut motivele fericirii mele nu s-au bazat tocmai pe o poziţie logic elaborată, pe o filosofie atent formulată.

Există momente când sunt deprimat, când mă simt singur, derutat; modiful de fidelitate nu-mi ridică moralul, nu intervine direct în stările mele sufleteşti. Ascult, însă, muzică, mă uit la HV; există destule anestezice.

Dar în cele din urmă, când şi cea mai dulce muzică se sfârşeşte, când cele mai amuzante imagini se dezintegrează, nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă privesc pe dinăuntru şi să mă întreb

pentru ce trăiesc. Şi am un răspuns, aşa cum n-am avut niciodată.

Slujesc Ansamblul.

6

Când Chen Ya-ping mă cheamă în biroul ei pentru prima dată după şase luni, îmi este imposibil să nu mă simt neliniştit. Rutina mea zilnică a devenit atât de înrădăcinată, încât mă tulbură simpla călătorie pe traseul familiar de metrou la alte ore decât cele obişnuite. Îmi examinez conştiinţa, căutând erori săvârşite în timpul slujirii Ansamblului, şi găsesc aşa de multe, încât de-abia pot crede că mi s-a permis să scap nepedepsit atâta vreme. O mustrare? Retrogradare? *Concediere?*

Chen intră direct în subiect.

– Eşti transferat în altă parte, pentru o nouă slujbă. Vei ajuta la păzirea unuia dintre voluntari.

Voluntari? Pentru o clipă, mă întreb dacă acesta este un eufemism, dar Chen îmi arată o fotografie a lui Chung Po-kwai, făcută cu prilejul ceremoniei de absolvire a universităţii, şi este clar că termenul înseamnă cu totul altceva.

– Vei lucra într-un loc numit CAS – „Cercetări Avansate de Sisteme”. Nu toţi cei de acolo sunt familiarizaţi cu rolul nostru, şi asta din motive concrete: este spre binele Ansamblului, privit în totalitate, ca proiectul să rămână... partajat. Deci, indiferent de împrejurări, nu vei discuta cu absolut nimeni din CAS despre CBI, ori despre ce ai aflat aici. Similar, exceptându-mă pe mine, nu vei discuta cu nimeni din echipa de aici despre problemele CAS. E clar?

– Da.

Aproape ameţit, îmi dau seama că nu sunt penalizat şi nici măcar împins în lături. Dimpotrivă, dobândesc o funcţie de încredere. Sunt promovat.

De ce eu? De ce nu Lee Soh Lung? De ce nu Huang Qing? Modiful de fidelitate, bineînţeles. Sunt nedemn, dar modiful mă reabilitează.

– Ai întrebări?

– De cine anume trebuie s-o păzesc pe domnişoara Chung?

Chen ezită, apoi răspunde sec:

– Întâmplări neprevăzute.

* * *

Demisionez din CBI. Chen îmi asigură referinţe strălucite şi numărul de telefon al unei agenţii de plasare specializate în personal de securitate. Sun acolo; întâmplător, tipii au în fişiere un post care mi s-ar potrivi ca o mănuşă. Mă intervievează prin videofon; descarc referinţele şi CV-ul. După patruzeci şi opt de ore, primesc confirmarea angajării.

* * *

Cercetările Avansate de Sisteme ocupă un bloc-turn negru ca

smoala, cu o faţadă făcută parcă din aşchii de cărbuni, învelită într-un strat de cinci metri de păienjenişuri argintii microfine – toate invizibile, cu excepţia punctelor ameţitoare de lumină din locurile unde firele brunate reflectă razele soarelui. La început, arhitectura mă nelinişteşte, de parcă ar atrage cumva atenţia şi ar provoca investigatorii, dar e o absurditate; în acest cartier al oraşului, clădirile modeste ar bătea la ochi. Oricum, CAS poate că nu se teme de investigaţii; compania nu are nicio legătură oficială cu CBI şi, din câte ştiu, este posibil să nu fie direct implicată în activităţi ilegale.

Sistemul de securitate îl depăşeşte mult pe cel din CBI. Există paznici la fiecare etaj, iar controlul în punctele de acces are stricteţea şi severitatea celui din penitenciare. Chung Po-kwai şi ceilalţi voluntari locuiesc în apartamente situate la etajul treizeci. Prezenţa bodyguarzilor pare redundantă după atâtea măsuri de pază, totuşi trebuie să existe un motiv real, iar această reamintire a faptului că Ansamblul are *duşmani* mă umple de mânie şi de hotărârea de a-mi îndeplini sarcinile cu grijă şi atenţie. Amorsat, desigur, nu simt, de fapt, mânia, dar priorităţile configurate de eul meu exterior rezistă.

Tong Hoi-man, managerul serviciului de securitate, mă instruieşte asupra îndatoririlor şi aranjează pentru instalarea câtorva noi modifuri, care să-mi permită interfaţa cu complicatele protocoluri de securitate CAS. Voi lucra în schimburi de câte douăsprezece ore, de la şase seara la şase dimineaţa. Programul domnişoarei Chung nu este fix; uneori va rămâne în laborator până noaptea târziu, alteori va petrece una-două zile odihnindu-se. Ea nu părăseşte, însă, niciodată clădirea, ceea ce-mi simplifică enorm sarcinile.

În ziua de dinaintea începerii lucrului, mă simt agitat, dar exaltat. M-am apropiat cu încă un pas de misterul ascuns în inima Ansamblului. Poate că este o aroganţă să sper să mi se spună tot adevărul… deşi Chen îl cunoaşte, nu-i aşa? Iar Chen nu are un modif de fidelitate, sunt absolut sigur.

Şovăind, dezgrop vechile ipoteze despre răpirea Laurei. După atâtea luni în care am lăsat ca viziunea mea asupra Ansamblului să devină tot mai abstractă, este uşor deconcertant să încep imaginarea de posibilităţi concrete, specifice, *lumeşti.* Totuşi, de ce anume mă tem? Că adevărul îmi va devaloriza, cumva, idealul? Ştiu că asta e imposibil. Indiferent ce ar face Ansamblul, oricât de banal ar părea, rămânea munca depusă în cadrul lui, care, pentru mine, era cea mai importantă activitate de pe planetă.

Majoritatea teoriilor mele iniţiale par acum absurde. Nu pot crede că un grup de cercetări la nivel internaţional, multidisciplinar, a fost creat exclusiv pentru investigarea afecţiunilor cerebrale congenitale cauzate de un medicament obscur. Chiar dacă posibilităţile potenţiale ale producătorului ating ordinul miliardelor, este greu de înţeles de ce

ar cheltui sume enorme pentru simpla studiere a problemei, când există modalităţi mai ieftine – şi mai sigure – de sabotare a eventualelor inculpări.

O singură ipoteză continuă să rămână în picioare: Laura, escapoloaga. Şi dacă tot nu-mi pot imagina cum funcţionează presupusa ei aptitudine, s-ar putea să mă văd nevoit să accept faptul că sunt prea mărginit ca să pricep. *A evadat din Institutul Hilgemann. A evadat din incinta interioară a subsolului.* Există variante de explicaţii, dar toate prezintă hibe majore. Oare ce pot crede că s-a întâmplat în noaptea când am pătruns în CBI? Că cineva a lăsat, din greşeală, uşa descuiată şi ea a ieşit, încuind-o? Dat fiind tipul încuietorii, o astfel de reuşită, fără o cheie, ar fi reprezentat o performanţă identică cu cea a evadării.

Un lucru este clar: dacă *există* ceva de tipul telekineziei, atunci investigarea şi exploatarea unui *asemenea* fenomen poate constitui un proiect demn de o alianţă la nivelul Ansamblului.

Dar dacă CBI a reuşit să reproducă aptitudinile Laurei într-un modif? Atunci modiful cu pricina va trebui testat.

De voluntari…

* * *

– *Sus. Jos. Sus. Sus. Jos. Sus. Jos. Sus. Jos. Jos. Jos. Sus. Jos. Sus. Sus. Jos. Sus. Jos. Sus. Sus.*

Glasul care se aude în camera 619 este calm şi egal, dar aproape cu siguranţă omenesc; în ciuda tuturor zorzoanelor antropomorfice adăugate în ultimul timp sistemelor de vorbire, eu încă n-am auzit un instrument ştiinţific răguşit de suprasolicitare.

Încăperea este ticsită cu module de echipamente electronice montate în stelaje; o magistrală de comandă din fibre optice şerpuieşte de la o cutie la alta. În mijlocul acestui haos, o femeie în vârstă stă aşezată în faţa unei console centrale, privind un ecran mare acoperit de histograme multicolore; o încadrează doi tineri, cu ochii aţintiţi în aceeaşi direcţie. Meta-Dosarul (Mindvaults, 3.950 $) îi identifică instantaneu pe toţi trei ca aparţinând listei de persoane autorizate: Leung Lai-Shan, Lui Kiu-chung şi Tse Yeung-hon. Toţi trebuie apelaţi cu titlul de *doctor.* Dr. Lui mă priveşte scurt, apoi revine asupra ecranului; colegii săi mă ignoră complet. N-o zăresc nicăieri pe Chung Po-kwai, însă bănuiesc că vocea din difuzor este a ei.

– *Sus. Jos. Sus. Jos. Jos. Jos. Sus. Jos. Sus. Sus.*

Îl zăresc după aceea pe celălalt bodyguard al fetei, Lee Hing-cheung, stând lângă o uşă de legătură, în faţa căreia o hologramă colorată în roşu-strălucitor pluteşte la nivelul ochilor: ACCESUL INTERZIS. Ne scuturăm mâinile, şi copia mea de **Meta-Dosar,** prin intermediul **Reţelei Roşii** şi a celulelor transceiver de infraroşii din

palmele noastre, se angajează într-un dialog rapid, codificat, cu omologul ei din craniul celuilalt, oferindu-ne confirmarea suplimentară a identităţilor.

– Mă bucur să te văd, şopteşte Lee. Încă cinci minute de rahat din ăsta şi înghiţeam covorul.

– *Jos. Jos. Jos. Sus. Sus. Jos. Jos. Sus. Sus. Jos.*

– Ce vrei să spui? N-ai **Santinela?**

– Ba da, dar n-ajută.

Îl privesc nedumerit şi individul pare pe punctul de a-mi oferi explicaţii, însă apoi se răzgândeşte şi scutură din cap jalnic:

– O să-ţi dai seama şi singur…

– *Sus. Jos. Jos. Sus. Sus. Sus. Jos. Jos. Sus. Sus.*

– Ştii ce face înăuntru? mă întreabă Lee.

– Nu.

– Stă pe întuneric, se uită la un ecran fluorescent şi anunţă direcţia în care ionii de argint sunt deviaţi într-un câmp magnetic.

Nu-mi trece prin minte niciun comentariu inteligent, aşa încât mă mulţumesc să încuviinţez din cap.

– Ne vedem peste douăsprezece ore.

– Da.

Mă postez lângă uşă şi nu mă pot abţine să nu trag cu ochiul spre displayul pe care cercetătorii îl găsesc atât de fascinant. Histogramele oscilează şi se leagănă, dar, în cele din urmă, fiecare pare că-şi păstrează forma de bază; în medie, fluctuaţiile se anulează reciproc. Ceea ce înseamnă, bănuiesc eu, că indiferent ce teste complicate pentru demonstrarea caracterului aleatoriu reprezintă graficele acestea, devierile ionilor de argint le trec cu brio.

Dacă am dreptate în privinţa modifului de telekinezie, atunci e posibil ca Chung Po-kwai să încerce anularea caracterului aleatoriu, căutând să influenţeze mişcarea ionilor într-o anumită direcţie; învăţând să-şi utilizeze noile aptitudini pornind de la cele mai mici ţinte. Nu pricep, însă, de ce rosteşte chiar ea datele. Calculatoarele supraveghează, probabil, experimentul cu propriii detectori – atunci de ce voluntarul trebuie să asigure şi comentariul oral?

Histogramele pâlpâie hipnotic, totuşi nu mă aflu aici ca să mă distrez privind experimentele. Mă întorc cu spatele la ecran… şi în scurt timp descopăr că, luate separat, cuvintele sunt la fel de înnebunitoare.

– *Jos. Jos. Sus. Sus. Sus. Jos. Jos. Sus. Sus. Sus. Sus. Jos. Sus. Jos. Jos. Sus. Jos. Sus. Sus. Sus.*

O parte a creierului meu se concentrează asupra fiecărui tipar tranzitoriu, fiecărui ritm contrafăcut, iar când tiparul se deşiră şi ritmurile se dezintegrează, se străduieşte şi mai puternic să-l discearnă pe următorul.

– *Sus. Jos. Sus. Sus. Jos. Jos. Sus. Jos. Sus. Sus. Jos. Jos. Sus. Sus. Sus. Jos. Sus. Jos. Sus. Jos.*

Amorsat, n-ar trebui să am niciun fel de probleme în ignorarea incantaţiei, însă, în mod incredibil, n-o pot face. Lee avea dreptate – e clar că **A3** nu-i mai bun decât Santinela. Îmi este imposibil să nu ascult.

– *Sus. Jos. Jos. Jos. Jos. Sus. Jos. Jos. Jos. Sus. Jos. Sus. Sus. Sus. Sus. Jos. Jos. Jos.*

Colac peste pupăză, mă pomenesc – fără să vreau, instinctiv – căutând să ghicesc fiecare direcţie cu o clipă înainte de a fi anunţată. Ba chiar mai rău de atât: *încercând s-o modific.* Încercând să impun o anumită ordine. Dacă nu pot ignora psalmodierea aceasta lipsită de noimă, tot ceea ce pot face este s-o oblig să aibă un sens.

Bănuiesc că şi Chung Po-kwai simte la fel.

* * *

Fiecare şedinţă durează câte cincisprezece minute, după care urmează o pauză de zece minute. Domnişoara Chung iese din odaia ionilor, purtând ochelari de soare integrali, pentru ca să nu-şi anuleze adaptarea la întuneric – bea ceai, îşi dezmorţeşte picioarele şi răpăie cu vârfurile degetelor fragmente din ritmuri disparate pe carcasele aparatelor. Vorbeşte puţin cu mine, în prima pauză, apoi îşi cruţă vocea. Cercetătorii ne ignoră pe amândoi, fiind ocupaţi să revadă datele şi să efectueze teste statistice ezoterice.

La fiecare reluare a experimentului, decid să-mi impun să nu bag în seamă perfida incantaţie aleatorie. La urma urmelor, poate că **A3** nu face faţă; totuşi, amorsat sau ba, ar trebui să deţin o rămăşiţă de autocontrol natural. Nu izbutesc, dar în cele din urmă schimb tactica şi reuşesc să obţin un soi de echilibru prin care, cel puţin, ajung la un compromis, fiindcă nu mă mai străduiesc, zadarnic, să ating starea de vigilenţă perfectă cu care sunt obişnuit.

Cercetătorii nu par câtuşi de puţin afectaţi; pentru ei, însă, acestea reprezintă date, nu zgomot de fond. Ei nu sunt obligaţi să se străduiască să le ignore.

Din câte îmi dau seama, rezultatele nu se îmbunătăţesc pe măsură ce experimentul avansează; totuşi, remarc un amănunt ciudat pe care nu-l sesizasem până atunci: histogramele se modifică *după* ce este anunţată direcţia. Lucrul se observă mai clar atunci când mai mulţi ioni succesivi urmează aceeaşi direcţie; majoritatea histogramelor devin treptat asimetrice, iar tendinţa respectivă nu se inversează până ce nu este anunţat ionul care întrerupe seria cu pricina. Însă această succesiune de evenimente este stranie dacă datele culese de calculatoare sunt preluate direct din echipamente; indiferent cât de complexe ar fi calculele de actualizare a histogramelor, e improbabil ca ele să dureze mai mult de două microsecunde – interval în tot cazul

mai scurt decât cel dintre momentul când omul vede o străfulgerare luminoasă şi clipa când anunţă că este „sus” ori „jos”. Ce înseamnă asta? Calculatoarele *nu sunt conectate* la experiment? Oare ele obţin datele în mod indirect, ascultând cuvintele lui Chung Po-kwai? Mi se pare lipsit de sens. Poate că astfel cercetătorii urmăresc mai uşor rezultatele, şi de aceea au programat un decalaj deliberat.

În cele din urmă, la 20:35, dr. Leung anunţă sfârşitul şedinţelor. Pe când cei trei cercetători rămân aplecaţi deasupra consolei, discutând despre sensibilitatea celui de-al şaselea moment al distribuţiei binomiale, domnişoara Chung mă împunge cu degetul şi şopteşte:

– Mor de foame. Hai s-o ştergem de-aici!

* * *

În ascensor, ea scoate un spray micuţ şi pulverizează un jet în gât. Îmi explică:

– N-am voie să-l utilizez în timpul şedinţelor – conţine analgezice şi antiinflamatorii – iar ei insistă să nu mă aflu sub medicaţie.

Tuşeşte de câteva ori, apoi continuă fără urmă de răguşeală în glas:

– Şi cine sunt eu, ca să mă opun?

Blocul CAS are propriul restaurant particular, la etajul optsprezece. Încântată, domnişoara Chung mă informează că în contractul ei mâncarea este gratuită, indiferent de cantitate. Introduce cartela de identitate într-o fantă a mesei şi meniurile ilustrate apar încastrate în tăblie. Comandă rapid, apoi mă priveşte nedumerită.

– Tu nu mănânci?

– Niciodată în timpul serviciului.

Râde sceptic.

– Posteşti timp de *douăsprezece ore?* Nu fi ridicol! Lee Hing-cheung mânca în timpul serviciului. Tu de ce n-ai face-o?

– Bănuiesc că avem modifuri diferite! ridic eu din umeri. Cel care îmi controlează metabolismul e astfel proiectat încât să facă faţă unor perioade scurte de post – mai exact, se descurcă mai bine menţinându-mi glicemia la nivel optim… dacă nu complic lucrurile, mâncând.

– Cum adică, să „complici lucrurile”?

– De obicei, după o masă, se declanşează o supradoză de insulină – ştii… senzaţia aceea de somnolenţă care însoţeşte saţietatea. Ea poate fi controlată, într-o anumită măsură, dar e mai simplu dacă mă bizui pe conversia permanentă de glicogen.

Fata clatină din cap, pe jumătate amuzată, pe jumătate dezaprobatoare, şi îşi plimbă ochii prin localul aglomerat. De pe fiecare masă, aburii se înalţă în coloane distincte către conductele de aspiraţie din plafon.

– Dar… toate aromele astea nu-ţi stârnesc pofta de mâncare?

– Conexiunea e decuplată.
– Adică nu ai simţul mirosului?
– Mai exact, aromele n-au efect asupra apetitului. Sunt dezactivate obişnuitele semnale senzoriale şi biochimice. *Nu pot* simţi foamea – îmi este imposibil.
– Aha.
Soseşte un cărucior robot care-i serveşte cu abilitate primul dintre felurile comandate. Fata ia o înghiţitură din ceea ce cred că este caracatiţă şi o mestecă rapid.
– Chestia asta nu poate fi potenţial periculoasă?
– Nu tocmai. Dacă rezervele mele de glicogen scad sub un anumit nivel, sunt informat – un simplu mesaj de la modiful relevant, în urma căruia decizia îmi aparţine. Nici vorbă de crampe dureroase de foame, care mi-ar putea distrage atenţia de la problemele mai presante.
Ea încuviinţează din cap.
– Aşadar, ţi-ai silit trupul să nu te mai trateze ca pe un copil. S-a terminat cu politica biciului şi zăhărelului, menită a încuraja comportamentul corect. Poate că animalele au nevoie de aiurelile astea pentru a supravieţui, însă noi, oamenii, suntem îndeajuns de inteligenţi ca să ne stabilim propriile priorităţi. Dă din nou din cap, încercând parcă o părere de rău. Îmi dau seama în ce constă atractivitatea problemei… Dar unde tragi linia de demarcaţie?
– Ce linie?
– Linia dintre „tine” şi „trupul tău”… între pornirile pe care le recunoşti drept „ale tale” şi cele pe care le consideri nişte impuneri. Perfect adevărat: de ce să te deranjeze foamea? Însă la fel de bine poţi spune: de ce să mă deranjeze imboldurile sexuale? Sau de ce să cedez pornirii de a avea copii? De ce să te laşi bântuit de supărare? Ori de vinovăţie? Ori de compasiune? Sau chiar de *logică?* Dacă eşti pe punctul de a-ţi stabili propriile priorităţi, atunci trebuie să rămână cineva care *să aibă* priorităţi.
Mă priveşte cu subînţeles, aşteptându-se parcă să sar pe masă şi să anunţ în mod public renunţarea pe vecie la suprimarea apetitului, acum, când am fost avertizat asupra ororilor pe care le poate provoca. Nu mă lasă inima să-i spun că a întârziat, din toate punctele de vedere.
– Tot ceea ce faci, încerc eu s-o lămuresc, te modifică. *Mâncatul* te modifică. Faptul că *nu mănânci* te modifică. *Pulverizarea de analgezic în gât* te modifică. Care-i diferenţa dintre a folosi un modif ce-ţi anulează foamea şi a utiliza un medicament care-ţi anihilează durerea? E acelaşi lucru.
Fata clatină din cap.
– În felul acesta poţi banaliza orice: totul este „identic” cu altceva mai puţin radical. Numai că modifurile neurale *nu* sunt „acelaşi lucru”

cu analgezice. Modifurile schimbă *valorile* oamenilor…

– Vrei să spui că valorile nu s-au schimbat niciodată?

– Lent. Şi din motive întemeiate.

– Sau neîntemeiate. Sau fără motiv. Tu cum consideri lucrurile: într-o bună zi, omul mediu se aşază şi pune la punct o filosofie morală raţională şi meticuloasă, pe care o modifică în mod corespunzător, dacă şi când îi descoperă slăbiciunile? Asta-i o fantezie! Majoritatea oamenilor sunt, pur şi simplu, manipulaţi de înseşi obiectele cu ajutorul cărora îşi duc viaţa, sunt modelaţi de influenţe pe care nu le pot controla. Atunci, de ce să nu se modifice singuri – dacă asta e ceea ce-şi doresc, dacă asta-i face fericiţi?

– Dar cine-i fericit? În niciun caz individul care a întrebuinţat modiful… el nu mai există, de acum.

– Asta-i o afirmaţie deja învechită. *Schimbarea înseamnă sinucidere.*

– Păi, poate că ai dreptate.

Pe neaşteptate, fata izbucneşte în râs:

– Probabil că las impresia unei făţarnice absolute. Dacă puţină nanochirurgie creează o persoană cu totul nouă, atunci unicul meu modif poate să-mi confere calitatea de membru al unei specii cu totul noi…

O întrerup rapid.

– Nu trebuie să discuţi despre asta aici.

– De ce nu? se încruntă ea. Este localul companiei. Toţi din jur lucrează pentru CAS.

– De acord, totuşi în clădire se desfăşoară douăzeci şi trei de proiecte separate. Diferiţi indivizi sunt autorizaţi pentru proiecte diferite. Nu trebuie să uiţi asta.

– Tot ce am spus…

– Ştiu ce ai spus. Iartă-mă, dar menţinerea securităţii face parte din îndatoririle mele.

Pentru o clipă, pare furioasă, apoi vorbeşte:

– Presupun că ar trebui să mă simt liniştită.

– De ce?

– Pentru că aş prefera mai degrabă să cred că sarcina ta este de a mă opri să deschid gura pe unde nu trebuie, decât să presupun că am nevoie cu adevărat de un bodyguard.

* * *

Apartamentul se află în inima clădirii, de aceea nu are ferestre adevărate, dar hologramele în timp real care le înlocuiesc au o rezoluţie atât de fină şi perspective vizuale atât de largi, încât diferenţa este pur formală, cu excepţia avantajelor de securitate. Verific rapid fiecare încăpere; nu durează mult să mă asigur că nu există intruşi umani şi nu merită să caut lucruri mai subtile. O

examinare amănunţită, în căutare de microroboţi, ar dura o săptămână şi ar presupune un cost de câteva sute de mii de dolari. Cât despre nanomaşini şi viruşi, mai bine nici să nu mă gândesc.

Îi urez noapte bună domnişoarei Chung şi rămân în antecameră, supraveghind intrarea. Dinăuntru nu răzbate niciun sunet – cred că fata citeşte, iar izolarea fonică mă împiedică să aud dacă în apartamentele vecine se petrece ceva. Până şi instalaţia de climatizare murmură sub pragul audibil. De fapt, nu pot sesiza decât o vagă suprapunere de zgomote făcute de insecte, probabil un efect sintetizat, transmis prin întreaga clădire din cine ştie ce motive pseudo-psihologice la modă; imitaţii ale eco-ambientului Ţinutului Arnhem, pentru armonizarea generală cu natura-mamă. Aleatorii la un nivel, totuşi îndeajuns de ordonate pentru a nu deveni enervante. Oricum, **A3** nu are probleme în a le bloca. Alunec în starea de veghe. Orele trec, lipsite de evenimente. Lee soseşte şi mă schimbă.

* * *

Incantaţiile lui Chung Po-kwai îmi invadează visele. Îl instruiesc pe **Boss** să le filtreze şi să le elimine, dar ele continuă să se furişeze, deghizate; o telegrafie aleatorie de puncte şi linii în fiecare sunet, ritm şi mişcare… pornind de la mine, ca băieţel, driblând cu o minge de baschet şi schimbând mâinile: dreapta, stânga, dreapta, dreapta, stânga, dreapta, stânga, dreapta, stânga, stânga, stânga… şi până la robotul minier din depozitul portuar, ieşind şi intrând în container – un subiect el însuşi etichetat interzis.

Erori de funcţionare în **A3,** erori de funcţionare în **Boss…** ce-i cu mine, am o tumoare cerebrală? Rulez verificările de integritate ale modifurilor din creier şi toate se declară perfect intacte.

Experimentul continuă, zi după zi, fără vreun progres aparent. Po-kwai pare la fel de răbdătoare ca întotdeauna, pe măsură ce anunţă datele, dar în afara camerei 619 obişnuita-i vioiciune începe să capete accente defensive şi învăţ destul de repede să nu-mi atrag duşmănia ei, aducând vorba despre rezultatele obţinute. Nu-mi dau seama dacă Leung, Lui şi Tse sunt dezamăgiţi; discută în contradictoriu, de obicei în engleză, dar folosesc un jargon pe care-l găsesc ininteligibil. Nu se pune problema de a-i întreba despre proiect; pentru ei, nu sunt decât un alt component al sistemului de securitate al clădirii, care nu trebuie ţinut la curent cu stadiul cercetărilor, tot aşa cum nu sunt informate nici scanerele de pe coridor, sau camerele video din plafon. Au perfectă dreptate: rolul meu nu se deosebeşte prea mult de cel al respectivelor aparate.

Într-o seară, însă, pe când mă duc să-mi iau postul în primire, mă nimeresc singur cu dr. Lui în ascensor. El mă salută din cap şi rosteşte, oarecum stângaci:

– Cum ţi se pare munca, Nick?

Rămân uluit, fie şi numai pentru faptul că-mi ştie numele.

– Nicio problemă.

– Mă bucur. Am auzit că ai fost… recrutat special.

Nu-i răspund. Dacă discuţiile despre CBI sunt interzise, cu atât mai puţin sunt liber să flecăresc despre modiful de fidelitate şi circumstanţele care au dus la implantarea sa.

Nu durează mult până ajungem la etajul şase. Cu o clipă înainte ca uşile să se deschidă, dr. Lui îmi şopteşte:

– Şi eu…

Iese înaintea mea şi trece prin punctul de control fără să privească înapoi. Urmându-l pe coridor, tăcut, la câţiva paşi înapoia lui, mă simt în mod absurd un fel de conspirator!

7

– *Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Jos. Jos. Sus. Sus. Sus. Jos. Sus. Jos. Jos. Sus.*

Zece la rând este un eveniment destul de rar, ce merită a fi remarcat, totuşi nu înseamnă nimic. Aruncaţi o monedă de zece ori, şi şansele sunt sub unu la mie să obţineţi de zece ori capul… dar aruncaţi-o de nouă sute de ori, şi şansele unei serii de cel puţin zece rezultate identice depăşesc 30%. Aruncaţi-o de nouă *mii* de ori, şi şansele se apropie de 99%.

Trag cu ochiul spre histograme. Unele sunt în mod vizibil deformate după seria anterioară, însă pot deja să le văd cum încep să revină către formele obişnuite.

Am renunţat de mult la orice pretenţie de a încerca să ignor datele. Lupta cu ele le face mai ademenitoare, cu atât mai mult cu cât, presupunând, prin absurd, că un intrus ar reuşi să treacă de toate celelalte niveluri de securitate şi ar năvăli în camera 619, mă îndoiesc că timpul meu de reacţie va fi în mod semnificativ afectat doar pentru că mi-am permis să sesizez ultimul iluzoriu şablon din incantaţiile lui Chung Po-kwai. Justificarea aceasta mi se pare un fel de erezie; modifurile de amorsare se găsesc toate în starea *optimă,* în niciun caz mai puţin. Luând, însă, în considerare aparenta perturbare a lui **A3,** „optimă” înseamnă ceva diferit acum; nu pot decât să accept situaţia ca atare. Lee şi cu mine i-am raportat lui Tong problema, cu conştiinciozitate, dar asta nu va rezolva cu nimic lucrurile; nici Axon – producătorul lui **A3** şi al **Santinelei –** şi nici CAS (care, în mod evident, deţine suficienţi experţi în modifurile neurale) nu-şi vor irosi timpul şi banii investigând o eroare obscură.

– *Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Jos. Sus. Sus. Jos.*

Şaisprezece! Un nou record. Introduc numerele în micul program pe care l-am scris pentru von Neumann. Am fost prezent la patruzeci şi una de şedinţe de câte cincisprezece minute, totalizând 36.900 de

evenimente… în care există o şansă de 25% pentru o serie de şaisprezece. N-am, însă, timp să reflectez asupra semnificaţiei…

– Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus.

Atenţia mea oscilează şi pierd numărătoarea. Privesc din nou histogramele. Toate familiarele forme neregulate au dispărut, fiind înlocuite de vârfuri ascuţite ce se îngustează treptat.

– *Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus. Sus…*

Dr. Leung râde şi spune:

– Pa atins zece la minus paisprezece. Cred că avem un efect.

Dr. Lui îşi întoarce privirea de la ecran, în mod vizibil copleşit de emoţie. Dr. Tze îi aruncă o căutătură şi se strâmbă.

Ciudat este că în glasul lui Po-kwai nu se simte triumful izbânzii. Fata continuă să anunţe datele cu aceeaşi voce răbdătoare, iar sunetul acesteia, deşi lipsit de cârligul aleatorului, e la fel de hipnotic ca întotdeauna.

După alte trei minute, seria se întrerupe, lăsând locul sunetelor obişnuite pentru restul şedinţelor. Când Po-kwai iese, fără ochelarii de soare, rămâne o clipă în prag, ferindu-şi ochii cu antebraţul, apoi se uită de jur împrejur, părând ameţită.

După alte câteva clipe, se arată descurajată.

– Felicitări, rosteşte dr. Tse.

Ea dă din cap şi şopteşte răguşit:

– Mulţumesc!

Îşi strânge umerii cu palmele şi se cutremură, apoi buna dispoziţie îi revine brusc. Se întoarce spre mine:

– Am reuşit, aşa-i?

Aprob din cap.

– Atunci, nu sta ca mortul! Unde-i şampania?

Sărbătorirea ad-hoc durează numai o oră; patru persoane (şi un zombi spectator) nu reprezintă mare petrecere. Ştiu că în cadrul aceluiaşi proiect lucrează alţi doisprezece cercetători şi nouă voluntari – sunt listaţi în Meta-Dosar dar se pare că dr. Leung nu arde de nerăbdare să-şi anunţe succesul colectivelor rivale.

Savanţii se pierd în amănunte tehnice, discutând planuri de a injecta în capul subiectului trasori emiţători de pozitroni, pentru confirmarea anumitor aspecte ale „efectului”, însă nimic din ce spun ei nu-mi oferă vreun indiciu asupra modului cum apare „efectul”. Po-kwai pare obosită dar fericită, alăturându-se din când în când conversaţiei şi depăşindu-şi colegii în privinţa jargonului.

În lift, îmi spune:

– Ei bine, cel puţin acum ştiu că *eu sunt.*

– Poftim?

– Că nu sunt martorul. Nu ştiai? Dimineţile, o altă voluntară face absolut acelaşi lucru: raportează ionii generaţi de acelaşi aparat Stern-Gerlach. A fost un experiment dublu-orb: una dintre noi avea un modif placebo, iar cealaltă pe cel real… şi doar calculatoarele au ştiut unde erau implantate – până acum. Săraca de ea… Sunt sigură că pe *mine* m-ar fi apucat dracii, dacă aş fi trecut degeaba prin toate astea! Râde: Poate că tocmai asta a înclinat balanţa, poate că de aceea *nu sunt eu* martorul.

O privesc nedumerit; ea îmi surâde într-un fel care mă asigură că glumeşte, însă poanta îmi scapă. Coborâm la etajul treizeci; Po-kwai spune că este prea obosită ca să mănânce. Ca întotdeauna, verific metodic apartamentul. Ea suspină.

– Spune-mi: chiar presupunând că un rival al companiei noastre ar afla despre proiect şi ar izbuti să acceseze fişierele ce conţin numele voluntarilor cu adevăratul modif, crezi cu adevărat că s-ar chinui să încerce să-l răpească pe unul dintre noi?

CBI s-a chinuit s-o răpească pe *Laura* pentru exact aceeaşi aptitudine pe care o deţine acum Po-kwai. Îmi este interzis să pomenesc de CBI, iar Po-kwai nu ştie nimic despre Laura; din remarcile pe care le-a făcut, e clar că presupune – sau i s-a spus – că modiful a fost proiectat din capul locului pe calculator.

Ridic din umeri:

– Sunt sigur că ar prefera să pună mâna pe specificaţiile tehnice ale modifului, dar…

– Exact! *Aşa ceva* ar însemna de o mie de ori mai puţină muncă decât răpirea cuiva şi scanarea…

– … dar poţi să fii sigură că specificaţiile nu sunt neprotejate, aşa încât ar fi o nebunie să sporim atractivitatea alternativei. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji, totuşi sunt de părere că măsurile de securitate de aici îşi au rostul lor. E greu de precizat cât de departe poate merge concurenţa. Habar n-am care ar fi valoarea comercială pe termen lung a chestiei ăsteia… dar ia imaginează-ţi cât ai putea câştiga într-un cazinou, într-o singură noapte.

– Ştii câţi atomi există într-o pereche de zaruri? râde ea. Îmi ceri să amplific rezultatul de azi cu aproximativ douăzeci şi trei de ordine de mărime.

– Dar aparatele electronice? Maşinile de pocher?

Clatină amuzată din cap.

– Nici într-un milion de ani.

Dar descuierea zăvoarelor? Poate că nici nu se pune problema, poate că Laurei i-au trebuit treizeci de ani ca să înveţe cum să facă aşa ceva. Modiful prototip nu include probabil decât aptitudinea primară, neglijând experienţa acumulată de Laura în aplicarea ei…

Totuşi, Po-kwai ar merita sa afle adevărul despre talentul pe care l-a primit – cu siguranţă, cu cât ar şti mai multe, cu atât rezultatele ei ar fi mai spectaculoase. Oare cum poate fi în interesul Ansamblului s-o ţină în ignoranţă în privinţa provenienţei modifului şi a potenţialului său? Presupun că n-am niciun drept să pun sub semnul întrebării decizia respectivă… însă nu pot pretinde că o înţeleg.

Fata se trânteşte pe canapea şi se întinde, apoi mă priveşte cu reproş.

– Tocmai am făcut descoperirea ştiinţifică a secolului şi tu vorbeşti despre *maşinile de poker?*

– Îmi pare rău, jocurile de noroc mi-au venit primele în minte. Nu pot spune că m-am gândit prea mult la aplicaţiile mai nobile ale telekineziei.

– *Telekinezia?!* se strâmbă fata, apoi adaugă şovăitoare: De fapt,… mda, cred că exact aşa va fi denumită în mass-media, dacă o să ajungem vreodată să renunţăm la toată aiureala asta cu securitatea şi să publicăm rezultatele.

– În realitate, cum ar trebui să-i spună?

– Ah… dezintegrarea liniară neurală a vectorului de stare, urmată de defazare şi consolidarea preferenţială a stărilor proprii selectate. Izbucneşte în râs: Ai dreptate, mai bine găsim o definiţie mai atractivă, altfel totul va fi considerabil deformat în relatări.

Descrierea ei îmi pare lipsită de înţeles, deşi…

– „Stări proprii”? Asta nu-i ceva din mecanica cuantică?

– Exact, încuviinţează Po-kwai.

Pentru o clipă, bănuiesc că va intra în detalii, dar n-o face; se mulţumeşte să caşte. Cu toate acestea, sunt sigur că mi-ar explica bucuroasă totul (sau atât cât ştie); nu trebuie decât să i-o cer: Cum funcţionează, de fapt, modiful ăsta? Care-i mecanismul, care-i şmecheria? *Care-i secretul ascuns în inima Ansamblului? Ce este lucrul în numele căruia trăiesc eu?*

– Nick, rosteşte ea, sunt destul de obosită…

– Înţeleg. Atunci, noapte bună. Ne vedem mâine.

– Noapte bună.

* * *

Stau în antecameră, privind conştiincios uşa din faţa mea…

… şi-mi revin la ora trei şi cincizeci şi două de minute, ascultând interminabilele ţârâituri ale insectelor sintetice… uşor, dar evident, iritat de sunete.

Încerc să revin la starea de veghe; nu reuşesc, ci devin tot mai plictisit, şi în cele din urmă, neliniştit. Rulez diagnosticarea lui **A3** pentru a douăzecea oară în săptămâna asta.

[NU S-AU DETECTAT PROBLEME.]

Ce mi se întâmplă?

Nu-i vorba de o boală… nu poate fi aşa ceva; toate modifurile mele afirmă că sunt intacte şi, chiar dacă sistemele lor de autoverificare s-au defectat, este puţin probabil că afectarea aleatorie a neuronilor implicaţi a cauzat exact schimbările corespunzătoare pentru a genera rapoarte false de sănătate perfectă.

Dar dacă dereglările nu sunt aleatorii? Dacă un duşman al lui CAS infectează membrii serviciului de securitate cu nanomaşini? Într-un asemenea caz, tacticile lor sunt absurde. De ce ar dori să ne distrugă în mod lent modifurile, lăsându-ne la dispoziţie zile întregi în care să analizăm simptomele? Ar fi infinit mai logic să construiască modifuri marionetă latente, care pot aştepta în tăcere, insesizabile din punct de vedere subiectiv, până ce vor fi activate toate la un moment prestabilit.

Atunci, ce este?

Karen îmi apare în faţă. Caut s-o alung, fără succes. Pur şi simplu, stă locului; uşor încruntată, aparent la fel de incapabilă ca şi mine în a-şi explica prezenţa. Mă străduiesc s-o conving:

– Sunt amorsat. Ştii cât de mult deteşti să mă vezi amorsat. Argumentul n-o mişcă, şi nu-i de mirare; în mod clar, *nu* sunt amorsat… indiferent ce ar susţine **A3.**

La ce e bun un bodyguard ale cărui modifuri de optimizare nu mai funcţionează? *Care suferă de halucinaţii incontrolabile.*

Închid ochii, încercând să mă calmez. Este simplu: mâine, voi merge la cabinetul de boli profesionale din CAS, le voi explica simptomele şi-i voi lăsa pe experţi să-şi bată capetele. Indiferent care ar fi hiba, ei vor şti s-o pună la punct.

Perspectiva inventarierii craniului meu de către străini este umilitoare, însă n-am de ales. Va trebui să dau explicaţii în privinţa lui **Karen…** şi a modifului de fidelitate? O s-o scald eu cumva; nu-i necesar ca ei să cunoască chiar toate detaliile. Ceea ce contează în final este să slujesc Ansamblul, şi *n-o pot face, dacă* o iau razna.

Deschid ochii. **Karen** nu s-a clintit.

– Bine, rostesc eu, dacă tot rămâi aici, ce vrei să faci? Să veghezi împreună cu mine?

– Nu.

– Atunci?

Ea întinde o mână şi-mi atinge obrazul. Îi prind cealaltă mână, mai conştient ca oricând de modiful care mă împiedică să-mi trec degetele prin carnea ei inexistentă. Îmi plimb degetul mare peste dosul mâinii, oprindu-mă pe forma familiară a fiecărei falange.

– Îmi lipseşti cu adevărat.

Ea nu răspunde.

Trebuie să existe o modalitate s-o aduc înapoi. Poate reuşesc să învăţ cum s-o dezbar de obiceiul de a mai huli împotriva Ansamblului;

să învăţ cum s-o controlez mai sever, fără a-i distruge complet iluzia independenţei. Sau… poate că izbutesc s-o modific, s-o restrâng, să-i dau un „modif de fidelitate” al ei. De ce nu m-am gândit la asta până acum? Modifurile pot fi adaptate. Orice este posibil.

Ridic ochii şi-i întâlnesc privirea. Dragostea calmă, netulburată pe care o stârneşte pare să tremure uşor, aidoma unei imagini reflectate în oglinda netedă a unui lac, vag distorsionată de curenţii invizibili din adânc. Mă străbate un fior de anticipare; nu simt nicio emoţie interzisă, nici durere, nici vinovăţie, nici furie. Totuşi, simplul gând că *acest* modif se poate defecta şi el – că tot ceea ce elimină, că toate lucrurile de care mă protejează pot redeveni *posibile* – îmi provoacă o spaimă ce mă ameţeşte pentru o clipă.

Îi eliberez mâna şi…

Karen *umple odaia.*

Se răspândeşte, se multiplică, aidoma unei jucărioare holografice care a înnebunit. Sar în picioare, răsturnând scaunul, în vreme ce spaţiul din jurul meu se aglomerează cu tot mai multe copii ale corpului ei iluzoriu. Îmi acopăr faţa, dar continui s-o *simt* cum mă atinge din toate părţile. Un zumzet se înalţă de jur împrejur, neclar şi incoerent, însă în mod limpede glasul ei.

Strig…

… şi ea dispare, complet.

În liniştea ce se aşterne brusc, amintirea reia ultimele clipe sonore şi-mi dau seama că propriu-mi strigăt aproape că a acoperit altă voce. *Po-kwai.*

Pătrund în apartament, cu arma scoasă. Salonul este luminat de reclamele peisajului citadin din ferestrele false: hologramele unor holograme. **A2** pretinde că nu poate localiza ţipătul, că datele sunt ambigue, dar am bizara convingere că *eu* ştiu că s-a auzit din dormitor. Oricum, odaia respectivă constituia primul obiectiv evident. Uşa e întredeschisă; o lovesc cu piciorul, trântind-o de perete. În colţul opus al camerei, Po-kwai se răsuceşte surprinsă. Încremenesc pentru o clipă, încercând să-i descifrez expresia feţei, sperând să văd un semnal, o mişcare a ochilor care să deconspire poziţia intrusului, însă ea pare doar alarmată şi uluită de apariţia mea. Intru în încăpere.

– Eşti singură?

Încuviinţează din cap, apoi reuşeşte să emită un chicotit nervos, iritat.

– Ce faci? Încerci să mă sperii?

– N-ai strigat?

Se strâmbă şi pare pe punctul de a nega cu vehemenţă, apoi se autocontrolează şi priveşte prin odaie, de parcă, brusc, n-ar şti unde se află.

– Cred… probabil c-am avut un coşmar. Poate c-am strigat prin

somn. Nu ştiu… Duce o mână la gură: Iartă-mă! Ai crezut, probabil, că…

– Nu-i nimic.

Bag arma în toc; în mod limpede, nu o încântă vederea ei.

– Nick, îmi pare rău!

– N-ai nicio vină, nu s-a întâmplat nimic. Mie îmi pare rău că te-am speriat.

Cum tensiunea s-a risipit, am ocazia să remarc că sunt din nou amorsat şi **A3** funcţionează normal. Asta-i o veste bună, însă la fel de inexplicabilă ca şi celelalte incidente.

Fata clatină din cap, cu aceeaşi expresie de scuză.

– Nici măcar nu-mi amintesc când am coborât din pat…

– Obişnuieşti să umbli în somn?

– Niciodată. Poate că am avut un asemenea şoc, în vis, încât am sărit din pat, ţipând… însă m-am trezit cu adevărat abia când am ajuns în picioare… Îţi spun sincer: nu-mi pot aminti.

Privesc patul; nu pare că ar fi „sărit” din el. Totuşi n-o contrazic; e util de ştiut dacă este somnambulă, dar n-are rost s-o stânjenesc, dacă nu vrea s-o recunoască.

– Bine. Atunci… scuză-mă pentru deranj! Te las să dormi.

Ea aprobă tăcută. Revenit în anticameră, o pot auzi plimbându-se agitată prin apartament. Mă aşez şi aştept ca **A3** să nu mai funcţioneze, să apară Karen şi s-o ia din nou razna, însă nu se întâmplă nimic. Speranţa într-o dispariţie miraculoasă a defectului modifului e pur şi simplu iluzorie. Din câte îmi dau seama, acesta poate reapărea oricând, şi aş prefera să fiu consultat de medici când voi ajunge o epavă jalnică, sufocată de spectrul soţiei moarte, decât să-i las să mă examineze superficial şi să-mi ofere aceleaşi reasigurări seci ca modifurile: NU S-AU DETECTAT PROBLEME.

După alte zece minute, Po-kwai apare în prag.

– Te deranjează dacă stau puţin aici?

– Bineînţeles că nu.

– E prea târziu ca să mă mai culc şi e prea devreme să iau micul dejun. Nu ştiu ce să fac…

Îşi aduce un scaun din apartament şi se aşează, aplecată în faţă, în mod vizibil încă agitată.

– Poate că ar fi bine să chem un doctor, spun eu.

– Termină cu prostiile!

– Tranchilizante…

– *Nu!* Mă simt perfect. Pur şi simplu, nu sunt obişnuită ca paznicii înarmaţi să năvălească în camera mea, agitând pistoale…

Încep din nou să-mi cer scuze, dar îmi face semn să tac.

– Nu mă *plâng.* Mă bucur că-ţi faci meseria. Atâta doar că, în sfârşit, mă obişnuiesc cu necesitatea rolului *tău.* La interviu au fost

foarte deschişi, mi-au explicat în amănunt care vor fi măsurile de securitate… Vina îmi aparţine numai mie, că am considerat totul o paranoia.

– Şi ce anume te-a făcut să-ţi schimbi părerile? Reacţia mea exagerata? Scuză-mă, ar fi trebuit să procedez cu mai mult calm. Nu ai, însă, niciun motiv să te simţi în pericol. Probabil că, în afara lui CAS, nu se ştie nici măcar de *existenţa* proiectului.

– Mda. Atâta doar că… acum, când am aflat că nu eu sunt voluntara martor şi chestia funcţionează cu adevărat… şi câtă investiţie C-D… *întrupez…* Scutură din cap, apoi continuă: M-am oferit voluntară din cauza fizicii pe care proiectul o implica, îmi închipuisem că voi fi mai degrabă o colaboratoare, decât un simplu cobai. Leung mă tratează ca pe o idioată. Tse *este* un idiot. Lui mă priveşte ca pe un fel de divinitate minoră, foarte fragilă… habar n-am care-i problema *lui.* În plus, indivizii nu intenţionează să publice nimic în următorii ani. Lucrul ăsta ar trebui să apară mâine, pe coperta întâi a lui *Nature*[13]: CONFIRMAREA – ŞI MODIFICAREA – ROLULUI OBSERVATORULUI ÎN MC!

– Rolul cui…?

– Al observatorului. În mecanica cuantică. Mă priveşte de parcă aş fi spus o minciună sfruntată, după care pricepe: Nici măcar *nu ţi-au zis,* aşa-i? Emite un sunet de dezgust şi neîncredere: E şi firesc! Nick nu-i decât un bodyguard, o unealtă măruntă, de ce s-ar sinchisi cineva să-i explice pentru ce-şi riscă viaţa?

– Nu-mi risc viaţa, clatin eu din cap. Şi dacă nu-i nevoie să ştiu, poate că-i mai bine să…

– Rahat!

– Vorbesc serios.

A3 îmi menţine calmul, dar pot observa, imparţial, un soi de vârtej spiritual ce sporeşte în interiorul meu. *Nu vreau să aud secretele Ansamblului; nu vreau să aud explicaţia finală, prozaică; nu vreau să sfâşii vălul!*

Fiind însă amorsat, panica pare îndepărtată şi lipsită de substanţă; nu-mi aparţine. În consecinţă, mă mulţumesc cu o supunere literală – în plus, n-am primit instrucţiuni ca să-mi păstrez ignoranţa respectuoasă. Podoabele cvasimistice cu care am ornat Ansamblul nu provin de la modiful de fidelitate în sine, iar pionierul zombi n-are nevoie de ele.

Oricum, n-am de ales. Po-kwai rosteşte ferm:

– Doar *ascultă!* Detaliile tehnice sunt complicate, totuşi esenţialul e simplu. Ai auzit de problema determinării cuantice?

– Nu.

---

[13] Revistă ştiinţifică americană (n. trad.).

– Dar despre „Pisica lui Schrödinger”?

– Bineînţeles.

– Ei bine, „Pisica lui Schrödinger” reprezintă o ilustrare a problemei determinării cuantice. Mecanica cuantică descrie sistemele microscopice – particulele subatomice, atomii, moleculele – printr-un model matematic numit funcţia de undă. Cu ajutorul acesteia poţi prezice probabilitatea de obţinere a diverselor rezultate, atunci când efectuezi măsurători asupra unui sistem. De pildă, să presupunem că ai un ion de argint, pregătit într-un anumit chip, care traversează un câmp magnetic şi apoi loveşte un ecran fluorescent. Mecanica cuantică prezice că jumătate din timp vei vedea o sclipire pe ecran, ca şi cum ionul ar fi fost deviat în sus de către câmpul magnetic, iar jumătate din timp vei vedea alt tip de sclipire, ca şi cum ar fi fost deviat în jos. Aceasta se poate explica prin faptul că ionul are un *spin,* o rotaţie în jurul axei proprii, care interacţionează cu câmpul. În funcţie de direcţia spinului, ionul este deviat în jos sau în sus, relativ la câmp. Aşadar, observând sclipirile de pe ecran, determini spinul ionului. Sau să presupunem că ai un atom radioactiv cu durata de înjumătăţire de o oră. Îndrepţi către el un detector de particule care e conectat la un dispozitiv ce sparge o capsulase gaz otrăvitor şi ucide o pisică, dacă atomul se dezintegrează. Închizi totul într-o cutie opacă, aştepţi o oră, apoi priveşti înăuntru. Dacă repeţi de mai multe ori experimentul, de fiecare dată cu alt atom şi altă pisică, mecanica cuantică prezice că în jumătate din cazuri vei găsi pisica vie, iar în cealaltă jumătate o vei găsi moartă. Văzând rezultatul, ai determinat dacă atomul s-a dezintegrat sau nu.

– Bine, şi… care-i problema?

– Problema e următoarea: *înainte* de a face o determinare în oricare din aceste cazuri, funcţia de undă nu-ţi spune care va fi rezultatul final. Te anunţă doar că probabilitatea este de cincizeci la sută în ambele cazuri. Dar, *după* ce ai făcut determinarea, o a doua determinare efectuată asupra aceluiaşi sistem va obţine întotdeauna un rezultat identic. Dacă pisica era moartă când te-ai uitat prima dată, ea va fi tot moartă, dacă priveşti din nou. În termenii funcţiei de undă, acţiunea de efectuare a determinării a schimbat-o într-un fel sau altul dintr-un amalgam de două unde, reprezentând cele două posibilităţi, într-o undă „pură” – denumită stare proprie. Asta poartă numele de „colapsul funcţiei de undă”. Te întrebi, însă, prin ce anume este specială o determinare? De ce *trebuie* ea să colapseze funcţia de undă? De ce anume un dispozitiv oarecare de măsurare, el însuşi alcătuit din atomi individuali, despre care se presupune că respectă cu toţii exact aceleaşi legi ale mecanicii cuantice ca şi sistemul măsurat, declanşează colapsul unui amalgam de posibilităţi, reducându-l la una singură? Dacă postulezi că dispozitivul de

măsurare face parte integrantă din sistem, ecuaţia lui Schrödinger prezice că *dispozitivul însuşi* ar trebui să sfârşească într-un amalgam de stări şi că acelaşi lucru se va întâmpla cu orice obiect care interacţionează cu el. Capsula de gaz toxic ar trebui să fie descrisă de o funcţie de undă ce reprezintă un amalgam de stare spartă şi stare ne-spartă, iar pisica va fi un amalgam de stare vie şi stare moartă. Atunci, de ce noi vedem întotdeauna o singură stare pură – moartă, ori vie?

– Poate că teoria e greşită.

– Nu, răspunsul nu-i aşa simplu. Mecanica cuantică este teoria ştiinţifică cea mai încununată de succes din toate timpurile, *cu condiţia să* consideri de la sine înţeles colapsul funcţiei de undă. Dacă întreaga teorie ar fi greşită, n-ar mai exista microelectronica, laserele, optronica, nanomaşinile şi nici nouăzeci la sută din industria chimică şi farmaceutică… Mecanica cuantică e confirmată de toate testele experimentale efectuate vreodată – atâta vreme cât presupui că există acest proces special numit „determinare” – ce ascultă de legi cu totul diferite de acelea care operează în restul timpului. Prin urmare, ţelul studierii determinării cuantice este de a defini exact *ce* este o „determinare” şi *de ce* este ea importantă. Când colapsează funcţia de undă? Când este declanşat detectorul de particule? Când e spartă capsula? Când moare pisica? Când se uită cineva în cutie? O posibilitate este să ridici din umeri şi să spui: mecanica cuantică prezice în mod corect probabilitatea rezultatului final, vizibil – ce altceva mai doriţi? Atomii sunt dezvăluiţi doar prin efectele lor asupra instrumentelor ştiinţifice, aşa încât, dacă mecanica cuantică îţi permite să calculezi cu exactitate în ce procentaje vei obţine diverse citiri ale instrumentelor – sau poziţii ale sclipirilor luminoase, sau decese ale pisicilor –, vei avea o teorie completă. Diverşi fizicieni au încercat să arate că funcţia de undă ar trebui să colapseze atunci când sistemul atinge o mărime critică, sau o energie critică, sau un grad critic de complexitate, şi că orice instrument util de măsură ar fi cu mult în afara domeniului său de lucru. Au amintit de efectele termodinamice, gravitaţia cuantică, nonlinearităţile ipotetice din ecuaţii… tot felul de lucruri. Niciunul dintre ele n-a reuşit o explicaţie globală. Mai este şi teoria pluralităţii lumilor…

– Istoriile alternative, universurile paralele…

– Exact. În teoria plurilumilor, funcţia de undă *nu* colapsează. Întregul univers se divide în diferite versiuni, câte una pentru fiecare posibilă măsurătoare. Un univers conţine o pisică moartă şi un experimentator care a văzut că ea este moartă, un alt univers conţine o pisică vie şi experimentatorul care a văzut-o în viaţă. Necazul este că teoria nu spune *de ce* ar trebui să se întâmple una sau alta dintre variante, ori măcar în ce punct anume se divide universul. La

detector? La capsulă? La pisică? La om? De fapt, nu oferă niciun răspuns.

– Poate că nici nu există răspunsuri, poate că nu-i decât o ambiguitate metafizică…

Po-kwai clătină din cap.

– *Metafizica* a reprezentat o ştiinţă experimentală încă din anii o mie nouă sute optzeci… Deşi mie personal îmi place să-mi închipui că data de azi marchează începutul ei real. Îşi priveşte ceasul: Pardon, data de *ieri.* Marţi, 24 iulie, anul de graţie 2068.

Aşteaptă răbdătoare, cu un surâs uşor superior, până ce înţeleg.

– *În creier?* Adică, voi aţi demonstrat că funcţia de undă colapsează în creier?

– Da.

– Dar… cum? Ce legătură are asta cu *influenţarea* ionilor, cu faptul că i-ai făcut pe toţi să meargă în aceeaşi direcţie? Nu foloseşti un efect electromagnetic…?

– *Nu!* Niciun câmp biologic n-ar putea fi atât de puternic.

– Aşa ziceam şi eu. Atunci… cum?

– Modiful face două lucruri. În primul rând, mă opreşte să colapsez funcţia de undă, dezactivând acele părţi ale creierului care o fac în mod normal. Dacă s-ar fi oprit însă aici, ionii ar fi fost distribuiţi tot aleatoriu, cincizeci-cincizeci…, însă voi: tu, Leung, Tse şi Lui aţi colapsa sistemul în locul meu. În plus, modiful îmi permite să *manipulez* stările proprii – acum, când nu le mai distrug, stângaci şi aleatoriu, pe toate, mai puţin una. El mă lasă să le transform puterile relative, şi astfel să schimb probabilităţile de apariţie ale diverselor posibile rezultate. Teoretic, bănuiesc că aş putea colapsa eu însămi funcţia de undă, însă experimentul ar fi mai puţin elegant dacă aceeaşi persoană ar face ambele lucruri. Ca atare, cei din camera de comandă colapsează întregul sistem, care include ionii de argint, ecranul fluorescent şi pe mine, dar numai după ce eu am modificat şansele, astfel încât să nu mai fie cincizeci-cincizeci.

– Atunci… toţi cei din camera de comandă fac parte din experiment? De aceea histogramele nu se transformă decât *după* ce rosteşti direcţia ionului, pentru că dacă *noi* am cunoaşte rezultatele înainte ca tu să poţi influenţa probabilităţile, am colapsa ionii în mod aleatoriu?

– Corect.

Rămân pe gânduri câteva clipe.

– Ai spus că noi colapsăm „întregul sistem”. Deci *tu* exişti ca un amalgam, până îţi auzim glasul?

– Da.

– Şi… ce simţi?

Fata izbucneşte în râs.

– *Ăsta* e lucrul cel mai frustrant: *nu ştiu!* Realmente, nu-mi amintesc. Odată ce sunt colapsată, rămân cu un singur set de amintiri, îmi amintesc *o singură* sclipire luminoasă pe ecran. Nu mai ţin minte nici măcar cum se operează partea de stare proprie a modifului... Nu te-ai întrebat niciodată de ce am nevoie de aşa mult timp ca să fac lucrurile să meargă? Şi nici nu ştiu dacă *vreodată* „văd” două sclipiri, fie măcar pentru o clipă. Bănuiesc că cele două stări ale mele evoluează prea independent pentru aşa ceva. Ceea ce se petrece s-ar putea să aducă puţin cu modelul plurilumilor, la o scară foarte redusă. În mod efectiv, este posibil să existe două versiuni ale mele aproape separate, fie numai şi pentru o fracţiune de secundă înainte de a fi colapsată. Indiferent, însă, ce anume s-ar desfăşura în restul creierului meu, cele două stări *ale modifului* interacţionează *clar:* mai exact, funcţiile lor de undă interferează, întărind o stare proprie şi slăbind-o pe cealaltă. Dacă n-ar fi aşa, întregul experiment n-ar avea nicio finalitate: ar fi cu adevărat o ambiguitate metafizică.

Şovăi năucit, apoi încerc să revin pe firul discuţiei, până în locul unde s-a produs deraierea de la realitate. În cele din urmă, rostesc:

– Vorbeşti cu adevărat serios despre toate chestiile astea? Nu-ţi baţi joc de mine? Nu te răzbuni pentru că te-am speriat, năvălind în dormitor? Fiindcă de-i aşa, ai câştigat, mă recunosc învins! M-ai adus într-un punct din care nu mai pot spune ce-i adevărat şi ce este născocit de tine.

– N-aş face aşa ceva! răspunde ea, aruncându-mi o privire rănită. Tot ce ţi-am spus reprezintă purul adevăr.

– Atât doar că... toate astea încep să semene cu aiurelile răspândite de misticii cuantici...

Po-kwai clatină vehement din cap.

– Nu, nu... *ei* afirmă că în conştiinţă există un element *imaterial,* ceva independent de creier, o entitate „spirituală” prost definită care colapsează funcţia de undă. Experimentul de ieri a dovedit că se înşală. Acele părţi ale creierului pe care le dezactivează modiful nu fac absolut nimic mistic, ci execută o acţiune sofisticată, însă perfect inteligibilă, perfect *materială.* Ştiu că totul sună bizar, însă esenţa constă în faptul că operaţia respectivă este absolut banală. *Toţi oamenii* trăiesc colapsând sistemele cu care interacţionează. Ideea nu-i câtuşi de puţin nouă – mulţi dintre pionierii mecanicii cuantice considerau că observatorul juca un rol fundamental, că instrumentul de măsură singur nu era de ajuns pentru a colapsa funcţia de undă. A durat, însă, mai mult de un secol pentru a localiza precis *unde* anume în observator se întâmplă.

Încă nu ştiu dacă trebuie să cred sau nu un cuvânt din toate astea; totuşi fata pare convinsă, aşa că, cel puţin, merită să aflu ce anume gândeşte ea. Îmi abandonez scepticismul şi mă strădui s-o prind din

urmă.

– Perfect… Deci „un instrument de măsură” nu este suficient şi, ca atare, trebuie să ai un „observator”; dar cine poate juca rolul observatorului? Omul, bineînţeles… dar calculatorul? Dar o pisică?

– Aha! Calculatoarele existente, în niciun caz. Colapsul funcţiei de undă este un proces fizic specific, iar nu produsul secundar automat al unui anumit nivel de inteligenţă, de conştiinţă de sine sau mai-ştiu-eu-ce. Pur şi simplu, calculatoarele n-au fost proiectate pentru aşa ceva… deşi fără îndoială că vor fi, în viitor. În privinţa pisicilor… părerea mea este că ele o fac, dar, cum nu sunt o expertă în neurofiziologia comparată, te rog să nu mă crezi pe cuvânt. S-ar putea să treacă destui ani până când cineva o să reuşească să descopere care specii o *fac* şi care *nu.* După aceea, se mai ridică problema evoluţiei acestei trăsături – şi, de fapt, ce înseamnă „evoluţie” într-un univers necolapsat? Cercetătorii vor petrece decenii, analizând tot ceea ce decurge de aici.

Încuviinţez din cap şi sper că va tăcea un minut, pentru a mă lăsa să analizez eu însumi câteva implicaţii. Dacă toate astea sunt adevărate, ce lumină aruncă asupra Laurei? Este posibil ca „manipularea stărilor proprii” să-i permită să descuie zăvoare şi să scape neobservată de camerele video? Poate că da… şi totuşi, prin ce minune o mutaţie întâmplătoare, sau o anomalie congenitală aleatorie, a ajuns să-i confere astfel de talente complexe? Simpla pierdere a capacităţii de colapsare a funcţiei de undă, de acord; afecţiunile aleatorii pot produce destul de uşor deficienţe. Care este, însă, probabilitatea ca o afecţiune cerebrală să fie capabilă să genereze tipul de puteri sofisticate, despre care Po-kwai afirmă că le oferă modiful? Cu toate acestea, Laura *trebuie* să aibă puterile amintite; altfel, cum ar fi izbutit să evadeze din Institutul Hilgemann? Şi cum le putea asigura modiful însuşi? Nu pot crede că CBI a conceput totul de la zero, *în şase luni,* studiind pur şi simplu trăsătura ce-i lipsea Laurei.

Atunci, care ipoteză este mai absurdă: CBI inventând manipularea neurală a stărilor proprii, într-un timp mai scurt decât au nevoie majoritatea companiilor pentru a crea un nou modif de jocuri… sau un eveniment aleatoriu, oferindu-i pe tavă Laurei – şi lui CBI – produsul final?

După ce-şi trage sufletul, Po-kwai continuă:

– Ipoteza este, însă, destul de tulburătoare. Până când unul dintre strămoşii noştri a ajuns să deprindă şmecheria asta, universul trebuie să fi fost un loc complet diferit în comparaţie cu cel pe care-l cunoaştem. *Totul* se petrecea simultan, toate posibilităţile coexistau. Funcţia de undă nu colapsa *niciodată,* pur şi simplu devenea din ce în ce mai complexă. Ştiu că sună ridicol, pompos de antropocentric…

sau geocentric… să consideri că viaţa de pe această planetă putea să fi fost complet diferită, dar cu *atâta* bogăţie, cu *atâta* complexitate! Poate că era inevitabil ca, undeva, în univers, să evolueze o fiinţă care să submineze totul, care să anihileze tocmai diversitatea ce i-a dat născare.

Râde fâstâcită; pare aproape stânjenită, aşa cum se comportă unii oameni când repetă vestea unui dezastru, ori a unei atrocităţi.

– Nu-i uşor să accepţi o asemenea idee, dar asta *suntem* noi. Nu reprezentăm universul care se *„autocunoaşte”,* ci universul care se *autodecimează,* chiar prin actul obţinerii acelei cunoaşteri.

O privesc înmărmurit.

– Ce vrei să spui? Că prima creatură de pe Pământ care a avut această trăsătură… a colapsat *întregul univers?*

– Poate că n-a fost de pe Pământ, ridică ea din umeri, deşi nu există niciun motiv să credem contrariul. Cineva a trebuit să fie primul. Şi nu-i vorba chiar de întregul univers – o simplă privire aruncată cerului nopţii n-ar fi putut în niciun caz să determine totul. Desigur, ar fi redus considerabil posibilităţile: de pildă, ar fi fixat Pământul şi Soarele, coagulându-le din amalgamul *tuturor combinaţiilor posibile de materie* care ar fi putut ocupa sistemul solar. Ar fi fixat stelele cele mai strălucitoare ce puteau fi distinse de agerimea vederii acestei creaturi, abandonând orice alte configuraţii posibile. Gândeşte-te la constelaţiile care ar fi putut exista, la stelele şi planetele ce au dispărut pentru totdeauna când acest strămoş al nostru a deschis ochii.

Clatin din cap.

– Cred că nu vorbeşti serios.

– Ba da.

– Imposibil. Ce dovezi există? Dintr-un *singur* experiment cu *ioni de argint,* tu pretinzi că acest ipotetic strămoş al omului – şi poate al pisicilor – a transformat nu ştiu ce măreţ amalgam al *tuturor universurilor posibile* ce puteau apărea după Big Bang… într-o minusculă fracţiune a acestuia, care i-ar fi oferit fiinţei… o *singură* imagine a cerului nopţii? Anulând toate celelalte variante? Comiţând un soi de… genocid cosmologic?

– Exact. Poate că, într-adevăr, a fost un genocid. Viaţa, mă refer la viaţa inteligentă, nu are nevoie să colapseze funcţia de undă. Dacă înaintea noastră au existat creaturi care *n-au colapsat* unda, atunci am colapsat-o *noi.* Ceea ce ar fi putut însemna distrugerea unor întregi civilizaţii.

– Şi crezi că noi continuăm această… operă? Că noi colapsăm obiecte aflate la distanţe de ani-lumină? Alte stele? Alte galaxii? Alte forme de viaţă? Că „reducem posibilităţile”? Că sfârtecăm Universul… *pur şi simplu prin faptul că-l observăm?*

Izbucnesc în râs, reamintindu-mi brusc:

– Sau, mai degrabă, *o făceam,* înainte ca…

Mă opresc în mijlocul frazei şi închid ochii o clipă, ameţit, pradă unui acut sentiment de claustrofobie. Concluzia nerostită îmi continuă oricum în minte, şi niciunul dintre modifuri nu pare capabil s-o livreze inofensivă.

Po-kwai rosteşte cu blândeţe:

– Exact. O făceam. Înainte de Bulă.

8

După o dimineaţă petrecută în camera ionilor, pentru a confirma că rezultatele din ziua trecută n-au fost accidentale, Po-kwai capătă două săptămâni de repaus, până ce se pregăteşte următoarea fază a experimentului. Faptul că va rămâne închisă în clădire nu pare s-o deranjeze; îşi petrece majoritatea timpului citind.

– Oricum, asta aş fi făcut, îmi spune. Şi dacă pot uita că n-am de ales, situaţia este perfectă: linişte, tihnă şi un sistem de climatizare fiabil. Aşa îmi închipui eu Raiul.

Incantaţia îmi dispare din vise. **A3** funcţionează perfect. Karen nu mai revine. Circumspect, îl întreb pe Lee Hing-cheung despre modifurile lui. Aflu că n-are decât Santinela, Meta-dosar şi Reţeaua Roşie şi, exceptând problema apărută în timpul experimentelor cu ioni n-a avut necazuri cu niciunul. Hotărârea de a descoperi cauza funcţionării improprii a modifurilor mele se destramă; nu văd ce rost ar avea să mă prezint la un medic sau la un neurotehnician când n-am simptome, şi, în plus, ezit să-mi deconspir modiful de fidelitate în faţa unor persoane care nu trebuie să ştie de el. Îmi promit că voi solicita asistenţă la primul semn de disfuncţionalitate, însă, pe măsură ce zilele se scurg fără incidente, speranţa că problema „s-a rezolvat de la sine” pare tot mai puţin iraţională.

Temându-mă de o explicaţie ingenioasă, dar în esenţă prozaică, asupra „telekineziei” Laurei – detestând povara altei contradicţii, altui defazaj între sentimentele mele vizavi de Ansamblu şi adevărul despre activităţile sale – revelările lui Po-kwai îmi depăşesc aşteptările. Ansamblul explorează întrebările cele mai profunde legate de natura realităţii, de natura umană şi poate chiar de motivele Bulei. Mă simt ruşinat, amintindu-mi că priveam cu toată seriozitatea ideea că unicul scop al acestei alianţe de proporţii l-ar fi putut constitui banala exploatare a talentelor escapologice ale Laurei. Trebuia să-mi fi dat seama că era vorba de ceva mai important. Şi totuşi, chiar dacă s-ar fi rezumat doar la o „banală exploatare”, Ansamblul ar fi continuat să rămână lucrul cel mai important din viaţa mea; modiful de fidelitate o garantează. Teama de dezamăgire şi fericirea confirmării credinţei mele sunt absurde în aceeaşi măsură. Sucesc constatarea aceasta pe toate feţele, dar nu duce la nimic.

Consider zguduitoarea ipoteză a lui Po-kwai – că viaţa terestră s-ar putea să fie intrinsec duşmănoasă faţă de restul universului – la fel de greu digerabilă. Teoria potrivit căreia omenirea este, sau a fost, parte dintr-un soi de necroză cosmică, reducând posibilităţile universului, comiţând un genocid involuntar la o scară ce depăşeşte înţelegerea, este relativ lesne de priceput, de definit sub forma unei propoziţii abstracte, izolate, însă imposibil de *dezvoltat.* Sentimentul meu de oroare lasă loc neîncrederii; am impresia că am fost condus printr-una din acele false „demonstraţii” matematice care pretind că dovedesc egalitatea dintre un lucru şi zero. Mă retrag din această fundătură mintală şi caut o eroare de argumentaţie. Când, după-amiază, preiau schimbul, Po-kwai se întrerupe din citit şi reluăm discuţia.

– Ai recunoscut-o singură, spun eu, este o ipoteză ridicol de geocentrică!

Fata ridică din umeri.

– Doar dacă noi am fost primii. Poate că n-am fost, poate că s-a petrecut pe o mie de alte planete, cu un miliard de ani înainte de a se întâmpla pe Pământ. Nu mă aştept să aflăm vreodată adevărul. Totuşi, dacă am identificat acele părţi din creierul omenesc care colapsează funcţia de undă, ce anume ar fi *geocentric* în a presupune că *toate fiinţele raţionale din univers* fac exact acelaşi lucru?

– Eu nu sunt, însă, convins că le-aţi *identificat.* N-aţi dovedit, în mod concludent, că nu continuaţi să colapsaţi unda. Aţi arătat doar că modiful intervine *înaintea colapsului,* indiferent ce anume l-ar cauza. Poate că, la urma urmelor, una dintre vechile teorii are dreptate… Poate că unda colapsează ori de câte ori sistemul devine îndeajuns de mare, însă modiful reuşeşte să acţioneze la o scară măsurabilă cu puţin înainte de a se atinge mărimea critică, strecurându-şi artificiul de interfaţă în ultima clipă posibilă.

– Atunci ce spui de acele părţi din creier care sunt dezactivate de modif? Ce se întâmplă acolo?

– Nu ştiu. Însă dacă par că sunt „proiectate” să aibă un efect cuantic, atunci poate că reprezintă o tentativă rudimentară de a face exact acelaşi lucru pe care-l reuşeşte partea de stare proprie a modifului: *să influenţeze* felul cum colapsează unda, în loc să accepte pur şi simplu probabilităţile existente. Poate că evoluţia ne-a oferit tuturor o capacitate mică de influenţare a şanselor; nu poţi contesta că *aşa ceva* deţine o valoare de supravieţuire. Iar dacă funcţia de undă colapsa *dintotdeauna* în mod aleatoriu, ori de câte ori sistemul ajungea la o mărime considerabilă, încă de la începutul universului… atunci noi nu suntem vinovaţi decât de faptul că am pornit să dezvoltăm un anumit control asupra procesului.

Este înţelegătoare, şi, totuşi, părerile ei sunt de neclintit.

– Dacă nu apelez partea din modif care inhibă colapsul, dacă *nu*

dezactivez traseele acelea naturale, întregul efect dispare şi ionii redevin aleatorii. Ăsta a fost primul lucru pe care l-am testat a doua zi după seria încununată de succes. Perfect, este posibil ca teoria ta să fie corectă: traseele naturale să interfereze cumva cu efectele modifului asupra stărilor proprii, chiar dacă ele n-au nicio legătură cu *colapsarea* undei. Dar dacă unii indivizi deţin capacitatea de „influenţare a şanselor”, cred că până acum ea ar fi fost descoperită. Nu mă-ndoiesc că există şi alte explicaţii pentru experimentul cu ioni… dar cum rămâne cu Bula?

– Nici în privinţa ei nu lipsesc teoriile – cred că în ultimii treizeci de ani am auzit cel puţin o mie.

– Şi câte dintre ele păreau logice?

– Ca să fiu sincer, niciuna. La urma urmelor, însă, cât de logică este asta? Dacă Creatorii Bulei erau aşa vulnerabili faţă de observaţiile noastre, cum au putut supravieţui atâta vreme? Cât de departe puteau pătrunde telescoapele, înainte de Bulă? Până la miliarde de ani-lumină!

– Corect, dar noi nu ştim ce fel de prejudicii puteau tolera ceilalţi… ce grad de observaţie din partea noastră. Atunci când universul era total necolapsat, poate că existau forme de viaţă care se bizuiau practic tocmai pe diversitatea respectivă, forme de viaţă în care fiecare individ acoperea o parte considerabilă a întregului domeniu de stări proprii, ocupând o gamă enormă din ceea ce noi considerăm drept posibilităţi care se exclud reciproc. Pentru astfel de indivizi, primul colaps ar fi semănat cu… recoltarea unei probe de ţesut din trupul unui om şi aruncarea restului.

– Atunci cum au supravieţuit Creatorii Bulei? Au fost foarte „subţiri” din capul locului?

– Exact! Probabil că aveau nevoie de un domeniu mult mai îngust de stări. Poate că, pentru ei, efectul a adus mai degrabă cu… reducerea considerabilă a nivelului apei unui ocean adânc. Este posibil ca noi să fi observat galaxii aflate la miliarde de ani-lumină depărtare… dar nici măcar n-am colapsat *sistemul solar* până la ultimul firicel de pulbere meteoritică. Sistemele planetare ale stelelor îndepărtate şi-ar fi menţinut destulă libertate. Sau poate că acei Creatori ai Bulei ar fi supravieţuit în orice condiţii, cu excepţia confruntării directe, faţă în faţă, cu o fiinţă omenească, numai că astronomia oamenilor, tot mai precisă, a sleit funcţia de undă – a „secat oceanul” – într-o asemenea măsură, încât construirea Bulei, având menirea de a pune capăt acţiunii noastre de a înrăutăţi lucrurile, reprezenta unica posibilitate de a-şi păstra civilizaţia.

– Nu ştiu ce să zic…

– Nici eu *nu ştiu,* râde fata. Iar esenţa Bulei constă în faptul că nu vom *afla* niciodată. Am, însă, şi alte teorii, dacă asta nu ţi-a plăcut.

Poate că Creatorii Bulei sunt făcuţi din materie întunecată pasivă… axioni, sau alte particule de interacţiune slabă, pe care nu le-am putut detecta cu prea multă eficienţă. Într-un asemenea caz, probabil că nu le-am făcut cine ştie ce pagube, totuşi ei au decis că tehnologia noastră se apropia neliniştitor de mult de punctul din care putea începe să-i afecteze. În anii douăzeci şi la începutul anilor treizeci, destui astronomi căutau materie întunecată pasivă, iar instrumentele lor deveneau tot mai sensibile şi mai precise, odată cu trecerea vremii. Poate că pe ei trebuie să dăm vina.

Abstracţiile pot fi lăsate deoparte. În timp ce-mi croiesc drum pe străzile aglomerate, ideea că mulţimea din jurul meu împiedică în mod colectiv ca oraşul să se destrame într-o ceaţă de posibilităţi simultane pare nu atât incredibilă, cât evident *irelevantă.* Indiferent cât de complexe şi grotesc neintuitive ar fi proptelele realităţii familiare, ea continuă cu încăpăţânare *să rămână* familiară. Atunci când Rutherford a arătat că atomii sunt constituiţi în majoritate din spaţiu gol, pământul a devenit oare mai puţin solid? Adevărul în sine nu modifică nimic.

Ceea ce nu pot trece, însă, pe plan secundar, este că Ansamblul se ocupă de *studierea Bulei,* şi nu contează dacă ipoteza lor este, sau nu, corectă. Importantă e ideea. Nivelurile de securitate, bodyguarzii voluntarilor n-au nicio legătură cu teama de concurenţa comercială.

De fapt, Ansamblul are un singur duşman: Copiii Abisului.

* * *

Boss mă trezeşte cu blândeţe, ca răspuns la ciocăniturile din uşă, lăsându-mă cu o minte limpede, deşi iritată; este de-abia trecut de amiază şi n-am dormit decât două ore. Transmit HV-ului o comandă în infraroşu, ca să afişeze imaginea din vizorul electronic al uşii. Musafirul meu este dr. Lui. Mă îmbrac iute, surprins. Dacă, din cine ştie ce motiv, prezenţa mea ar fi fost necesară în CAS, mi-ar fi telefonat Tong sau Lee.

Îl poftesc înăuntru. El examinează odaia cu un soi de tulburare, dincolo de care transpar mii de scuze, ca şi cum ar vrea să spună că nu şi-ar fi imaginat vreodată că putea fi atât de sărăcăcioasă, dar acum, când ştie, mă priveşte cu toată înţelegerea. Îi ofer ceai; refuză cu efuziune. Schimbăm câteva glume, apoi urmează o tăcere stânjenitoare. Timp de o jumătate de minut interminabilă, el zâmbeşte chinuit, după care rosteşte:

– Viaţa mea este pusă în slujba Ansamblului, Nick.

Afirmaţia lui sună pe jumătate ca o afirmaţie şi pe jumătate ca o confesiune autodispreţuitoare. Încuviinţez din cap şi mormăi:

– Şi a mea.

Este purul adevăr, n-ar trebui să-mi fie ruşine de el, totuşi semnalele transmise de oaspetele meu sunt atât de intense, dar

confuze, încât îmi vine greu să nu mă molipsesc de ambiguitatea pe care o degajă.

– Ştiu prin ce treci, urmează el. Contradicţiile interioare, paradoxurile, zbuciumul… *Ştiu.*

Nu-i pun la îndoiala spusele şi simt un fior de vinovăţie şi nevrednicie; suferinţele îndurate de el, datorate modifului de fidelitate, au fost în mod limpede mult mai acute decât ale mele.

– Şi mai ştiu că nu-mi vei mulţumi pentru că-ţi sporesc zbuciumul. Adevărul nu iese niciodată cu uşurinţă la lumină.

Dau din cap prosteşte în faţa acestei platitudini, în vreme ce o părticică detaşată din mine se întreabă: *asta-i etapa următoare?* Un soi de bălăcire masochistă în conflictul creat de modiful de fidelitate? Silindu-mă să analizez incapacitatea raţiunii mele… şi să-mi romantizez suferinţa, transformând-o într-una mistică, revelatoare? Ar avea sens, dintr-un anumit punct de vedere pervers: nu *doresc* să ofensez modiful, aşadar, de ce n-aş încerca să-mi văd tulburarea mintală în altă lumină, redefinindu-i înţelesul, declarând că mă conduce spre o înţelegere şi o credinţă mai profunde?

Lui continuă:

– Amândoi dorim să slujim Ansamblul, dar ce înseamnă asta în realitate? Zi după zi, ne facem meseria, urmăm instrucţiunile, ne jucăm rolul, nutrind speranţa că superiorii noştri se gândesc numai la interesele Ansamblului. Totuşi, întrebarea pe care *trebuie* să ţi-o pui este: merită ei această încredere? *Slujesc ei* Ansamblul cu genul de dedicaţie absolută care pentru tine sau mine reprezintă a doua natură… sau, pur şi simplu, îşi urmăresc interesele personale? *Cum putem fi siguri?*

– Ei fac parte din Ansamblu, clatin eu din cap. Loialitatea noastră se manifestă faţă de ei…

– *Parte* din Ansamblu, da. Loialitatea noastră este faţă de întreg.

Nu prea ştiu cum să-i răspund la asta. Cu siguranţă, are dreptate, în sensul că modiful se referă doar la Ansamblu, şi nu la anumite persoane. Totuşi, de ce să ne batem capul cu astfel de discuţii? Ce diferenţă practică reprezintă ele?

Mă foiesc stânjenit în scaun; Lui se apleacă spre mine şi chipul tânăr, deschis, îi străluceşte cu un soi de îndărătnicie intelectuală. *Loialitatea noastră este faţă de întreg.* Încep să mă întreb dacă a clădit un adevărat sistem de filosofie morală în jurul efectelor modifului de fidelitate – o idee care nu-mi face câtuşi de puţină plăcere. N-ar fi pentru prima dată în istorie când o victimă a bolilor mintale ar reacţiona în acest fel, însă, cu siguranţă, eu m-aş găsi pentru întâia oară în postura vulnerabilă de a deţine, până la ultimul neuron, afecţiunea profetului nebun.

Vorbesc pe un ton cât mai raţional:

– Cu toţii trebuie să primim ordine de undeva. Trebuie să considerăm că lanţul de comandă funcţionează. Vorbind practic, care ar fi alternativa? Eu nu cunosc nici măcar structura managerială la vârf a lui CAS, cu atât mai puţin pe cea a Ansamblului. Şi chiar dacă aş cunoaşte-o, ce-mi propui? Să accept instrucţiuni provenind doar din vârful piramidei? Ar fi absurd. Absolut totul s-ar opri.

– Nu-ţi sugerez deloc aşa ceva, spune Lui. Să accepţi instrucţiuni din vârf? Există mai multe „vârfuri". De acord, Wei Pai-ling este proprietarul lui CBI... Mă încrunt şi încep să neg orice cunoştinţă asupra bărbatului ori acronimului, dar Lui continuă nemulţumit: Ştiu exact cum anume ai venit aici, n-are rost să-ţi răceşti gura de pomană. Wei deţine CBI, dar ce te face să crezi că el controlează şi restul? Are o anume influenţă, limitată, asupra celorlalţi participanţi din NHK – dar părerea lui contează prea puţin în altă parte. Credeai că CBI a găsit-o pe Laura Andrews?

– Presupun...

– A găsit-o un grup de hackeri din Seul – scotocind printr-un munte de date furate prin breşele de securitate ale Serviciilor Internaţionale, pentru un client total diferit. Ei auziseră de o ofertă a Ansamblului: o sumă frumuşică pentru date care să corespundă anumitor tipare, aşa încât au vândut informaţiile.

– „Tipare"? Ce fel de tipare?

– Asta n-am reuşit încă să aflu.

– Evadări inexplicabile? Crezusem că Ansamblul s-a constituit după ce CBI a dat de Laura... Însă tu afirmi că Ansamblul exista deja şi *căuta* cu febrilitate o persoană ca ea?

– Exact.

– Dar cum s-a putut bănui...?

– Nu ştiu, însă asta e mai puţin important. Întrebarea este: în ce direcţie ar trebui să se îndrepte devotamentul nostru? Privită global, facţiunea lui Wei este minoritară. A trebuit să negocieze foarte dur pentru ca CBI să execute scanarea Laurei Andrews, deşi reprezenta cel mai apropiat laborator cu dotările corespunzătoare. În cele din urmă, doar vidul legal din NHK a înclinat balanţa în favoarea lui: în majoritatea celorlalte ţări, tehnologiile relevante sunt strict supravegheate. Însă dacă un anumit amendament n-ar fi fost respins în Argentina, ei bine... s-ar fi putut ca noi doi să nu fim nici măcar angajaţi.

Scutur din cap.

– Şi ce dacă? Nu m-am gândit nicio clipă că Wei ar fi şeful. Ansamblul reprezintă o alianţă între diferite facţiuni – de ce ar trebui să mă-ngrijoreze chestia asta? Dacă ele pot convieţui, în ciuda diferenţelor, eu de ce n-aş putea?

– Fiindcă loialitatea ta este faţă de Ansamblu, *nu* faţă de facţiunea

care, întâmplător, se găseşte la putere. Dacă alianţa se modifică? Şi dacă se fragmentează şi se alcătuieşte din nou, cu alte obiective, cu priorităţi noi? Sau dacă se fragmentează şi părţile componente *nu* se mai adună la loc? Atunci faţă de cine vei rămâne fidel? Pentru care facţiune vei lupta, dacă se va ajunge până acolo?

Sunt pe punctul de a-l da afară, însă mă abţin. Ansamblul reprezintă lucrul cel mai important din viaţa mea; nu pot ocoli asemenea întrebări, ca şi când nu m-ar interesa. Deşi…

– De fapt, ce ar putea însemna să fii loial Ansamblului „ca întreg”, dacă nu tocmai să fii loial facţiunii aflate la putere? îl întreb. Mi se pare un principiu îndeajuns de bun, în cazul guvernelor… Lui pufneşte dispreţuitor, dar eu urmez: De acord, nu sugerez să ne coborâm la acelaşi nivel de cinism. Totuşi, ce propui *tu?* N-ai prezentat alternativa.

– Ai dreptate, aprobă el, n-am făcut-o. Mai întâi, voiam să accepţi necesitatea alternativei.

Nu sunt sigur că am acceptat aşa ceva, totuşi nu comentez.

– Există un singur grup de oameni, continuă Lui, calificat în a decide care facţiune reprezintă cu adevărat Ansamblul. Este o chestiune ce trebuie analizată cu toată grija… În niciun caz, problema facţiunii aflate la conducere într-un anumit moment nu reprezintă un aspect secundar. Sunt convins că asta ţi-e limpede.

Încuviinţez, ezitând.

– Care… „grup de oameni”?

– Aceia dintre noi care au modifuri de fidelitate, bineînţeles.

– Noi doi? Izbucnesc în râs. Glumeşti…

– Nu numai noi. Există şi alţii.

– Dar…

– În cine alţii ne putem încrede? Modiful de fidelitate constituie *unica* garanţie. Cei care nu-l deţin, chiar dacă fac parte din organizaţie, în eşaloanele superioare, riscă să confunde adevăratul obiectiv al Ansamblului cu propriile interese personale. Pentru noi, asta-i imposibil. Literalmente, fizic, imposibil. Sarcina de a discerne interesele Ansamblului trebuie să ne revină *nouă.*

Mă holbez la el.

– Asta-i…

Ce? Răzvrătire? Erezie? *Cum e posibil?* Dacă Lui deţine modiful de fidelitate – şi nu pot crede că a jucat teatru –, atunci este practic incapabil de aşa ceva. Prin definiţie, orice ar face reprezintă un act de loialitate faţă de Ansamblu, deoarece…

Şi atunci, adevărul mi se revelează cu o claritate ameţitoare…

… Ansamblul este, prin definiţie, *exact conceptul faţă de care modiful ne face loiali.*

Formularea aceasta pare circulară, incestuoasă, balansându-se pe

marginea unui soi de demenţă solipsistă… şi aşa şi trebuie să fie. La urma urmelor, modiful de fidelitate nu-i altceva decât o anumită dispunere a neuronilor din craniile noastre; face aluzie doar la sine. Dacă Ansamblul constituie lucrul cel mai important din viaţa mea, atunci cel mai important lucru din viaţa mea – oricare ar fi el – trebuie să fie Ansamblul. Nu pot „greşi”, nu pot „înţelege altceva”.

Asta nu mă eliberează de modif – ştiu că sunt incapabil să redefinesc „Ansamblul” după voia mea. Cu toate acestea, intuiţia *deţine* ceva puternic, indiscutabil eliberator. Este ca şi cum aş fi fost încătuşat cu mâinile şi picioarele de un obiect uriaş, greu de urnit, şi am reuşit să desprind legăturile, nu de pe mâini şi picioare, dar cel puţin de pe ancora incomodă.

Dr. Lui pare să-mi fi citit gândurile, ori cel puţin expresia chipului, ca un frate în nebunie ce-mi este. Încuviinţează sobru din cap şi-mi dau seama că rânjesc ca un idiot spre el, dar pur şi simplu nu mă pot opri.

– Infailibilitatea, rosteşte, este principala noastră consolare.

* * *

După plecarea lui, capul mi se învârteşte – îmi place sau nu, fac parte din conspiraţie. Arbitrii, modificaţi cerebral, ai naturii „adevăratului Ansamblu”, se autointitulează Canonul. Toţi deţin modiful de fidelitate, dar, în acelaşi timp, toţi au izbutit să se autoconvingă că „adevăratul Ansamblu”, căruia îi datorează credinţă, *nu* este organizaţia cu acelaşi nume.

Atunci, ce este „adevăratul Ansamblu”?

Fiecare membru al Canonului are un alt răspuns. Unicul lucru asupra căruia au căzut de acord îl reprezintă ceea ce *nu este:* alianţa de cercetare care-şi spune Ansamblul nu-i decât un fals, un simulacru.

De unul singur, fără Lui, care m-ar ajuta să-mi consolidez modelul acesta bizar de gândire, mă trezesc întrebându-mă dacă stăpânesc într-adevăr contorsiunile mintale necesare susţinerii lui. Ansamblul nu-i adevăratul Ansamblu – *ce fel de sofism ridicol, care despică firul în patru, mai e şi ăsta?*

Şi totuşi… faptul că *pot* cumva să-l cred ar fi suficient pentru a-l transforma în adevăr. Aici, pur şi simplu, nu intervine bunul simţ, nici logica de zi cu zi. Eu n-am niciun *motiv* raţional să fiu loial Ansamblului; deţin numai *faptul anatomic* al modifului de fidelitate. Adevăratul Ansamblu la care se referă modiful constituie ceea ce eu sunt fizic capabil să cred că e…

Este ridicol, e un nonsens…

Mă plimb înainte şi înapoi prin apartament, încercând să-mi păstrez calmul, căutând un paralelism, o metaforă, un model care să mă călăuzească, fie şi doar aproximativ, pe o cale pe jumătate normală de a-mi imagina ce se întâmplă în capul meu. *Ansamblul nu este*

adevăratul Ansamblu. Atunci, ce este *adevăratul Ansamblu?* Orice aş crede eu în mod sincer că este.

E o aberaţie. Dacă fiecare membru al Canonului ar fi liber să-şi interpreteze loialitatea exact aşa cum alege, de parcă ar fi o problemă de conştiinţă personală, ignorând autoritatea existentă... asta ar înseamnă anarhie.

Atunci am revelaţia finală.

Pricep cum pot desluşi totul, cum mi-l pot explica.

Mă opresc din mers şi rostesc cu glas tare:

– Bun venit în Reformare!

* * *

Introducerea mea în Canon reprezintă un proces gradat; Lui aranjează întâlniri în diferite locuri din oraş, pe rând, cu câte unul sau doi membri; unii din CBI, alţii din CAS, iar alţii făcând parte din organizaţii ce nu sunt amintite. La început, nu pot înţelege ce rost are asumarea unor astfel de riscuri; nu discutăm aproape nimic nou faţă de ce mi-a dezvăluit, deja, Lui şi pot face pariu că există modalităţi mai sigure de a mă prezenta. În cele din urmă, însă, îmi dau seama că aceste contacte personale sunt esenţiale pentru cimentarea noilor mele loialităţi. Numai vorbind în mod direct cu alte persoane, ele mă pot convinge – şi eu pe ele – că într-adevăr avem acelaşi modif.

Desigur, este paradoxal faptul în sine că membrii Canonului ar *dori* să se întâlnească, să coopereze, să facă schimb de opinii. Consensul ar trebui să fie o anatemă pentru noi: adevăratul Ansamblu este definit în interiorul creierului fiecăruia; părerea altcuiva n-ar putea avea importanţă. Eliberându-ne de minciunile falsului Ansamblu, de ce n-ar fi mai bine să ne urmăm fiecare propria, şi în mod independent perfecta, viziune? Din cauză că singuri, divizaţi, n-am avea absolut nicio şansă de a reforma falsul Ansamblu, de a-l reconstitui aşa cum ar trebui să fie. Fiind uniţi, perspectiva rămâne intimidantă, dar nu chiar inimaginabilă.

Eu îmi continui lucrul, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. Tentaţia de a-i face mărturisiri complete lui Po-kwai, de a-i explica stările prin care trec şi tot ceea ce-i ascuns de ea, este aproape irezistibilă uneori – nu însă şi când mă găsesc realmente în prezenţa fetei, cu **A3** conferindu-mi un autocontrol nelimitat. Poate că instrucţiunile lui Chen nu mai izbutesc să mă silească să păstrez tăcerea în privinţa Laurei şi a CBI, dar acum a devenit prioritară nevoia de a proteja Canonul, şi constat că în discuţiile cu Po-kwai sunt mult mai rezervat decât înainte. La început, ea pare nedumerită, apoi se resemnează şi se retrage în lecturile ei. Iau sfârşit discuţiile noastre de seară despre metafizica cuantică şi invizibilii Creatori ai Bulei. Amorsat fiind, pentru mine n-are nicio importanţă, dar dimineţile, odată ajuns acasă, revăzând orele goale pe care le-am petrecut în transa de veghe, simt

în piept o durere seacă, ciudată, care mă împiedică să aleg somnul.

* * *

Începe a doua fază a experimentului. Po-kwai revine în incinta cu ioni, având capul plin de glucoză radiomarcată şi precursori neurotransmiţători şi fiind înconjurată de o mulţime de camere gama de înaltă rezoluţie. Observată extrem de precis şi detaliat, cel puţin de instrumente. Datele culese de camerele gama pot fi, însă, procesate într-o multitudine de feluri, dezvăluind sau nu operaţiunile diferitelor părţi ale creierului ei – iar opţiunea privind ce anume va fi arătat experimentatorilor (sau, mai degrabă, coparticipanţilor) pe ecranul încăperii de control va fi făcută, în ultima clipă, de către calculator.

– Aduce oarecum cu experimentele de selectare întârziată a fotonilor făcute de Aspect în anii 1980, îmi explică ea. Leung a elaborat un soi de versiune îmbunătăţită a Inegalităţii Bell, o corelare între anumiţi neuroni care se declanşează sau nu, care ar trebui să fie sub un prag stabilit… dacă toate ipotezele noastre sunt corecte.

Detaliile tehnice mă depăşesc; cu toate acestea, însă, le înţeleg destul de uşor esenţa: explicaţiile mele, pline de speranţă, privind rolul pretinselor trasee de colapsare a undei vor fi, pur şi simplu, desfiinţate.

Şi asta ce va însemna? Va trebui să accept un univers în care sunt urmaşul unui genocid de neînţeles? Mă gândesc tot mai frecvent la acest lucru, dar nu văd nicio ieşire. Caut să mă liniştesc, repetându-mi diverse paralelisme ale evoluţiei: niciodată n-am încercat vreun sentiment de vinovăţie faţă de soarta dinozaurilor, nu-i aşa? Ba chiar, dacă Po-kwai are dreptate, este posibil ca dinozaurii nici măcar să nu fi existat – în sensul în care există animalele contemporane – până ce n-a apărut un mamifer care a conferit definiţie şi unicitate trecutului, colapsând nenumăratele posibilităţi într-un singur traseu evolutiv.

Totul începe să sune liniştitor, precum una dintre acele ipoteze metafizice, stupide şi imposibil de testat: „Poate că universul a fost creat azi dimineaţă, conţinând amintiri false pentru toate fiinţele, ca şi dovezi false, arheologice, paleontologice, geologice şi cosmologice privind evenimentele din ultimele cincisprezece miliarde de ani…”

Singurul inconvenient este că nucleul ipotezei lui Po-kwai *poate fi* testat. Iar ideea de neurmărit mi se roteşte prin minte, neatinsă, fără răspuns.

De data aceasta, incinta cu ioni este izolată fonic şi, dacă Po-kwai murmură rezultatele pentru sine, în scopul concentrării, noi suntem scutiţi de chinul auzirii ei. Acum consola centrală reprezintă modalitatea prin care Leung, Lui şi Tse vor colapsa părţile selectate ale creierului fetei. La răstimpuri, privesc şi eu displayurile, dar scanările PET, hărţile neurale şi histogramele, deşi viu colorate, sunt prea complexe şi prea criptice ca să-mi reţină atenţia; de aceea n-am

niciun fel de remuşcări dacă prefer să mă uit în altă parte.

În mod naiv, mă aşteptam la rezultate imediate, însă mai întâi trebuie depistate erorile: din echipament, din software, din comenzile, vetuste acum, ale modifului lui Po-kwai. Deoarece nu mai sunt sufocat de date şi nici nu pot descifra display-urile, practic îmi pierd orice interes, ba chiar estompez discuţiile cercetătorilor. La urma urmelor, aceasta e definiţia stărilor de amorsare. Indiferent ce va decide Canonul privitor la însemnătatea experimentelor, actualul meu rol este cât se poate de limpede: voi executa sarcina trasată de falsul Ansamblu, cu sârguinţă, ca şi cum loialităţile nu mi s-ar fi schimbat.

În afara orelor de serviciu, dezamorsat, mă trezesc ridicându-mi tot soiul de probleme: în cele din urmă, ca şi Bula, ca şi adevărurile ontologiei cuantice, Canonul poate că nu este cu nimic mai deosebit. Poate că, în practică, realul şi falsul Ansamblu nu vor diverge niciodată, iar distincţia – aşa cum este ea, crucială pentru membrii Canonului – va rămâne o abstracţie. Nici Lui, nici altcineva nu mi-a spus, deocamdată, ce ar urma să modifice de fapt Canonul, dacă ar putea controla falsul Ansamblu, iar propriile-mi cunoştinţe în aceste direcţii sunt încă prea vagi ca să am opinii ferme. Cred că lui Po-kwai ar trebui să i se spună despre Laura şi despre felul cum a fost conceput modiful – totuşi, eu n-o fac, dându-mi seama că nu sunt în măsură să prevăd consecinţele.

Poate că unica funcţie reală a Canonului este de a face ca zadarnica noastră erezie să ne pară mai tangibilă. Poate că vom complota şi conspira numai pentru a dovedi că suntem liberi să complotăm şi să conspirăm, dar, în cele din urmă, nu va fi nimic altceva decât o conspiraţie a supunerii.

* * *

Când dau să ies din dormitor, după rituala verificare de seară a apartamentului, Po-kwai rosteşte pe un ton indiferent:

– Azi am obţinut o serie bună de date. Practic, concludente. În mod clar publicabile, dacă în condiţiile actuale pot folosi cuvântul ăsta. Nu ţi-am spus în restaurant… vezi, învăţ să nu-mi mai dau drumul la gură.

– Felicitări.

– Pentru ce? Pentru că nu-mi dau drumul la gură?

– Pentru rezultate.

– Termină cu stilul ăsta nepăsător! se strâmbă ea. Mă face să vărs. Tu *nu voiai să avem* dreptate. Nu m-aştept să-ţi tai venele de la mâini, dar nu poţi fi măcar puţin… încruntat?

– Nu în timpul serviciului.

Se reazemă de canatul uşii, oftând.

– Uneori, chiar mă întreb care dintre noi doi este mai puţin uman: tu, când eşti de serviciu, sau eu, când sunt volatilă.

– „Volatilă”?

– Necolapsată… În stări multiple. Aşa-i spunem noi: volatilă. Râde. Asta-mi va fi gloria: o să fiu prima fiinţă din istorie care va deveni volatilă după voie.

Ocazia de a o contrazice, de a pomeni de Laura, atârnă suspendată în tăcere, ispititoare pentru o clipă; totuşi riscul situaţiei la care se poate ajunge este prea mare. Ceea ce nu înseamnă că nu pot continua să sondez cu prudenţă.

– După voie, de acord… N-ar putea, însă, exista persoane care, având afecţiuni neurologice, să-şi fi pierdut capacitatea de colapsare a undei?

– Corect, încuviinţează ea. Aşa ceva este posibil să se fi întâmplat. Chestia e că nimeni n-o va şti niciodată, nimeni n-ar putea s-o afirme. De fiecare dată când o asemenea persoană ar fi interacţionat cu cineva care *colapsa* unda, ar fi fost redusă la o istorie unică, la un singur set de amintiri, şi astfel n-ar fi ştiut nici chiar ea însăşi că ceva era diferit.

– Dar… dacă ar fi fost singură…?

– Nu mă pot pronunţa, ridică din umeri Po-kwai. Ţi-am spus, eu însămi sfârşesc prin a avea un set unic de amintiri. Efectele dovedesc că *am fost* volatilă… Desigur, cineva cu afecţiuni cerebrale n-ar deţine controlul modifului asupra stărilor proprii – aşa că alţi oameni l-ar colapsa cu *exact aceeaşi distribuţie a probabilităţilor* ce s-ar fi aplicat dacă individul respectiv le-ar fi colapsat el însuşi. Rezultatul final ar fi acelaşi. (Râde din nou.) Probabil că Niels Bohr ar fi spus că un asemenea individ *era* identic cu oricare altul. Dacă nimeni nu poate şti – nici chiar persoanele ipotetice – ce anume au „întreprins” atunci când nu erau observate, cum poate fi evenimentul considerat real? Pe jumătate, aş fi de acord cu Bohr: indiferent cât de mult timp s-ar fi scurs între contactele cu alţi oameni, de fiecare dată când s-ar fi petrecut o observare, toate stările ocupate de aceştia – toate gândurile şi acţiunile multiple pe care le-ar fi „întreprins” – ar fi colapsat într-o singură secvenţă liniară, perfect normală.

– Şi dacă ar fi fost lăsaţi singuri în mod frecvent? Fără să fie observaţi, în majoritatea timpului? Crezi că ar fi putut să înveţe, cumva, să profite de ceea ce se întâmpla? Să-şi silească „talentul” să realizeze o diferenţă reală, permanentă, aşa cum faci tu cu modiful?

Fata pare să ignore ipoteza, apoi ezită, reflectează în mod serios asupra ei şi, brusc, surâde:

– Să vedem… Cât de improbabilă este dispunerea neuronilor în modif? Dacă cineva ar fi volatil o perioadă suficient de lungă, ar putea dezvolta tot felul de structuri neurale stranii şi improbabile, alături de multe altele perfect probabile. În mod normal, aşa ceva n-ar avea niciun efect: tot configuraţiile cele mai probabile ar fi selectate în

momentul colapsului, iar celelalte ar dispărea. Însă dacă una dintre variantele improbabile ale creierului ar deţine capacitatea de acţiune asupra stărilor proprii, poate că ar reuşi să se autopropulseze la o probabilitate mai mare.

– Iar dacă o variantă ce poate face asta devine „reală”…

– … atunci data următoare, când devine din nou volatil, individul ar deţine un avantaj dublu. Nu numai că ar avea capacitatea de acţiune asupra stărilor proprii, *per se*[14], ci ar porni de la un alt nivel iniţial. Acum, alte stări, cu aptitudini şi mai extinse, ar deveni mult mai probabile, mai uşor de atins. Totul ar creşte printr-un efect tip „bulgăre de zăpadă”. Scutură din cap, încântată: Evoluţia în decursul unei singure vieţi! Probabilitate emergentă în scopul răzbunării! Îmi place!

– Deci s-ar putea întâmpla aşa ceva?

– Mă-ndoiesc foarte mult.

– Ce?! Păi, tocmai ai spus…

Mă bate pe umăr înţelegător.

– E o idee superbă. Atât de minunată încât se autocombate. Dacă *s-ar putea* întâmpla cu adevărat, unde sunt rezultatele finale? Unde este cazuistica indivizilor cu afecţiuni cerebrale care jonglează după voie cu stările proprii? Probabil că prima fază este prea dificil de atins într-un interval rezonabil de timp. În cele din urmă, sunt convinsă, cineva o să calculeze timpul necesar pentru a realiza autopropulsarea iniţială, însă răspunsul poate fi uşor de ordinul lunilor, anilor, deceniilor… poate depăşi chiar durata unei vieţi omeneşti. Şi te întreb: cât de mult stă cineva de unul singur?

– Cred că ai dreptate.

– Păi, trebuie să-mi apăr poziţia dobândită în istorie, nu? Aşa cum este ea…

* * *

– Îmi place, spune **Karen.** E inteligentă, cinică şi doar puţin naivă. Este prietena cea mai bună pe care o ai după mulţi ani. În plus, cred că te poate ajuta.

Clipesc spre ea şi oftez încetişor. Ciudat e faptul că nu simt câtuşi de puţin că aş fi suferit o pierdere bruscă a controlului; mai degrabă, amintirile mele, lipsite de detalii referitoare la ultimele trei ore petrecute în stare de veghe, par să fi dispărut, ca şi cum n-ar fi fost nimic altceva decât o halucinaţie.

– Ce vrei? o întreb.

– Tu ce vrei? chicoteşte ea.

– Eu doresc ca totul să continue în mod normal.

– *Normal!* Mai întâi, ai fost sclavul unei bande de răpitori, iar acum

---

[14] Prin sine (în latină, în original – n. trad.).

laşi impresia că proslăveşti chestia care te înrobeşte. *Ansamblul în minte!* Rahat!

Ridic din umeri.

– N-am de ales! Modiful de fidelitate n-o să dispară. Ce te aştepţi să fac? Să înnebunesc, încercând să mă lupt cu el? Nu vreau să mă lupt cu el. Ştiu foarte bine ce mi s-a făcut. Nu neg că, fără modif, aş dori să scap de el, dar ce înseamnă asta? *Dacă aş fi liber, aş dori să fiu liber.* Iar dacă aş fi cu totul altă persoană, aş dori cu totul alte lucruri. Dar nu sunt, şi nu-mi doresc. N-are nicio legătură cu problema. E o fundătură.

– Nu trebuie să fie aşa.

– Ce vrei să zici?

Nu-mi răspunde; se întoarce, şi priveşte „afară”, spre oraş, apoi ridică o mână şi – de-a dreptul imposibil! – comandă ferestrei să amplifice contrastul hologramei, filtrând până la cea mai accentuată nuanţă de negru imaginabilă.

Karen controlează **Reţeaua Roşie?** Sau procesul halucinatoriu care-i evocă trupul a început să manipuleze şi restul câmpului meu vizual? Contemplu aceste explicaţii egal de improbabile cu o resemnare la fel de pasivă. N-are rost să mai sper că problema se va rezolva de la sine. Neurotehnicienii vor fi siliţi să mă facă bucăţele.

Privesc fix bezna perfectă a Bulei, fermecat fără să vreau de aspectul ei, indiferent ce iluzie – hologramă cu contrast amplificat, ori miraj pur şi simplu – este „aspectul ei”.

În întuneric, apare un punctuleţ neclar de lumină. Presupunând că nu-i decât un neajuns al vederii mele, clipesc şi scutur din cap, totuşi lumina rămâne fixă pe cer. Un satelit de mică viteză, aflat pe o orbită foarte înaltă, de-abia ieşit din umbra Pământului? Punctuleţul devine tot mai strălucitor, după care, lângă el, se iveşte un altul.

Mă răsucesc spre **Karen.**

– Ce-mi faci?

– Ş-ş-ş! Îmi prinde mâna: Taci şi priveşte!

Stelele continuă să apară, dublându-se şi redublându-se, aidoma unor bacterii celeste fosforescente, până când cerul este tot atât de populat pe cât mi-l amintesc din nopţile cele mai întunecate ale copilăriei. Caut constelaţiile familiare şi pentru o clipită recunosc forma de tigaie a lui Orion, dar aceasta dispare repede, înecată de noianul noilor stele ce răsar în jur. Ochii mei descoperă configuraţii noi şi exotice, însă la fel de tranzitorii ca şi ritmurile din incantaţiile aleatorii ale lui Po-kwai, pierind în momentul când sunt percepute. Imaginile de pe sateliţi din Ziua Bulei, cele mai baroce opere spaţiale ale anilor patruzeci, n-au arătat niciodată asemenea astre.

O fâşie scânteietoare – precum o variantă imposibil de opulentă a Căii Lactee – se coagulează până aproape de soliditate, apoi sporeşte

treptat în strălucire.

– Ce vrei să spui? şoptesc eu. Că răul pe care l-am făcut poate fi… reparat? Nu-nţeleg.

Banda de lumină explodează, cuprinzând tot cerul, până ce bezna perfectă se transformă într-un alb orbitor. Mă întorc cu spatele.

Po-kwai ţipă. Karen dispare. Mă răsucesc înapoi către hologramă. Deasupra turnurilor New Hong Kongului, cerul este pustiu şi sur.

Şovăi în faţa uşii apartamentului, mulţumindu-mă să ascult. Nu vreau s-o sperii iarăşi, dar nici nu intenţionez să rămân indiferent. Nimeni n-ar fi putut ajunge la ea fără să treacă prin antecameră… dar în ce stare mă aflam eu, pierdut în halucinaţiile de viziuni cosmice, ca să ştiu cine, ori ce, putuse trece, nebăgat în seamă, pe lângă mine? Întregul episod pare deja complet ireal; dacă n-ar exista o imagine remanentă a cerului înstelat, aş jura că nu-mi amintesc decât un şir continuu de momente petrecute în starea de veghe din clipa în care i-am urat noapte bună lui Po-kwai şi până ce i-am auzit strigătul.

În momentul când deschid uşa, ea intră în salon, strângându-şi braţele peste piept. Rosteşte sec:

– Nu eşti de mare folos! Puteam deja să fi fost ucisă în pat.

În ciuda glumei, pare mai zguduită decât data anterioară.

– Alt coşmar?

Încuviinţează din cap.

– Iar acum îmi amintesc… despre ce-a fost vorba.

Nu spun nimic. Ea se strâmbă:

– Nu mai face pe robotul şi-ntreabă-mă dracului ce-am visat!

– Ce ai visat?

– Am *visat* că am pierdut controlul modifului. Am visat că am devenit volatilă. Am visat că am… umplut… întreaga cameră, întregul apartament. Şi nu sunt somnambulă, să ştii…

Brusc, începe să tremure violent.

– Ce…

Se întinde, mă prinde de braţ şi mă trage pe hol, spre dormitor. Uşa este închisă. Mi-o arată cu un gest din bărbie, îşi trage răsuflarea, apoi spune:

– Deschide-o!

Încerc să apăs pe clanţă, dar aceasta nu se clinteşte.

– E încuiată. Asta dovedeşte cât de paranoică sunt. O încui în fiecare noapte.

– Şi te-ai trezit…?

– Afară. La jumătatea holului. (Se duce în punctul respectiv.) După ce am tastat o combinaţie din opt cifre, ca să deschid uşa, şi încă una, ca s-o închid înapoia mea.

– Ai… visat că făceai asta? Ai visat că umblai la încuietoare?

– Ah, nu! În vis n-a fost nevoie să ating încuietoarea… mă aflam

deja în afara camerei. Înăuntru *şi* afară. Nu trebuia să mă mişc... Era suficient să întăresc starea proprie.

Şovăi, apoi spun:

– Şi crezi...

– *Cred,* îmi răspunde ferm, că subconştientul a acţionat în numele meu, asta-i tot ce pot zice. Oricât ar fi de greu de crezut, probabil că am dat codurile exacte. În cazul în care te întrebi dacă nu cumva modiful mi-ar fi permis să trec printr-o uşă închisă, aidoma unui electron printr-o barieră de potenţial, răspunsul este *nu.* Chiar dacă ar fi teoretic posibil, modiful n-a fost conceput într-un asemenea scop. El a fost proiectat ca să acţioneze asupra sistemelor microscopice. A fost conceput ca să demonstreze efectele cele mai simple... atât, şi nimic mai mult.

Îmi imaginez aşa de clar propriu-mi răspuns, încât aproape că pot auzi cuvintele: „N-a fost deloc *proiectat.”*

Dar maşinăria din craniul meu păstrează tăcerea; încuviinţez din cap şi rostesc:

– Te cred, tu eşti experta. Şi a fost visul tău, nu al meu.

9

– Putem folosi chestia asta, zice Lui.

– S-o *folosim?* Eu nu vreau s-o *folosesc,* eu vreau s-o opresc! Doresc aprobarea Canonului pentru a-i spune lui Po-kwai cu exactitate ce anume se întâmplă. Vreau ca totul să fie ţinut sub control.

El se încruntă.

– Sub control, da, însă nu trebuie să-i spui lui Po-kwai despre Laura. Dacă Chen află că i-ai încălcat dispoziţiile? Ce se va întâmpla cu noi? În clipa de faţă, sunt sigur că nu există nicio persoană care să-şi imagineze o grupare de tipul Canonului – au mult prea multă încredere în modiful de fidelitate. Sau mult prea puţin respect faţă de el. Se pare că nu şi-au dat seama cât de puternică poate fi combinaţia dintre cunoaştere şi antiteza ei. Ştii, în logica formală, un set de axiome incompatibile poate fi utilizat ca să demonstrezi absolut orice. Odată ce ai o singură contradicţie, A şi non-A, poţi scoate din ea orice doreşti. Îmi place să consider asta un fel de metaforă a genului nostru aparte de libertate. Poţi da uitării sinteza hegeliană – acum deţinem pura dublă gândire orweliană.

Privesc iritat pe lângă el, peste pajiştile aglomerate din parcul Kowloon, spre un rond de flori a cărui imagine tremură în arşiţă. Nu există nimeni altul cu care să pot discuta şi se pare că nu reuşesc să-l conving.

– Po-kwai merită să cunoască adevărul, îi spun.

– „Merită”? Aici nu-i vorba despre ce anume merită, ci care vor fi consecinţele. Te rog să mă crezi că am faţă de ea cel mai mare respect şi cea mai mare admiraţie. Dar chiar vrei să sacrifici Canonul

doar pentru ca ea să afle c-a fost minţită? Falsul Ansamblu nu ne-ar impune, pur şi simplu, modifuri mai autoritare, dacă aşa crezi. Ne-ar trece la capitolul pierderi, ne-ar ucide. Şi ce crezi că i-ar face *ei,* dacă ar încerca să bată în retragere acum?

– Atunci va trebui s-o apărăm şi pe ea, şi pe noi. Va trebui să răsturnăm falsul Ansamblu.

Chiar în timp ce vorbesc, îmi dau seama cât de ridicolă e sugestia dar, spre surprinderea mea, Lui aprobă:

– În final, da. Însă asta nu se va întâmpla cât ai bate din palme. Trebuie să acţionăm de pe o poziţie de forţă. Trebuie să exploatăm toate ocaziile care se ivesc. Face o pauză, suficient de lungă pentru ca tăcerea mea şovăitoare să pară o aprobare implicită, după care adaugă: Ca aceasta.

– Po-kwai pierde controlul asupra modifului ei. Eu înnebunesc. Ce *ocazie* e asta?

– Nu „înnebuneşti”, clatină el din cap. Unele dintre modifurile tale dau rateuri, asta-i tot. De ce? **A3** este conceput ca să acţioneze ca o barieră, limitându-te la anumite stări mintale utile. Totuşi, într-un chip necunoscut, străpungi bariera respectivă, ajungând la stări ce ar trebui să-ţi fie inaccesibile: plictiseală, distragerea atenţiei, zbucium emoţional. Toate astea ar trebui să fie extrem de improbabile… totuşi le realizezi. Verificările şi diagnosticele te anunţă că modiful este intact din punct de vedere fizic, ceea ce înseamnă că sistemul în sine nu este afectat… dar sunt schimbate *probabilităţile lui.* Îţi sună familiar?

Mă înfior.

– Dacă vrei să zici că Po-kwai mă manipulează la fel ca pe ioni… cum o poate face? De acord, e capabilă să modifice probabilităţile unui sistem volatil – cum ar fi un ion de argint al cărui spin este încă un amalgam de „sus” şi „jos” –, dar ce legătură are asta cu mine? Eu sunt exact opusul unui sistem volatil, nu? Eu colapsez unda.

– Bineînţeles că o faci… dar cât de des?

– Permanent.

– Cum adică, „permanent”? Crezi că eşti permanent colapsat? Colapsarea reprezintă un *proces,* un proces ce acţionează asupra unui *sistem volatil.* Tu crezi că starea volatilă este ceva exotic, care se petrece numai în laboratoare?

– Nu-i aşa?

– Nu! Cum ar putea să fie? Trupul tău e alcătuit din atomi. Atomii sunt sisteme mecanice cuantice. Să presupunem, estimativ, că atomul mediu din corpul tău, lăsat necolapsat pentru o milisecundă, poate executa una din zece acţiuni posibile. Aceasta înseamnă că într-o milisecundă va deveni volatil într-un amalgam de zece stări proprii: câte una pentru fiecare din acţiunile pe care *le-ar fi putut face.* Unele

stări vor fi mai probabile decât altele, dar, până la colapsarea sistemului, *toate* aceste posibilităţi vor coexista. După două milisecunde, vor exista o sută de combinaţii diferite de acţiuni pe care atomul *le-ar fi putut face:* oricare dintre cele zece posibilităţi, urmate din nou de aceeaşi alegere. Asta înseamnă că e volatil într-un amalgam de o sută de stări proprii diferite. După trei milisecunde, o mie. Şi aşa mai departe. Acum să adăugăm un al doilea atom. Pentru fiecare stare posibilă a primului atom, al doilea poate ocupa oricare dintre propriile sale stări. Numerele se înmulţesc. Dacă un atom singur putea fi volatil într-o mie de stări, un sistem din doi atomi va fi volatil într-un milion. Trei atomi, şi ajungem la un miliard. Sporim permanent numărul atomilor până căpătăm un obiect vizibil, un grăunte de nisip, un fir de iarbă, un corp omenesc, şi numerele devin astronomice. Iar ele cresc constant, odată cu trecerea timpului.

Scutur din cap, ameţit.

– Şi-atunci, se opreşte vreodată?

– Ajung imediat acolo. Atunci când un sistem volatil interacţionează cu altul, ele încetează de a mai fi entităţi separate. Mecanica cuantică afirmă că trebuie tratate ca un sistem unic: nu poţi interveni asupra unei părţi fără să afectezi întregul. Atunci când Po-kwai observă un ion de argint volatil, se formează un nou sistem: Po-kwai-plus-ionul, care are de două ori mai multe stări decât avusese Po-kwai singură. Atunci când priveşti un fir de iarbă, se formează un nou sistem: tu-plus-firul-de-iarbă, care are atâtea stări câte ai avut tu singur, înmulţite cu numărul stărilor firului de iarbă. Dar un sistem care te include pe *tine* include şi *acea parte din creierul tău ce induce colapsul,* care sfârşeşte prin a fi volatilă în nenumărate variante diferite, reprezentând toate posibilele stări diferite ale tuturor părţilor sistemului: restul creierului tău, restul corpului tău, firul de iarbă şi orice altceva ai observat. Atunci când această parte din creierul tău *autocolapsează,* adică face ca una dintre propriile variante să devină *reală,* ea colapsează în mod inevitabil şi întregul sistem combinat: restul creierului tău, restul trupului tău, firul de iarbă şi celelalte. Toate colapsează într-o singură stare, în care se „petrece” cu adevărat doar una dintre nenumăratele miliarde de posibilităţi. După aceea, desigur, toate redevin volatile…

– Perfect, rostesc eu, am înţeles: pentru ca să poată colapsa, oamenii trebuie să fie volatili. Toate posibilităţile trebuie *să existe acolo,* cumva, pentru ca una să fie aleasă. Colapsul aduce într-un fel cu… tăierea masivă a crengilor unui copac, care trebuie să crească puţin în toate direcţiile, înainte ca noi să putem alege ce ramură lăsăm netăiată. Dar noi trebuie să colapsăm atât de des încât nu avem timp să fim conştienţi de existenţa noastră volatilă, dintre două colapsuri. Numărul colapsurilor este de cel puţin câteva sute pe

secundă.

– De ce crezi asta? se încruntă Lui. Cum am putea noi să fim „conştienţi de existenţa volatilă”? Conştiinţa de sine *pare* un flux neîntrerupt, însă acesta e modul prin care creierul organizează percepţiile. Realitatea nu este creată în mod continuu, ci soseşte în rafale, în spasme. *Trăirea* trebuie construită retroactiv, nu există *clipa* prezentă – noi reuşim să conferim unicitate doar trecutului. Singura necunoscută o reprezintă scara temporală. Tu crezi că dacă ar fi ceva care să dureze mai mult de câteva milisecunde, noi am putea sesiza procesul… dar asta, pur şi simplu, nu-i adevărat. Pentru noi, ăsta este felul cum apare timpul subiectiv, cum viitorul se preschimbă în trecut. Noi nu avem posibilitatea de a discerne cum, sau când, se întâmplă. De acord, în experimentele cu Po-kwai, atunci când ea *nu* întrebuinţa partea modifului ce inhiba colapsul, era incapabilă să influenţeze stările proprii, deşi asta nu dovedeşte nimic. Chiar dacă dădea greş fiindcă se colapsa pe ea-plus-ionii înainte de a putea modifica probabilităţile – în tot cazul, asta nu înseamnă că e singura explicaţie –, nu poţi generaliza de la o singură persoană, într-un laborator, la întreaga rasă omenească, tot timpul. În funcţie de starea lor mintală, în funcţie de faptul dacă sunt singuri sau în grupuri, oamenii pot beneficia de secunde, chiar de minute între colapsuri. *Nu avem cum şti asta.*

Îmi vine să-l apuc şi să-l scutur până-i iese toată umplutura metafizică; în loc s-o fac, vorbesc pe un ton egal:

– Te rog să mă ajuţi. Nu-mi pasă cum e *construită trăirea.* Nu-mi pasă dacă timpul este o iluzie. Nu-mi pasă dacă nimic nu-i real decât după ce s-au scurs cinci minute. Totul se reduce la *normalitate,* sau aşa ar trebui să fie. Aşa *era.* Şi să nu-mi spui că toţi oamenii devin volatili de o sută de ori pe zi! *Nu toţi* au parte de halucinaţii, defecţiuni ale modifului…

– Poate că da. Poate că „suferă” exact genul de incidente avute de tine, alături de nenumărate altele, însă, pur şi simplu, nu şi le reamintesc. Nu pot să şi le reamintească: creierele lor, corpurile lor, lumea din jurul lor nu conţin dovezi că aşa ceva s-ar fi petrecut. Pentru ei, evenimentele *nu devin niciodată reale.* De fiecare dată când sunt colapsaţi, trecutul lor unic conţine ceva mult mai probabil.

– Atunci de ce îmi reamintesc *eu?*

– *Ştii* de ce. Pentru că este implicată Po-kwai, care deţine modiful de stare proprie. Ea poate schimba probabilităţile.

– Dar de ce m-ar dezamorsa? De ce ar provoca apariţiile lui Karen? De ce ar dori să facă toate acestea? Ea nici măcar nu ştie de existenţa lui Karen!

Lui înalţă din umeri.

– Am spus că „Po-kwai” este implicată şi că „Po-kwai” manipulează

probabilităţile… dar, de fapt, ar fi trebuit să spun: „Modiful de stare proprie este implicat”.

Râd ironic.

– Deci, acum modiful e autonom? Are obiective proprii? *El* este vinovat de dezamorsările mele?

– Nu, bineînţeles că nu.

Aşteaptă răbdător să fim depăşiţi de o pereche de tineri care se hârjonesc şi se sărută – o precauţie absurdă; dacă Ansamblul ar dori să afle ce discutăm, în niciun caz n-ar recurge la un cuplu de falşi îndrăgostiţi care să tragă cu urechea. Simt un val de descurajare; am presupus din capul locului că detaliile măsurilor de securitate ale Canonului îmi erau tăinuite, dar încep să mă întreb dacă *există* ceva de tăinuit. Lui continuă:

– Dacă cineva face o alegere conştientă, acela eşti tu. Ca să fiu scrupulos de exact, este vorba de sistemul combinat tu-şi-Po-kwai, dar, întrucât ea este predominant adormită la orele respective, aş zice că motivele trebuie căutate în primul rând la tine.

– *Predominant* adormită?

– Da.

Mă opresc din mers şi întreb stupefiat:

– Ea are modiful… dar eu îl folosesc?

– În esenţă, răspunsul este „da”. Atunci când tu şi Po-kwai vă volatilizaţi, sunteţi în *toate stările posibile* în care ar putea fi fiecare dintre voi, oricât ar fi ele de improbabile. Nu există niciun motiv pentru care să nu incluzi stări în care *tu* influenţezi utilizarea modifului de stare proprie.

Se pare că nu-mi pot aduna suficientă energie ca să aduc argumente împotriva acestei afirmaţii absurde; bunul simţ a devenit imposibil de apărat, naiv, irelevant. În cele din urmă, rostesc pe un ton implorator:

– Dar eu nu *doresc* nimic din ceea ce se întâmplă!

Lui se încruntă, uşor surprins, apoi îmi oferă unul din rarele lui zâmbete.

– Nu, bineînţeles că nu. Dar se pare că *ai putea* s-o faci cu mare uşurinţă. Versiunile tale care doresc aceste lucruri pot fi improbabile *per se,* însă, având acces la modiful de stare proprie, ele pot schimba întregul înţeles despre ceea ce este *probabil* şi *improbabil.*

Sunt pe punctul de a-i răspunde că *da, asta-i, exact asta trebuie să opresc,* când el adaugă:

– Şi dacă te gândeşti că lucrurile pe care le-ai făcut până acum sunt uluitoare, ai putea foarte uşor să realizezi mult mai multe – în slujba adevăratului Ansamblu.

* * *

Canonul nu încearcă să mă constrângă, ci doar să mă sfătuiască.

Decizia îmi va aparţine în exclusivitate – şi *nu pot* face alegerea greşită –, dar, oare, opiniile altora care au acelaşi modif de fidelitate nu pot fi chiar lipsite de sens? Adevărul este că simpla idee de a stabili prin consens interesele Ansamblului e absurdă. De asemenea, nimic n-ar putea fi mai înfricoşător decât perspectiva luării de unul singur a unei asemenea hotărâri. Accept, totuşi, contradicţia cu destulă uşurinţă. Bănuiesc că încep să pricep ce a vrut Lui să spună prin *felul nostru de libertate.* Nodul mintal pe care l-a creat modiful de fidelitate nu va putea fi descâlcit niciodată, dar poate fi deformat la nesfârşit.

Pe durata unei săptămâni, au loc întâlniri între membrii Canonului ale căror perioade de timp liber se suprapun şi, la fiecare etapă, sunt aleşi delegaţi cu programul de lucru tot mai apropiat de al meu. Po-kwai se odihneşte iarăşi, după ultimul succes; ca mai înainte, aceasta aduce un respiro în efectele modifului de stare proprie asupra mea.

Este greu să te simţi conspirativ la ora nouă dimineaţa. Când intru în apartamentul despre care Lui m-a asigurat că ne-a fost pus la dispoziţie de o persoană ce n-are niciun fel de legături cu Canonul ori Ansamblul, scena este atât de prozaică, atât de inofensivă, încât aş fi putut la fel de bine nimeri peste comitetul locatarilor sau peste un grup politic local, format din pătura inferioară a clasei mijlocii. Stăm toţi şase în salonul micuţ, înconjuraţi de kitschurile casnice, cu aer budist, ale proprietarului absent, bând ceai şi discutând despre modalitatea optimă de a câştiga controlul asupra alianţei internaţionale care ne consideră sclavii ei perfecţi.

Li Siu-wai este tehnician în domeniul imagisticii medicale, la CBI. Lucra deseori în schimbul de noapte când fusesem şi eu acolo, şi probabil că am schimbat câteva banalităţi de zeci de ori, dar nu-i surprinzător că niciunul dintre noi n-a ghicit niciodată ce anume aveam în comun.

Chang Kwok-hung este fizician în CAS; face parte dintr-o echipă similară cu a lui Po-kwai, însă experimentul lor implică spectroscopia unui singur atom, în loc de determinarea spinului ionului de argint. Deocamdată, n-au avut succes, aşa încât nu ştiu care dintre voluntarii lor deţine modiful autentic. Îmi amintesc de gluma lui Po-kwai: că nu ea fusese martorul, „deoarece” s-ar fi înfuriat teribil. Ceea ce mă îngrijorează este că, după cum merg lucrurile, pare o ipoteză tot mai plauzibilă.

Yuen Ting-fu şi Yuen Lo-ching sunt frate şi soră, amândoi matematicieni (topologi, ca să fiu mai precis, deşi înţeleg că şi asta reprezintă o generalizare vagă), conferenţiari universitari, care declinaseră nesăbuit o ofertă avantajoasă de a lucra în mod voluntar pentru falsul Ansamblu.

– Am deja suficiente date, începe Lui, pentru a construi un modif

care suprimă la infinit colapsul undei. Desigur, luat în sine, este inutil; noi trebuie să obţinem a doua jumătate, selectorul stărilor proprii. CBI are planurile respective pe un ROM, ţinut într-un seif. Nu există posibilitatea ca un hacker să ajungă până la el; nu mai este deloc accesat, cu atât mai puţin utilizat pe un sistem conectat la o reţea. Cu toate acestea, Nick…

– Stai aşa, îl opresc eu. Înainte de a începe să discutăm despre modalităţi de obţinere a acestor date… să presupunem că se poate face. Să presupunem că obţii o copie a planurilor şi construim întregul modif. Ce se va întâmpla în continuare?

– Pe termen scurt, ne vom strădui să aflăm cum anume îl putem folosi în chipul cel mai eficient, şi cât mai rapid cu putinţă. Echipele CAS sunt foarte precaute, limitându-se deocamdată la sisteme microscopice, încercând să stabilească un cadru riguros al ontologiei cuantice, înainte de a trece la experimente mai complexe. O abordare lăudabilă din punct de vedere intelectual, însă în niciun caz o premisă pentru rezultate practice. Dacă Chung Po-kwai poate trece, în timp ce doarme, prin uşi încuiate… închipuieşte-ţi ce ar putea realiza un utilizator experimentat, pe deplin conştient de potenţialul modifului.

– Şi pe termen lung? întreabă Chan Kunk-hung.

Lui ridică din umeri.

– Până nu vom deţine copiile noastre după întregul modif, până ce nu vom desfăşura experimentele noastre, ca să-i determinăm în mod precis plusurile şi minusurile, este prematur să discutăm o strategie detaliată de preluare a controlului falsului Ansamblu.

– Care s-ar putea să nici nu fie necesară, rosteşte încet, dar ferm, Li Siu-wai. De vreme ce am pus bazele propriei organizaţii independente, de ce să ne mai chinuim să reformăm falsul Ansamblu? De ce nu-l putem ignora, pur şi simplu?

Yuen Lo-ching intervine scandalizată:

– Falsul Ansamblu este o parodie! *Să-l ignorăm?* Trebuie făcut bucăţele! Trebuie ras de pe faţa Pământului!

– Crezi că ne vor lăsa în pace, pentru a ne urma cercetările? adaugă fratele ei. Crezi că ne vor lăsa să plecăm cu secretele lor?

– Nu, răspunde Li Si-wai, însă vom fi capabili să ne apărăm. Dacă menţinem un avantaj prin utilizarea modifului…

– Mai bine să nu fim nevoiţi să ne apărăm.

Chan Kwok-hung clatină din cap:

– Chiar dacă falsul Ansamblu este imperfect, el reprezintă tiparul versiunii adevărate pe care o percepem noi. Va trebui să-l păstrăm intact… şi va trebui să ne străduim în continuare să-l îmbunătăţim, să-l aducem tot mai aproape de ideal, an după an. În esenţă, sarcina aceasta e zadarnică, totuşi trebuie să ne-o asumăm, pentru propria linişte sufletească.

– În cele din urmă, îi calmează Lui, *toate* aceste variante pot fi luate în discuţie, însă dacă nu avem modiful nostru de stare proprie, nu putem spera să dobândim absolut nimic. Aici va interveni Nick.

Se răsuceşte spre mine, fiind imitat de toţi ceilalţi.

– Înţeleg, vorbesc eu cu stângăcie, că toţi ştiţi care e propunerea făcută de Lui Kiu-Chung… şi că aţi discutat planul respectiv cu alţi membri ai Canonului. Aş dori să vă aud părerile. Se pare că am căzut cu toţii de acord că trebuie să obţinem specificaţiile, dar aceasta reprezintă, oare, calea cea mai bună de-a o face? Nu există probleme, ori pericole, pe care nu le-am anticipat? Şi sunteţi chiar convinşi că va funcţiona?

– În privinţa asta, nu poate fi îndoială, mă linişteşte Lui. Gândeşte-te la ce a realizat Laura Andrews, o femeie retardată mintal. Gândeşte-te la ce a realizat Chung Po-kwai, *în somn.* Cu „ajutorul” lui Po-kwai, „împrumutându-i” modiful de stare proprie în timp ce doarme, nimic nu te va putea opri să găseşti o rută sigură, *oricât de improbabilă,* care să te ducă din clădirea CAS prin oraş, dincolo de securitatea lui CBI, până la seif şi înapoi.

Simplul fapt de a-l auzi repetând-o trezeşte înlăuntrul meu proteste de neîncredere ce-mi vuiesc în cap. După treizeci de ani de perfecţionare a talentului ei, Laura Andrews n-a făcut altceva decât să scape de supravegherea modestă a paznicilor de la Institutul Hilgemann şi să parcurgă maximum doi kilometri, înainte de a fi recolapsată. În schimb, de la mine, se aşteaptă să traversez un oraş ticsit şi să fur bunul cel mai de preţ al Ansamblului, fără a avea modiful de stare proprie *în craniul meu.*

– Este sigur că va rămâne volatil? întreabă Chan Kwok-hung. Eşti convins de lucrul ăsta?

– Modiful de inhibare a colapsării trebuie să fie gata în câteva zile, răspunde Lui.

– Totuşi, cum explici incidentele anterioare? se interesează Yuen Lo-ching.

– S-ar putea să reflecte un eşec natural al colapsului. Sau poate că sunt asociate lui **A3,** modiful de control comportamental pe care-l utiliza atunci. Acesta e proiectat pentru a spori considerabil probabilitatea stărilor mintale optime, ceea ce sună ca exact opusul stării volatile, dar, ca o ironie a sorţii, din inadvertenţă, ar fi posibil să fi *inhibat colapsul,* considerându-l „o distragere a atenţiei” ce trebuia suprimată. Desigur, lucrul acesta n-ar fi trebuit să aibă consecinţe observabile, până nu se implica modiful de stare proprie.

Este prima dată că aud teoria respectivă şi nu văd cum s-ar fi putut ca **A3** să joace un rol crucial în propriu-i eşec. Cu toate că… nu simţisem şi eu, când se terminase, ca şi cum aş fi rămas tot timpul în stare de veghe? Poate că eram amorsat *şi* dezamorsat, poate că, într-

un fel, colapsul lăsase intacte urme ale *ambelor* trecuturi. În condiţii normale, amintirile dăinuie dintr-o singură stare, însă graţie modifului lui Po-kwai care deplasează şi recombină posibilităţile „reciproc exclusive”, s-ar putea să nu fie nevoie de aşa ceva. Mi-o *amintesc* pe Karen umplând antecamera, nu? Ce fusese episodul acela? O simplă halucinaţie anormală, dintr-un modif funcţionând imprevizibil? Sau amintiri supravieţuind din o mie de încarnări alternative şi simultane, fiecare dintre ele aparent perfect normală, dacă ar fi fost unică?

Ideea de a petrece câteva ore în stare volatilă este deja destul de tulburătoare – chiar dacă Lui are dreptate şi asta se întâmplă permanent cu toată lumea, şi chiar dacă aş putea fi sigur că voi ieşi din colaps cu celelalte stări proprii, exceptând-o pe cea selectată, reduse la nivelul unor ficţiuni fără însemnătate. Totuşi, dacă există riscul ca stările multiple sa lase amintiri de neşters, atunci nu numai că voi fi silit să consider *starea volatilă* drept ceva mai mult decât o simplă abstracţie… dar cine ştie ce alte consecinţe materiale, tangibile, ar putea sfârşi ca fiind inconsistente? Dacă voi încerca să fur ROM-ul şi mă voi pomeni amintindu-mi atât succesul cât şi eşecul, atunci ce bizar hibrid al celor două ipostaze ar putea reflecta restul lumii?

– Trebuie să acţionăm cât mai iute cu putinţă înainte ca Po-kwai să-şi dea seama ce se întâmplă. Cu cât Nick începe mai devreme să-şi perfecţioneze controlul asupra modifului de stare proprie, cu atât sporesc şansele noastre de-a menţine fata în beznă, până putem exploata situaţia. Special pentru mine, adaugă: E şi-n avantajul ei: aflând că a fost înşelată, poate aluneca pe un teren periculos. Iar dacă preiei întregul control, ea va scăpa şi de deranjantul „somnambulism”. Poţi alege starea proprie comună, astfel încât ea să doarmă liniştită în pat, în vreme ce tu străbaţi oraşul.

Sigur că da! Încă un miracol pe listă… Cine le ţine socoteala?

– Dar dacă Nick eşuează în mijlocul acţiunii? întreabă Li Siu-wai.

– Dacă este colapsat pe stradă, atunci va fi abandonat, despărţit de Po-kwai şi de modiful de stare proprie. Va trebui să revină în CAS, inventând o scuză pentru părăsirea postului. Va risca o penalizare, deşi poate că va reuşi să cadă la înţelegere cu ceilalţi paznici. La urma urmelor, dacă se va declanşa o anchetă, cum vor explica *ei* faptul că nu l-au văzut când a ieşit din clădire?

Scenariul acesta nu mă impresionează; nimeni dintre deţinătorii Santinelei nu poate fi şantajat ca să muşamalizeze lucrurile.

– Evident, mult mai neplăcut va fi dacă este colapsat în CBI. Într-un asemenea caz, pot presupune că noi toţi vom fi suspectaţi. Orice deţinător al unui modif de fidelitate va fi urmărit îndeaproape şi, în cel mai fericit caz, Canonul va trebui să-şi întrerupă activitatea, poate chiar pentru câţiva ani. Poate pe o durată nedefinită. În cel mai rău

caz, ridică el din umeri, riscăm totul. Acelaşi lucru poate fi valabil, însă, pentru orice metodă prin care am căuta să obţinem planurile. Acum a sosit momentul deciziei: continuăm să afişam o prudenţă care se confundă practic cu slujirea falsului Ansamblu, ori facem primul pas către adevărata noastră imagine?

Retorica este suprarealistă: *adevărata noastră imagine* înseamnă ceva cu totul diferit pentru fiecare dintre cei prezenţi, dar niciunul nu pare îngrijorat de acest lucru. E posibil ca falsul Ansamblu să aibă propriile facţiuni (ca o ironie a sorţii, tocmai acesta a fost miezul argumentaţiei prin care Lui m-a convins să întorc armele), dar Canonul este – şi în mod limpede nu se ruşinează de respectiva realitate – de o mie de ori mai rău. Atunci, ce speră de fapt aceşti oameni? Oare fiecare dintre ei crede că propriul punct de vedere va învinge, în mod miraculos, în final? Mă simt total debusolat. Cum pot spera să înţeleg ce se petrece aici, când nu ştiu nici măcar care este „adevărata mea imagine” despre Ansamblu. Încerc să mă închipui eliberat de CBI şi CAS, dar rămânând loial… *cui?*

Vorbeşte Chan Kwok-hung, însă îmi vine greu să mă concentrez asupra cuvintelor sale. Brusc, m-am săturat să tot ocolesc întrebarea. Ce *reprezintă* Ansamblul pentru mine? Trebuie să descopăr, sau să hotărăsc, răspunsul. *Cât de mult pot extinde definiţia? Cât de radical pot deforma nodul?*

Mă străfulgeră gândul că există un singur lucru despre care sunt convins că *nu-l pot* lămuri: adevăratul Ansamblu trebuie să fie preocupat de exploatarea prin orice mijloace a ciudatei aptitudini a Laurei. Incinta cu pereţi dubli din subsol… Experimentele cu ioni ale lui Po-kwai… Şi acum… propria-mi bizară implicare în modiful de stare proprie. Iar singurul fel în care eu pot sluji Ansamblu este de a participa, cu toate puterile, în această explorare.

A recunoaşte aceasta atât de direct reprezintă un şoc, însă, după ce am pronunţat adevărul, constat că-mi este imposibil să-l retractez. Logica este ineluctabilă. Faptul că întreaga idee a *volatilului* continuă să mă îngrozească face cu atât mai irezistibilă concluzia: dacă n-am de ce mă teme, dacă n-am nimic de pierdut, ce fel de *fidelitate* mai e aceasta?

Privesc în jurul meu, plimbându-mi ochii de la un chip la altul. Îmi dau seama, acum, că nu trebuie absolut deloc să mă silesc să-mi pese de proiectele donquijoteşti ale acestor oameni, aşa cum nici lor nu le pasă de planurile altora. Voi fura pentru ei schiţele modifului de stare proprie, însă o voi face pentru propriile-mi motive.

Chan Kwok-hung încheie:

– … de aceea, cred că, per total, merită riscul. Sfatul meu este să demarăm acţiunea.

Lui o indică din bărbie pe Yuen Lo-ching. Ochii acesteia devin alerţi

şi femeia demarează argumentaţia pentru concluzia ei. Yuen Ting-fu şi Li Siu-wai îi urmează, pe rând; ascult atent, încercând să disting regulile, încercând să deprind arta echilibrului. Imaginile personale asupra Ansamblului sunt aprige şi contrazic de-a dreptul violent orice altă opinie exprimată, totuşi trebuie să conducă la un acord asupra acţiunii ce va fi întreprinsă.

Numai Lui pare cât de cât conciliant. El spune doar:

– Poziţia mea o cunoaşteţi şi n-are rost s-o detaliez. Acum e rândul tău, Nick. Tu decizi.

Îmi prezint pe îndelete motivele. Membrii Canonului ascultă, cu chipuri inexpresive, dovadă că „imaginile” lor sunt unice şi nu acceptă compromisuri. Nu insult pe nimeni prin cea mai măruntă concesie, nu contrazic în mod direct argumentele nimănui, dar subliniez că le consider pe toate irelevante. Proclam că adevăratul Ansamblu *este* taina talentului Laurei; orice altceva e secundar.

– Ca atare, oricare ar fi riscurile, nu putem scăpa ocazia aceasta. Avem nevoie de modiful de stare proprie, nu din cauză că ar reprezenta un avantaj tehnic într-o încleştare de forţe lipsită de sens, ci pentru că întrupează *tot* ceea ce reprezintă Ansamblul. Şi ce altă cale mai bună de a-l obţine poate exista, decât întrebuinţând exact procesul ascuns în inima Ansamblului? Sunt de acord să fac orice va fi nevoie pentru reuşită. *Cu sau fără sprijinul vostru.*

Lui şi cu mine rămânem după plecarea celorlalţi. Eu tac o vreme, simţindu-mă vlăguit şi derutat. Tot nu ştiu dacă sunt convins că acest Canon poate funcţiona cu adevărat, ori dacă n-am dobândit decât un soi de amăgire sau consens. Consensul fără compromis – un delicios oximoron orwellian.

Cel puţin am decis, finalmente, ce înseamnă pentru mine Ansamblul din creier, deşi am senzaţia neplăcută că peste o săptămână, o lună sau un an ar putea lua o înfăţişare total diferită.

– Spune-mi sincer, rostesc eu, presupunând că reuşesc… Presupunând că pun mâna pe planuri şi că voi construiţi modiful de stare proprie… Arăt cu mâna spre scaunele goale: Cât crezi că mai poate rezista *chestia asta?*

– Suficient, ridică el din umeri.

– Suficient *pentru ce?*

– Suficient pentru ca fiecare să obţină ceea ce doreşte.

– Poate că ai dreptate! izbucnesc în râs. Poate că ar putea merge aşa la nesfârşit: toţi reproducând aceleaşi mişcări, din motive cu totul diferite. Singurele deosebiri de păreri rămân teoria şi viitorul pe termen lung. Clatin din cap, ameţit: Dar care-i motivul tău? Tu eşti cel care a pus totul în mişcare, însă n-ai spus niciodată *de ce.*

Se încruntă în felul lui, uşor derutat.

– Păi tocmai ţi-am zis, nu?

– Când?
– Acum cinci secunde.
– Probabil că n-am fost atent.
– Tot ce doresc *eu,* este ca toţi să fie mulţumiţi. Nimic mai simplu.

* * *

La trei zile după întâlnire, pe drumul către casă, fac un mic ocol de la ruta obişnuită. Mă opresc la o prăvălie unde se vând medicamente şi nanoware: cosmeticale inteligente, tatuaje active, stimulatoare sexuale „naturale” (ceea ce înseamnă că acţionează asupra nervilor din organele genitale, nu asupra creierului), „amplificatori” musculari (căi rapide şi lipsite de durere spre hipertrofia disfuncţională), precum şi tipul de modifuri neurale care-şi au locul în cutiile cu cereale pentru micul dejun. Nu ştiu ce fabricant de mâna a doua a angajat Lui ca să-i construiască modiful inhibitor de colaps, totuşi colectarea produsului dintr-un asemenea loc nu-mi inspiră mare încredere.

Rostesc numărul facturii pe care mi l-a dat Lui, şi vânzătorul îmi întinde un flaconaş din plastic.

Înainte de a mă culca, pulverizez conţinutul flaconului în nara dreaptă, şi o versiune profund modificată a lui *Endamoeba histolytica* – protozoarele responsabile pentru meningita amoebică, printre alte delicii – îşi poartă povara de nanomaşini în creierul meu. Rămân treaz o vreme, gândindu-mă la remarcabilele performanţe de orientare şi construcţie de care trebuie să fie în stare roboţii de mărimea unor viruşi, şi regret că nu l-am întrebat pe Lui câtă experienţă are în proiectarea de modifuri. Din câte ştiu, există probabilitatea ca fabricanţii să fi întrebuinţat cel mai fiabil şi modern hardware existent pentru a realiza şi programa modiful – totuşi, chiar şi nanomaşinile perfect construite pot provoca leziuni fatale, dacă urmăresc specificaţiile unei proiectări ce transformă centrii cerebrali vitali în spaghete neurale.

În cele din urmă, renunţ la orice fel de griji. Fac tot ce pot ca să slujesc adevăratul Ansamblu, iar dacă asta e suficient pentru a-mi aduce liniştea…

Fixez cu privirea plafonul, examinând o dungă subţire de lumină solară strecurată printr-o crăpătură a jaluzelelor. Aleg somnul.

* * *

După cum i-am cerut, **Boss** mă trezeşte cu trei ore mai devreme. Ei bine, nu sunt mort, paralizat, surd, inert sau orb. Încă… Rulez verificările de integritate ale tuturor celorlalte modifuri ale mele – niciunul n-a fost afectat, deşi asta ar fi eroarea cea mai puţin probabilă. Neuronii ce fac deja parte din alte modifuri sunt etichetaţi pe suprafaţa celulelor cu proteine pe care nicio nanomaşinâ funcţionând corect nu le-ar putea trece cu vederea; de asemenea, sunt alteraţi în feluri ce ar trebui inversate înainte ca ei să poată fi

stimulaţi să-şi modifice conexiunile sinaptice.

Lui nu mi-a spus denumirea de apelat, aşa încât trasez sarcină pentru **Instrumente Mintale** (Axon, 249 $) să execute o inventariere; în niciun caz, chestia asta nu-mi poate „scana” întregul craniu, însă expediază o solicitare standard de identificare pe magistrala neurală inter-modifuri şi listează răspunsurile primite. Doar modiful de fidelitate rămâne tăcut, refuzând să-şi anunţe numele, sau măcar să-şi recunoască existenţa.

Modiful inhibitor de colaps este camuflat, pitit într-un modif de jocuri ieftine şi primitive, numit **Hipernova** (Virtual Arcade, 99 $). **Hipernova** este faţă de **von Neumann** precum era, în copilăria mea, o consolă destinată exclusiv jocurilor faţă de un calculator personal. Îi parcurg meniurile şi sistemul de asistenţă. Poate fi încărcat cu software din ROM-uri sau din bibliotecile reţelei, fie printr-un modif IR cum e **Reţeaua Roşie,** fie în chip primitiv, străvechi: modulând lumina vizibilă.

Aş putea face plauzibil camuflajul; nimeni nu este dotat cu un modif de jocuri care nu conţine nimic. Telefonez bibliotecii lui Virtual Arcade. Actualul best-seller este un joc de război istoric pentru fetişiştii fără minte ai armelor, denumit **Basra 91**, care se făleşte cu imagini autentice ale genocidului, realizate din punctul de vedere al proiectilului. Trec mai departe şi-mi încarc succesul săptămânii trecute, **Metaşah.** „Fiecare configuraţie a pieselor generează un set unic de reguli!”

Îl joc o vreme (pierzând catastrofal la nivelul novice), încercând să apelez pe rând toate facilităţile modifului; totuşi, după douăzeci de minute, n-am găsit intrarea secretă a adevăratului program. Încep să mă întreb dacă nu-i necesară o serie complicată de comenzi, când îmi dau seama că mai există o funcţie de care încă nu m-am atins. Revin la meniul de încărcare şi apelez opţiunea arhaică de lumină vizibilă. În loc să primesc plângerea aşteptată – că nu examinez o sursă corespunzătoare de date –, apare un nou meniu ce conţine doar două cuvinte: ÎNCHIS şi DESCHIS. Lângă ÎNCHIS se află un semn de bifare.

Şovăi, însă blestemăţia trebuie testată, mai devreme ori mai târziu! Şi dacă nu va funcţiona câtuşi de puţin corespunzător prefer s-o aflu aici şi acum, decât în antecamera apartamentului lui Po-kwai.

Deosebirea dintre vizualizarea neimplicată şi comanda activă a unui modif este greu de descris, însă e la fel de uşor de deprins – şi de uitat – ca şi diferenţa dintre acţiunile reale şi cele închipuite ale trupului. Numai în condiţii de stres ea încetează de a fi percepută drept a doua natură. Închipuindu-mi semnul de bifare apărând lângă cuvântul DESCHIS, sunt extrem de conştient că imaginea mintală pe care o manipulez este însuşi meniul.

Nimic nu se întâmplă, nimic nu se schimbă, ceea ce este absolut

normal. Ridic mâna în faţa ochilor, dar ea nu-mi atrage atenţia dizolvându-se într-o ceaţă de posibilităţi. Încăperea rămâne la fel de solidă, de obişnuită, ca întotdeauna. Din câte îmi pot da seama, starea mea mintală este complet neschimbată, cu excepţia previzibilului val de uşurare când constat că încă n-am paralizat, nu sunt orb şi nici nu mă afectează o nebunie detectabilă. La urma urmelor, poate că Lui a ştiut ce face. Poate că modiful chiar funcţionează.

Dacă-i aşa, acum *sunt* volatil, deşi nu sesizez consecinţe observabile. Unicitatea, soliditatea, absolutul firesc a tot ceea ce mă înconjoară este un produs al faptului că *voi fi* colapsat într-un moment viitor; de data aceasta, fără modiful de stare proprie al lui Po-kwai, care să deformeze probabilităţile, ori să amestece şi să zăpăcească variantele.

Voi fi colapsat? Poate că ar fi mai normal să presupun că sunt „deja” colapsat – într-un moment ce pare să se găsească în viitor –, şi toate aceste senzaţii provin „retrospectiv” din procesul acela. Po-kwai m-a asigurat că spinul unui ion devine definit *atunci* când e măsurat, nu înainte.

Pufnesc în râs. În ciuda celor petrecute: escapadele Laurei, succesul lui Po-kwai cu ionii, propriile-mi incidente cu modifurile, totul continuă să nu fie real pentru mine. Şi, cu toate că înţeleg că *aceasta* este inima adevăratului Ansamblu, tot mi se pare un rahat filosofic de duzină, afectat şi lipsit de importanţă. Ştiu doar că tocmai am instalat noul modif al Ansamblului.

Apelez din nou meniul, bifez comanda ÎNCHIS…

… şi mă întreb: ce s-a întâmplat cu toate versiunile mele care *nu* au făcut acelaşi lucru? Au fost distruse de traseele colapsatoare de undă din creierul meu… deşi jumătate din ele se puteau găsi deja altundeva în odaie, sau chiar în oraş?

Aşa trebuie să se fi întâmplat: au fost distruse de mine, sau de alt observator.

Toate?

Să ignor, deocamdată, modiful de inhibare a colapsului; el nu schimbă nimic, doar momentul de execuţie a acţiunii. Cursul curent al evenimentelor trebuie să se îndrepte spre starea de normalitate. Oricât de frecvent, sau de rar, ar fi executat colapsul, acesta trebuie să distrugă până şi cele mai improbabile, cele mai excentrice stări. În caz contrar, stările neatinse vor persista la nesfârşit. Recurgerea la alţi observatori, în scopul reglării situaţiei, este inutilă; şi ei ar face o treabă imperfectă. În cazul în care colapsarea n-ar fi completă, atunci unica ramură solidă de realitate n-ar fi câtuşi de puţin unică. Ea s-ar găsi în mijlocul unui vid imens de variante anulate; totuşi, un vid finit, dincolo de care s-ar întinde un hăţiş infinit de crenguţe subţiri – spectrele improbabilităţilor prea îndepărtate ca să fi fost distruse.

Iar lucrurile, pur şi simplu, nu stau aşa.

* * *

Pornesc propriile-mi experimente, în vreme ce Po-kwai aşteaptă demararea următoarei etape a lucrului ei. Poate că este inutil; deocamdată, rezultatele cele mai spectaculoase s-au înregistrat în nopţile când ea folosise realmente cu succes modiful de stare proprie. Consider, însă, că încercările mele n-au ce strica – ba chiar pot să fiu optimist. Dacă utilizarea de către mine a modifului de stare proprie rămâne în mod absolut legată de cea a fetei, atunci s-ar putea să fie necesari ani întregi până să reuşesc lucruri realmente banale – amânând la nesfârşit foarte improbabilele spargeri ce ar implica traversarea oraşului.

Po-kwai şi-a dezvoltat talentele lucrând cu cel mai simplu sistem posibil: ioni de argint atent preparaţi, astfel încât să fie alcătuiţi dintr-un amalgam de numai două stări proprii. Eu nu am acces la elemente atât de pure, totuşi pot lucra pe acelaşi principiu de bază: iau un sistem care, în mod normal, ar colapsa conform unor probabilităţi binecunoscute şi încerc să influenţez şansele sale de producere. Atât **von Neumann** cât şi **Hipernova** deţin facilităţi pentru generarea de numere cu adevărat aleatorii; spre deosebire de mijloacele pur algoritmice, care produc serii deterministe pseudoaleatorii. Ele folosesc grupuri de neuroni special adaptaţi în acest scop, aflaţi în echilibru instabil pe muchia fractală dintre a se declanşa şi a nu se declanşa, bălăngănindu-se haotic doar în bătaia fluctuaţiilor chimice intracelulare şi, în cele din urmă, a zgomotului termic. În mod normal, sistemul ar trebui să colapseze în asemenea manieră încât să genereze numere aleatorii distribuite *uniform* într-un domeniu specificat; orice abateri sistematice, orice polarizări ar însemna că am reuşit să modific probabilităţile – favorizând una dintre stările sistemului, sporindu-i şansele de a fi unica supravieţuitoare a colapsului –, tot aşa cum Po-kwai a izbutit să crească probabilitatea stării *sus* la ionii ei de argint.

Petrec trei nopţi încercând să influenţez numerele aleatorii ale lui **von Neumann,** fără succes… ceea ce nu reprezintă o mare surpriză. Combinaţia de vizualizare şi dorinţă pe care o întrebuinţez, în lipsă de altceva mai bun, pare mai degrabă un exerciţiu pentru aspiranţii la calitatea de mediu psihic decât încercarea de a transmite o comandă precisă unui anume modif neural, indiferent în al cărui creier se găseşte acesta. Lui nu-mi este de ajutor; el de-abia dacă a întrevăzut o descriere a interfeţei modifului de stare proprie. Ca atare, răbdător, îndrept conversaţia cu Po-kwai în direcţia respectivă (şi probabil că par mai puţin natural decât dacă aş fi întrebat-o în mod direct şi pe neaşteptate).

– Ţi-am spus, explică ea, nu-mi amintesc felul în care utilizez

partea aceea din modif. Pur şi simplu, activez inhibitorul de colapsare, apoi stau şi privesc ionii! Cele două funcţii sunt independente. Totul mi-a fost instalat ca o singură unitate, dar în realitate sunt două modifuri separate. Cel de stare proprie funcţionează doar când e volatil. În timp ce *eu* sunt volatilă, pot – evident – să-l operez. După colaps, însă, nu mai ştiu nimic despre asta.

– Totuşi… cum ai putut învăţa să faci un lucru despre care nici măcar nu-ţi aminteşti că l-ai făcut?

– Nu toate talentele se bazează pe memoria episodică. Tu îţi aminteşti cum ai învăţat să umbli? Desigur, dacă am devenit mai pricepută în manipularea stărilor proprii, capacitatea respectivă *trebuie* să fie cuprinsă într-un soi de structură neurală, undeva în creierul meu, dar în niciun caz sub formă de memorie convenţională şi probabil că nu într-o formă ce ar avea vreun sens pentru mine, sau care să-mi fie de folos, cât timp sunt colapsată. Vreau să spun că *modiful de stare proprie* este un sistem neural ce funcţionează numai când e volatil, aşa că nu există niciun motiv pentru care alte părţi ale creierului meu – traseele ce s-au format în chip natural, în decursul experimentului – să nu funcţioneze, de asemenea, *doar când sunt volatile.*

– Vrei să spui că, atunci când eşti volatilă, ştii cum să foloseşti modiful de stare proprie, însă ştiinţa respectivă este codificată în creierul tău într-un fel care rămâne indescifrabil când eşti colapsată?

– Exact! Ştiinţa despre care pomeneşti trebuie să fi fost *stocată* în creier în timp ce eram volatilă… aşa că nu-i de mirare c-o pot descifra numai când mă aflu iarăşi în acea stare.

– Dar… cum poate supravieţui de la un moment la următorul informaţia despre posibilitatea de a fi volatilă, deşi colapsul şterge toate urmele tuturor stărilor proprii, mai puţin una?

– Fiindcă nu se întâmplă aşa! Lucrul acesta e adevărat doar dacă stările proprii n-au ocazia să interacţioneze – iar modiful de stare proprie semnifică faptul că ele *interacţionează.* În principiu, nu-i nicio noutate că sistemele volatile lasă în urmă probe care dovedesc că au fost volatile. Jumătate din experimentele majore efectuate în perioada de început a mecanicii cuantice se bazau tocmai pe aşa ceva. Dovezile de neşters ale coexistenţei stărilor multiple datează de peste un secol – configuraţiile de difracţie a electronilor, hologramele… practic, orice efect de interferenţă. Nu ştiu dacă ai habar, dar vechile holograme fotografice se realizau prin divizarea în două a unei raze laser. Una dintre diviziuni ricoşa din obiect, apoi se recombina cu cealaltă, iar configuraţia interferenţei era fotografiată.

– Ce legătura are asta cu starea volatilă?

– Cum divizi o rază laser? O dirijezi spre o placă de sticlă acoperită cu o foiţă foarte subţire din argint, care face un unghi de patruzeci şi

cinci de grade cu raza. Jumătate din lumină este reflectată în lateral, iar restul străbate sticla. Dar când spun „jumătate din lumină este reflectată”, asta *nu* înseamnă că, din doi fotoni, unul e reflectat, ci că fiecare foton e *volatil* într-un amalgam de stare reflectată şi de stare în care trece prin sticlă. Iar dacă încerci să observi ce traseu are fiecare foton, atunci colapsezi sistemul într-o singură stare şi distrugi configuraţia de interferenţă, strici holograma. Dacă, însă, laşi razele să se recombine nestingherite, oferind celor două stări şansa de a *interacţiona,* atunci holograma rămâne ca dovadă tangibilă, durabilă, a faptului că *ambele* stări au existat simultan.

Ca atare, poate că interacţiunile diferitelor versiuni ale creierului meu pot lăsa un fel de urmă permanentă a episodului volatil. La fel cum o hologramă generată în lumină laser constituie un talmeş-balmeş indescriptibil pentru ochiul liber, neavând nicio asemănare cu obiectul reprodus până ce imaginea este reconstruită, informaţia aceasta stocată în creierul meu poate fi de neînţeles pentru mine, dar conţine probabil talente folositoare *volatilei* Po-kwai.

– Bine, încuviinţez, după ce o ascult atent. Totuşi, chiar dacă există această modalitate pentru „volatila Po-kwai” de a învăţa lucruri despre care tu nu ştii nimic... ce ai făcut în mod practic pentru a o încuraja să înveţe ceea ce voiai să înveţe?

– Poate că rostirea deflecţiilor ionilor a fost utilă... Eu, însă, bănuiesc că a fost suficientă dorinţa, cu adevărat puternică, ca experimentul să reuşească. Cu cât doream mai mult, cu atât creştea numărul versiunilor mele care *continuau* s-o dorească atunci când eram volatilă – şi, astfel, completa Po-kwai volatilă sfârşea dorind-o şi ea. Orice altceva ar fi fost extrem de nedemocratic.

Ultimele ei cuvinte nu fuseseră chiar pe de-a întregul ironice.

– Deci, zic eu, asta poate constitui o riguroasă caracterizare a *seriozităţii unui obiectiv:* atunci când divergi în euri multiple, câte urmăresc ţelul propus şi câte îl abandonează?

– Sigur că da, râde Po-kwai. În felul ăsta poţi cuantifica absolut orice. *Cât de mult te iubesc? Stai să număr stările proprii...*

Ajuns acasă, dezamorsat, mă gândesc la ţelurile mele, *propria-mi seriozitate în privinţa obiectivului.* Nimic din ceea ce s-a petrecut în cele două cazuri când fusesem (sesizabil, memorabil) volatil nu reprezentase ceva ce voiam eu. Iar acum? Poate că doresc cu fervoare să slujesc adevăratul Ansamblu, învăţând cum să fur modiful de stare proprie – dar, după ce devin volatil, care va fi numărătoarea voturilor? Nu m-am autoamăgit niciodată; n-am pretins niciodată, nici măcar pentru o clipă, că voi fi aceeaşi persoană în absenţa modifului de fidelitate. Dar din spusele lui Po-kwai referitoare la scopul funcţiei de undă, presupusesem că faptul în sine al funcţionării corespunzătoare a modifului de fidelitate trebuie să reflecte o

probabilitate crescută pentru acele stări cuantice în care *continuă* să funcţioneze. Starea volatilă poate crea unele versiuni ale mele în care modiful de fidelitate a eşuat, dar ele trebuie să fie surclasate ca număr de versiunile pentru care mai funcţionează. Cu toate acestea… m-am dezamorsat, deşi **A3** rula; am văzut-o pe Karen fără s-o apelez. În ambele cazuri, ar trebui să se aplice acelaşi argument: majoritatea ar fi trebuit să susţină *statu-quo*-ul[15]. Acesta nu fusese, însă, menţinut.

Deci ce se întâmplă, de fapt, atunci când devin volatil în antecameră şi încerc – sau mă gândesc că încerc – să modific numerele aleatorii debitate de **von Neumann?** Nimic important… sau un război virtual între un miliard de posibile versiuni ale celui care aş fi putut deveni? Bătălii decisive pentru modiful de stare proprie, super-arma, plăsmuitorul realităţii? Ceea ce cunosc eu, în final, este impasul, punctul mort ce urmează, dar poate că balanţa puterilor se schimbă treptat, poate că în capul meu există „holograme” ce înregistrează starea modificată a jocului.

Gândul că pot exista versiuni ale mele pe cale de devenire ce acţionează împotriva dorinţelor mele, luptând împotriva tuturor lucrurilor pentru care *eu* trăiesc, este atât de respingător, încât nu vreau altceva decât să-l ridiculizez, să-l îndepărtez din minte ca fiind absurd. Şi chiar dacă *este* adevărat… ce pot face? Cum pot realiza care sunt deosebirile în privinţa rezultatului acestor bătălii? Cum pot eu sprijini facţiunile care rămân în puterea modifului de fidelitate – care rămân loiale *mie?*

Habar n-am.

Renunţ la **von Neumann;** încercarea de a-mi influenţa neuronii din creier pare o tentativă extrem de dubioasă. Într-un bazar din apropierea locuinţei, găsesc un generator electronic de zaruri, cam de mărimea unui pachet mic de cărţi de joc. Nucleul lui este o minusculă unitate etanşă conţinând câteva micrograme de izotop emiţător de pozitroni, înconjurat de două reţele sferice, concentrice, de cristale detectoare. Configuraţia aceasta este imună – aşa mă asigură prezentarea holografică atotcunoscătoare a vânzătorului – atât în faţa radiaţiei de fond naturale, cât şi a oricăror încercări deliberate de intervenţie; niciun eveniment extern nu poate fi confundat cu perechea caracteristică de raze gama produsă atunci când un pozitron este anulat chiar în interiorul dispozitivului.

– Desigur, dacă domnul doreşte un model ceva mai docil faţă de o convingere discretă…

Achiziţionez versiunea garantată împotriva intervenţiilor. Software-ul poate produce orice combinaţie dorită de poliedre; aleg tradiţionala pereche de cuburi şi petrec o oră testând aparatul. Nu există nici

---

[15] Starea existentă (în latină, în original – n. trad.).

urmă de polarizare.

Îl iau cu mine în post şi, când Po-kwai doarme, stau în antecameră, dezamorsat, volatil şi colapsat de **Hipernova,** căutând să-mi îmbib eurile virtuale cu un sentiment al obiectivului ce ar putea supravieţui inexorabilei dispersii a funcţiei de undă. Simt un fior de vinovăţie faţă de dezamorsarea deliberată, faţă de abandonarea responsabilităţii pentru Po-kwai, însă nu pot risca interferenţa imprevizibilă a lui **A3** cu colapsul. În plus, îmi spun: dacă vreodată Copiii află despre implicarea CAS în cercetări hulitoare, ei vor dinamita, pur şi simplu, clădirea şi eu nu voi putea interveni cu nimic, indiferent dacă aş fi amorsat ori nu.

Zarurile rămân scrupulos de cinstite.

Po-kwai începe a treia fază, o altă determinare a corelaţiilor din creierul ei. Înţeleg nerăbdarea ce-l cuprinde pe Lui în faţa acestor experimente îndreptate spre interior, dar în acelaşi timp pot aprecia mai mult ca oricând motivele pentru care CAS procedează cu atâta prudenţă. Eu ştiu, în mod sigur, că sunt posibile orice fel de isprăvi macroscopice, însă bâjbâi prin întuneric, căutând să le stăpânesc şi asumându-mi nişte riscuri colosale. În ritmul cu care a început, CAS poate avea nevoie de zece ani până să încerce ceva similar – totuşi, atunci când o va face, va deţine controlul absolut; tipii vor cunoaşte cu precizie fiecare pas.

Mă gândesc că, la urma urmelor, poate ei sunt cei mai în măsură să exploreze misterele adevăratului Ansamblu. Fără grabă, metodic, riguros, *respectuos…*

Po-kwai înregistrează un succes în a doua zi; pare încântată, dar nu surprinsă. În mod limpede, devine tot mai încrezătoare în capacităţile ei de lucru cu modiful, în ciuda obscurităţii detaliilor operaţionale. Cât va mai dura până ce acest sentiment sporit de siguranţă, de control, îi va invada visele… şi mă va elimina?

Stau în antecameră, privind zarurile simulate ridicându-se şi căzând automat, de zece ori pe minut, oră după oră. Vederea reală îmi este fixată asupra lor, în vreme ce în minte păstrez deschise două ferestre: meniul Hipernova şi o interfaţă cu un program de analiză – o versiune modificată, miniaturală, a software-ului din experimentul cu ioni, pe care Lui mi-a transmis-o pe furiş, printr-o strângere de mână Reţea Roşie de două secunde.

Starea volatilă DESCHIS.

Zarurile sunt aruncate.

Starea volatilă ÎNCHIS.

Introducerea rezultatelor.

Amorsat, pot face asta la nesfârşit, fără cea mai mică modificare a stării sufleteşti. Dezamorsat, lunec din răbufniri de entuziasm în plictiseli cenuşii, apoi în scârbe revoltătoare, urmate de lungi perioade

de automatism binecuvântat, din care ies mai frustrat ca oricând. Toate astea pot fi utile; indiferent care mi-ar fi părerile în starea volatilă, este greu de crezut că nu sunt unanim în a dori să scurtez această procedură ce-mi amorţeşte mintea; iar singurul fel în care o pot obţine este succesul.

Sau nu-i adevărat? Îmi pot recupera eurile virtuale doar dacă, după fiecare colaps, *eu* rămân la comandă; adevărul este că nu pot şti la ce va fi întrebuinţat modiful de stare proprie: să aleagă starea zarurilor, ori propria-mi stare mintală? La următorul colaps, s-ar putea să descopăr că a fost selectată o stare în care, pur şi simplu, am abandonat experimentul… sau am abandonat adevăratul Ansamblu. De fiecare dată când devin volatil, toate regulile jocului sunt aruncate în aer, odată cu zarurile. Pot doar spera că ele sunt mai dificil de influenţat.

Strecor în buzunar generatorul de zaruri cu numai câteva secunde înainte să apară Lee Hing-cheung, care mă schimbă. Programul din capul meu, care rulează sub **von Neumann** mult mai lent decât ar face-o pe orice hardware decent, trece datele acumulate prin teste tot mai sofisticate şi mai obscure, în speranţa detectării vreunui efect, dar îşi anunţă concluzia finală, deloc surprinzătoare, în clipa când cobor din metrou:

[IPOTEZA NULĂ NU ESTE INFIRMATĂ]

* * *

Sosesc pentru a-mi lua în primire postul, aşteptându-mă să aflu că lui Po-kwai i s-a acordat o zi de repaus, însă primesc dispoziţie să mă prezint la camera 619. Când ajung acolo, Lee îmi explică:

– Zice că n-o mai oboseşte şi, ca atare, n-are motive să frâneze lucrul.

Rămân de pază cu o vigilenţă unidirecţionată, căutând parcă să compensez neglijenţele nocturne. Mă izolez de discuţiile cercetătorilor şi-mi suprim orice sentiment de anticipare. **A3** mă transformă într-un observator pur, gata să reacţioneze instantaneu în faţa oricărei situaţii, dar complet pasiv până în clipa respectivă.

Ziua de lucru ia sfârşit peste o oră, când Po-kwai iese din camera ionilor. În lift, în vreme ce ne îndreptăm către restaurant, o întreb:

– Cum merge?

– Bine. Toată după-amiaza am obţinut date utile.

– Deja?

Ea încuviinţează încântată.

– Cred că am depăşit un fel de prag – totul devine din ce în ce mai uşor. Adică… ştii ce vreau să spun. *Eu* nu fac nimic, ca de obicei. Nu-i meritul meu, dar, în tot cazul, se pare că volatila Po-kwai stăpâneşte în sfârşit **Ansamblul.**

Pentru o clipă, sunt ispitit să-i cer să repete ce a spus, însă nu-i

nevoie; am auzit-o perfect, iar înţelesul nu e ambiguu. Iar dacă până acum n-a pomenit niciodată denumirea modifului, fără îndoială că aşa a fost instruită – poate de Leung –, suficient de categoric pentru ca s-o înţeleagă mai bine decât toate celelalte „rahaturi de securitate”.

Nu văd niciun motiv ca s-o mustru pentru scăpare.

Asist la cină cu o răbdare infinită, încuviinţând politicos din cap atunci când Po-kwai se plânge despre cât de enervantă a devenit mâncarea.

Stau în antecameră, ascultând-o cum se mişcă prin apartament, întrebându-mă dacă informaţia primită va juca vreun rol.

La unu noaptea, mă dezamorsez şi mulţumirea nu-mi mai este încătuşată. Adevăratul Ansamblu *este* modiful **Ansamblu;** iar această ecuaţie perfectă, această simetrie electrizantă reprezintă confirmarea finală a teoriei în care cred. O revelaţie, da; totuşi, privită retrospectiv, pare imposibil să fi fost altfel. *La ce inspiraţie mai măreaţă pot spera, pentru a călăuzi şi încuraja eurile virtuale care rămân loiale misiunii mele?*

Scot generatorul de zaruri, apelez modifurile, încep.

Zarurile cad aleatoriu, iarăşi şi iarăşi, însă nu sunt descurajat. Nu mă pot aştepta ca eul meu volatil să reuşească miracole imediate, indiferent cât de fervent şi-ar urmări ţelul... cu atât mai puţin când îl anulez prin colapsare la fiecare şase secunde şi este nevoit s-o ia de la capăt, culegând firele din necunoscutele urme holografice ale experienţei sale care-mi sunt păstrate în creier.

Trebuie să colapsez atât de frecvent – după fiecare aruncare? E adevărat că Po-kwai a reuşit în felul acesta, iar colapsarea după fiecare ion i-ar fi oferit cel mai simplu obiectiv posibil: amplificarea uneia din numai două posibilităţi. Totuşi, ţelurile noastre nu sunt identice; **Ansamblul** se găseşte în craniul ei, nu într-al meu. Poate că ar trebui să fiu volatil pentru o perioadă mai îndelungată, să generez versiuni ale mele capabile de a influenţa modiful. De câtă vreme fusesem volatil când apăruse Karen, nechemată? Nu pot şti; nu controlam eu procesul.

Acum, situaţia nu mai e aceeaşi.

Bifez comutatorul DESCHIS.

Pe masa de lângă mine, generatorul de zaruri trimite imaginile cuburilor rotindu-se în aer. Par aproape solide, ba chiar scânteind convingător, prefăcându-se că reflectă lumina din jur, şi cad pe tăblie cu un slab clinchet simulat.

Unu-unu: obiectivul meu.

Tresărind, suprim etapa a treia, de acum instinctivă, a rutinei şi, neatingând meniul **Hipernovei,** introduc acest prim rezultat în programul de analiză, spunându-mi: de fiecare dată când fac asta, **von Neumann** va deveni volatil în versiuni multiple, cu copii ale

programului cărora li s-au introdus toate combinaţiile posibile de rezultate de până acum. Nu trebuie să mă gândesc la aruncările individuale; tot ce am de făcut este să aleg o stare proprie în care programul de analiză anunţă succesul final. Cu siguranţă, pot reuşi o sarcină atât de simplă… cu ajutorul adevăratului **Ansamblu.**

Unu-unu, pentru a doua oară.

Şi a treia.

Ce s-ar întâmpla dacă aş colapsa chiar acum, înainte ca programul să-şi anunţe verdictul? Ce ar fi seria aceasta: o întâmplare? O coincidenţă? O rară, însă lipsită de semnificaţii, suită de noroace? Sau sunt deja martorul dovezii că *voi rămâne* volatil şi după acest punct?

Unu-unu, pentru a patra oară. Deoarece la fiecare aruncare există o şansă din treizeci şi şase ca să iasă dubla de unu, probabilitatea unei serii de patru sau mai multe asemenea duble – o singură dată în cele treizeci de mii de aruncări, datele acumulate în zece nopţi pe care le deţin până acum – a coborât deja la 1,7%.

A cincea oară… la 0,048%. Ajungând sub pragul de un procent, stabilit arbitrar, programul începe să pulseze mesaje de triumf.

Şase… 0,0013%.

Şapte… 0,000037%.

Opt… 0,0000010%.

Sistez introducerea datelor şi rămân privind zarurile ce aterizează la fel, mereu şi mereu, aidoma unei holograme ieftine de reclamă, repetând aceeaşi buclă. Poate că, pur şi simplu, s-a defectat generatorul. Dar cum să se fi defectat? Şi *de ce?* Să cred, oare, că mi-am „dorit” o modificare a circuitelor care să producă o eroare sistematică? Revin pe nesimţite la ipoteza liniştitoare a telekineziei printr-o metodă necunoscută? Nici măcar nu *încerc* să influenţez aparatul; *doar* privesc ceea ce se întâmplă. Po-kwai avea dreptate: eul volatil face toată treaba.

Va trebui să accept adevărul: trăiesc o configuraţie de evenimente care vor fi (sau au fost) culese din câteva cvadrilioane de posibilităţi, prin efortul colectiv al celor câtorva cvadrilioane de versiuni ale mele… pe care le voi măcelări în cea mai mare parte (dacă n-am făcut-o deja).

Bifez comutatorul ÎNCHIS.

Zarurile continuă să cadă. Trei-patru. Doi-unu. Şase-şase. Îmi şterg transpiraţia de pe faţă; zguduit, exaltat, ameţit de succes şi frică.

Cobor mâinile şi le încleştez de marginile scaunului; metalul rece şi neted are aceeaşi soliditate ca întotdeauna. Nu-mi trebuie mult să mă calmez. Am răzbătut neatins, neschimbat, nu-i aşa? Iar de acum voi avea mai puţine temeri ca oricând; nu vor mai exista defecţiuni ale modifului sau halucinaţii. Acum controlez situaţia.

Şi, indiferent ce bizare convoluţii metafizice voi fi nevoit să accept,

rămâne un adevăr simplu şi unic: în cele din urmă, când pun punct, când comut pe ÎNCHIS, când colapsez unda... *întotdeauna, realitatea se îndreaptă spre starea de normalitate.*

10

În spiritul Canonului, Lui îmi stabileşte programul de cucerire a modifului, fără măcar să sugereze că propriile-mi instincte în legătură cu această problemă pot fi altfel decât perfecte. Sfătuit de el, trec la combinaţii mai complexe de zaruri: cicluri de două, trei sau patru rezultate diferite; totaluri care sunt întotdeauna numere prime; duble. Probabilităţile obiective de reuşită în astfel de cazuri fiind calculabile, ele nu sunt mai spectaculoase decât primul meu succes – iar uneori sunt mult mai puţin convingătoare – totuşi, procesul de identificare şi amplificare a stărilor proprii pentru aceste configuraţii complexe pare că ar trebui să reprezinte mai mult decât o provocare.

Desigur, poate că, în toate cazurile, criteriul îl constituie, pur şi simplu, convingerea mea că rezultatul este corect; starea e aleasă numai deoarece conţine o versiune a mea care crede că a avut succes... iar dacă unul dintre eurile mele virtuale ar suferi un moment de neatenţie şi, din greşeală, ar considera că suma lui cinci şi trei este un număr prim, el ar putea sfârşi fiind recompensat pentru incompetenţă cu privilegiul de a deveni real. (Poate că asta s-a şi întâmplat deja. De câteva ori. Poate că, în mod lent, dar continuu, mă „modific”, în direcţia unei capacităţi sporite pentru neatenţie şi autoamăgire. Dacă acest fel de „evoluţie” i-a putut oferi Laurei traseele cerebrale pe care se bazează însuşi **Ansamblul,** atunci n-ar trebui să-i subestimez eventualele efecte asupra mea.) Aş putea să cumpăr o cameră HV miniaturală şi să încep să înregistrez totul – urmând să vizionez materialul doar după colapsare –, însă ezit să introduc în CAS prea mult hardware incriminator. Dacă sunt surprins aruncând zaruri, episodul poate fi considerat drept un amuzament mai degrabă inocent; aş putea pretexta că **A3** manifestă din nou erori de funcţionare şi de aceea are nevoie de un soi de diversiune care să mă ajute la menţinerea integrităţii mintale, în primele ore ale dimineţii. Mă îndoiesc, însă, că o asemenea explicaţie ar putea fi extinsă, cuprinzând şi efectuarea de înregistrări în timpul plantonului.

Pe măsura derulării experimentului, hotărârea mea se clatină deseori, însă nu mă părăseşte niciodată complet. Asta vrea de la mine adevăratul Ansamblu; sunt absolut sigur. Iar dacă *starea volatilă* reprezintă opusul convingerilor mele, opusul a tot ce am încercat să dobândesc de-a lungul vieţii – *controlul asupra a ceea ce sunt şi ce pot deveni –,* cu siguranţă că perfectul control pe care mi-l asigură **Ansamblul** compensează din plin riscurile... atâta vreme cât eu dirijez lucrurile, chiar dacă indirect. Atâta vreme cât dorinţele mele continuă să domine atunci când sunt volatil.

Uneori, mă mai surprind gândind: Dacă *eu* nu ştiu cum să apelez **Ansamblul,** atunci cine ştie? Care dintre efemerii mei complici virtuali învaţă tehnica respectivă… şi, dacă a făcut-o, de ce-şi permite să moară în colaps? De ce să fortifice o altă stare proprie decât a sa, când ar putea utiliza modiful ca să se transforme în realitate?

Cu cât mă gândesc mai mult la această întrebare, cu atât sunt mai convins că ipoteza lui Po-kwai trebuie să fie corectă: întregul eu volatil operează **Ansamblul,** şi nu există nicio versiune a mea care să deţină capacitatea respectivă. *Indiferent cine* ar fi acela pe care colapsul îl face real, el ar imita afirmaţiile mele de ignoranţă. Cunoaşterea este, probabil, distribuită similar celei dintr-o reţea neurală. Niciun neuron din creierul meu nu conţine singur vreunul dintre talentele *mele;* aşadar, de ce ar trebui să mă aştept ca o versiune a mea să deţină secretele eului volatil? Şi, indiferent dacă volatilul Nick Stavrianos redescoperă talentul de fiecare dată când ia fiinţă, sau dacă cunoaşterea lui supravieţuieşte colapsului, codificată într-o „hologramă” în creierul meu, *nu există* martiri virtuali, nu există alter-ego autojertfiţi care utilizează modiful pentru a-mi oferi ceea ce doresc, cu preţul existenţei lor.

Dar eul meu volatil? El nu este martir; el n-are alternativă. Într-un fel sau altul, întotdeauna trebuie să sfârşească colapsat.

Ceea ce nu înseamnă că trebuie să consider că, întotdeauna, sfârşeşte colapsat în *forma mea.*

* * *

Tocmai atunci când afacerea începe să pară aproape o rutină (doresc totaluri de şapte… capăt totaluri de şapte… ce poate fi mai simplu?), Lui îmi întinde un teanc de plicuri sigilate.

– Înăuntru se găsesc liste de câte o sută de rezultate aleatorii. Ar trebui să încerci să le obţii cu zarurile.

– Adică să citesc lista şi să arunc zarurile?

El scutură din cap.

– Ce rost ar avea? Consultă lista *după ce* ai adunat datele…, dar, desigur, înainte de a colapsa.

Instinctiv, mă simt descurajat şi eşuez patru nopţi la rând. Adevărul este că sunt *bucuros* să dau greş: sfidător, hulitor, al naibii de făţarnic de *satisfăcut,* ca şi cum eşecul meu ar implica un soi de mustrare pentru toate discreditatele explicaţii „raţionale”, la care crezusem că am renunţat de mult timp. *Cum pot obţine rezultatele, când nici măcar nu le cunosc? Bineînţeles că dau greş! Pur şi simplu, e imposibil.*

În acelaşi timp, ştiu precis că sarcina aceasta nu reprezintă nimic special, nimic nou. Nu necesită mai multă „clarviziune” decât aveau nevoie de „telekinezie” celelalte experimente. Este doar o chestiune de alegere a stării proprii corecte: de a face ca prezentul corect să

devină trecut.

În cea de-a cincea noapte, ca şi până acum, notez rezultatele pe un notes **Instrumente Mintale,** apoi extrag la întâmplare un plic din buzunar şi-l deschid. După primele trei rezultate identice, sunt sigur că şi celelalte nouăzeci şi şapte vor coincide; totuşi, le verific răbdător, unul câte unul.

Nu mă simt câtuşi de puţin dezorientat sau ranchiunos, decât după ce am bifat comutatorul ÎNCHIS şi am colapsat.

Şi, la urma urmelor, dacă aş fi avut posibilitatea, de ce m-aş fi simţit aşa?

* * *

Lui îmi dă un lacăt cu cifru şi-mi spune nepăsător:

– Ce-ar fi să-l deschizi de la prima încercare?

– Aruncând cu zarurile?

– Nu. Tu singur!

– Folosind **von Neumann?**

– Nu. Ghicind combinaţia.

Stau în antecameră, aşteptând ca Po-kwai să adoarmă. Mă întreb ce visează ea când îi împrumut modiful; absolut nimic, dacă eul meu volatil îi alege corect starea… dar fără s-o trezească şi s-o întrebe (înainte de colapsare) pe ce bază face el alegerea cuvenită?

Poate că alte versiuni ale mele o trezesc şi o întreabă.

Mă dezamorsez, devin volatil, apoi aştept cinci minute. Doresc să fiu sigur că voi fi „suficient de volatil” ca să operez **Ansamblul –** şi este mult mai puţin neplăcut să aştept acum, înainte de a încerca măcar să acţionez, decât s-o las până ce am reuşit – şi să mă trezesc confruntându-mă cu faptul că n-am alternativă: nu pot, *nu voi* colapsa prea devreme.

Problema momentului optim al colapsului continuă să mă tulbure. Pentru Po-kwai, este mai simplu; ea nu are de ales. În cazul meu, trebuie să existe stări proprii în care aleg să colapsez mai devreme, sau mai târziu, decât o fac în starea care este, în cele din urmă, transformată în realitate. Desigur, aceste încercări sunt lipsite de însemnătate; colapsul este real doar dacă *se face pe sine* real.

Chestiunea aduce neplăcut de mult cu un cerc vicios, dar cel puţin e compatibilă: întreaga undă colapsează exact atunci când starea aleasă include acţiunea ce o determină. Sau, mai degrabă, e compatibilă din punctul de vedere al versiunii care devine reală; dar ce se întâmplă cu versiunile ce încearcă să colapseze şi eşuează? Ele ştiu că au dat greş – şi *ce înseamnă asta?* Ori nu sunt decât nişte abstracţii matematice, care nu ştiu nimic, nu simt nimic şi nu încearcă nicio experienţă?

Scot lacătul din buzunar şi-l privesc cu o nelinişte tot mai mare. Se ştie că oamenii deţin o reputaţie proastă în privinţa inventării de

numere cu adevărat aleatorii; îmi pare rău că nu m-am hotărât – înainte de a fi volatil – să-l ignor pe Lui şi să utilizez zarurile. Dacă combinaţia este 9999999999? Sau 0123456789? N-am nicio îndoială că, din punct de vedere fizic, pot apăsa tastele în absolut orice ordine, dar sunt oare capabil – psihologic vorbind – să „ghicesc” o asemenea serie „non-aleatorie”?

Aşa ar fi preferabil. În caz contrar, sunt convins că eul meu volatil, cu ajutorul **Ansamblului,** poate găsi pe altcineva care este.

Izbucnesc în râs în faţa acestei teorii. *Schimbarea înseamnă sinucidere?* Asta-i replica lui Po-kwai, nu a mea. În plus, cu siguranţă, este prea târziu pentru remuşcări; dacă nimic nu este real până la colaps, atunci, fără îndoială, am colapsat „deja”. Acest întreg episod a fost deja selectat, iar eu am devenit deja cel care trebuie să devin, pentru a putea deschide lacătul. Iar mie nu mi se pare cine ştie ce schimbare.

Atunci când întind degetul arătător spre taste, încerc totuşi o bruscă modificare a perspectivei:

Sunt unul dintre cel puţin zece miliarde de oameni, aflaţi în cel puţin zece miliarde de odăi, confruntaţi cu cel puţin zece miliarde de lacăte. Dacă ghicesc combinaţia corectă, voi trăi. Dacă nu, voi muri. Totul e foarte simplu.

Ce anume mă face să cred că *eu* am avut „deja” succes? Faptul că încăperea pare normală? Faptul că nu simt absolut nimic? Dacă respectivul colaps nu *produce* episodul, dacă doar îl selectează, atunci de ce ar trebui ca percepţiile oricăreia dintre versiunile mele să fie radical diferite de celelalte? De ce ar trebui ca starea ce întâmplător *devine* reală să fie singura care *pare* reală?

Sunt gata să pun lacătul jos – nimeni nu mă sileşte să-l deschid – apoi mă gândesc: *Ăsta-i cel mai prost lucru pe care l-aş putea face.* Eul meu volatil va alege pe cineva care deschide lacătul, nu pe cineva care abandonează întregul experiment. Dacă renunţ, şansele mele de supravieţuire sunt *zero.*

Privesc lacătul şi mă străduiesc să mă eliberez de aceste temeri absurde. Am mai fost volatil înainte, şi am scos-o la capăt. *Da, sigur că am fost, altfel n-aş exista aici. Totuşi asta nu spune nimic despre actuala mea situaţie.* Scutur din cap. Este ridicol! Toţi colapsează. Ce îmi închipui eu: că viaţa de zi cu zi se fundamentează pe un proces de genocid constant? Dacă n-am putut accepta ideea asta pentru nişte extratereştri ipotetici, de ce aş face-o în cazul oamenilor?

Extratereştri ipotetici? Cine cred eu că a construit Bula?

Atunci… ce voi face? Rămân locului şi-l aştept pe Lee să apară şi să mă eliberez de responsabilitatea deciziei? Sau plănuiesc să găsesc o modalitate de a-mi petrece restul vieţii *neobservat?* Nici chiar asta nu m-ar salva: atunci când versiunea mea aleasă optează pentru colaps,

eu voi dispărea, dacă nu cumva *eu sunt* versiunea aleasă… dar probabilitatea respectivă este mai mică de unu la zece miliarde.

Nu ştiu ce anume rupe vraja, dar brusc – din fericire – redevin sceptic. O părticică din mine reflectează: *Dacă, într-adevăr, cvadrilioane de oameni virtuali mor în fiecare secundă, atunci frica de moarte n-are niciun rost.* Gândul rămâne, însă, un exerciţiu pur intelectual; nu cred că voi muri. Ridic lacătul şi ating zece taste fără să mă gândesc, aproape fără să-l privesc, apoi mă uit la afişajul minuscul de deasupra tastelor: 1450045409.

Prea regulat? Prea aleatoriu?

Este prea târziu. Trag de braţul lacătului.

* * *

Lui stă lângă eleşteul central din parcul Kowloon şi aruncă raţelor fărâmituri de pâine. Cred că a văzut prea multe filme de spionaj proaste. Nici măcar nu mă priveşte, atunci când mă opresc lângă el.

– Nu are rost să te prefaci că nu mă cunoşti, rostesc eu. Este posibil ca patronul nostru să ştie deja totul.

Îmi ignoră observaţia.

– Ce s-a întâmplat azi-noapte?

– Succes.

– Din prima încercare?

– Da, *din prima încercare.*

Mă uit la eleşteu şi încerc să hotărăsc soarta amicului: vreau să-l omor sau să-l strâng în braţe? După câteva clipe, spun:

– A fost o idee bună. La lacăt mă refer… A însemnat o adevărată tortură, timp de cinci minute, dar trebuie să recunosc că, în cele din urmă, a meritat osteneala. Râd, sau mai degrabă încerc s-o fac, pentru că nu sună deloc convingător: Îţi mărturisesc, n-am fost în viaţa mea atât de fericit ca atunci când s-a deschis blestemăţia aia. Cred că puteam să mor de atâta uşurare. Şi… ştiu că-i lipsit de logică, totuşi… nimic nu m-ar fi putut face mai încrezător că orice s-ar întâmpla de acum înainte, *voi putea* s-o fac.

El încuviinţează solemn din cap.

– Partea cu adevărat dificilă nu e operarea modifului, ci învăţarea felului cum trebuie să te gândeşti la ea. Trebuie să găseşti o stare mintală care-ţi permite să străbaţi netulburat situaţiile astea. Nu te putem lăsa să cedezi în faţa unor spaime metafizice, în mijlocul incursiunii tale în CBI.

– Nu. Râd iarăşi, de data aceasta cu mai mult succes. Acum, nu te supăra, dar nu cred că în CBI o să găsesc multe încuietori cu combinaţii atât de simple. Nu prea văd pe cineva folosind în realitate zece nouari…

– Combinaţii simple? Lui clatină din cap. Ce-nseamnă asta? Pentru tine, toate sunt simple acum.

* * *

Trece încă o săptămână până ce devin expert în încuietori care au nevoie de chei. Lui îmi arată calculele pe care le-a făcut: probabilităţile de existenţă a câtorva tranzistoare defecte în microcipul unei încuietori, adăugându-mi astfel, în mod spontan, variantele de nefuncţionare, nu sunt mai mici decât probabilitatea unei serii de o sută de duble unu-unu consecutive. Faptul că, în mod normal, nu te poţi aştepta ca vreunul dintre aceste evenimente să se petreacă în decursul întregii istorii a universului (dacă ne putem referi cu atâta uşurinţă la o astfel de scară temporală, când este clar că *absolut nimic* nu s-a „petrecut" – din punctul de vedere uman – pe parcursul majorităţii acestei istorii) este irelevant. Principalul e că m-am convins că se poate face, iar volatilul Nick Stavrianos pare să găsească utilă convingerea cu pricina.

Continuă, totuşi, să mă frământe problema camerelor video.

– Dacă sunt observat, sunt colapsat. Colapsat în mod aleatoriu, de către oricine ar supraveghea monitorul.

– Nu aleatoriu, mă corectează Lui. Deţii în continuare controlul modifului de stare proprie. Şi nici colapsat, dacă micşorezi suficient probabilitatea. Nu te autocolapsezi, atunci când n-o doreşti, aşa-i? Chiar dacă acesta reprezintă, cu siguranţă, un eveniment posibil. Nu te mai gândi la eul tău volatil ca la un sistem fragil, precar şi lipsit de apărare ce nu poate supravieţui unei singure uitături.

– Dar o singură uitătură *va* distruge…

– Nu! *Poate* să distrugă, nu *va* distruge. O singură uitătură *poate* să te colapseze, e adevărat. Şi zarurile *pot* cădea într-o mulţime de feluri, dar ele n-o fac, dacă nu le permiţi. Observarea în sine nu colapsează unda. Nu orbeşti atunci când elevii volatil, nu? Colapsarea constituie un proces distinct. Dacă cineva te observă, cele două funcţii de undă interacţionează şi devin o singură entitate. Aceasta îi oferă observatorului puterea de a te colapsa… însă, în acelaşi timp, *ţie* îţi oferă puterea de a manipula observatorul şi de a preveni colapsul.

– Aşadar, ne războim pentru soarta funcţiei de undă? Tocmai când încetasem să-mi fac griji în privinţa luptei împotriva tuturor eurilor mele ipotetice, trebuie să mă confrunt cu un soi de tragere de frânghie cu altcineva, în mod clar la fel de real ca mine.

– Poţi să-ţi imaginezi situaţia şi în felul acesta… Totuşi, nu va fi tocmai o competiţie. „Oponenţii" tăi nici n-or să ştie măcar ce *este* funcţia de undă, cu atât mai puţin nu vor deţine capacitatea s-o manipuleze.

– Asta nu i-a împiedicat pe câteva miliarde de oameni s-o colapseze, de mii de ori pe zi.

– S-au colapsat pe ei, sau au colapsat obiecte inerte, ori alţi oameni la fel de ignoranţi şi lipsiţi de puteri. Niciodată n-au fost

nevoiţi să înfrunte pe cineva ca tine.

– Totuşi, oamenii au înfruntat-o pe Laura Andrews…

– Exact, surâde Lui. Cu toate acestea, ea a izbutit să evadeze de două ori din Institutul Hilgemann, nu? Ce alte dovezi îţi mai trebuie?

* * *

În prima noapte când îmi abandonez patul, rămân pe etajul unde se află şi apartamentul lui Po-kwai şi mă limitez la încăperile şi coridoarele care sunt – în mod plauzibil – pustii. Hoinăresc prin câmpurile de observaţie aparţinând unei duzini de camere video şi detectori de mişcare; colegii mei din sala centrală de securitate ar trebui, cel puţin, să solicite o explicaţie imediată, dar niciun mesaj codificat în infraroşii nu izbucneşte din transceiverele aflate în plafon. Ce dovedeşte asta? Că eu am „determinat” o discretă funcţionare eronată a camerelor şi senzorilor? Că am „provocat” neatenţia paznicilor? Sau, pur şi simplu, că am împiedicat ajungerea la mine a oricărui semn că aş fi fost observat, că am evitat consecinţele până după colaps?

Trec pe lângă apartamentele tăcute ale celorlalţi voluntari, întrebându-mă – cu gelozie – dacă vreunul dintre ei a început să stăpânească **Ansamblul.** Lui crede că nu, însă nu poate fi sigur. Pot accepta faptul că am nevoie de mijlocirea inconştientă a lui Po-kwai, dar mă umple de revoltă gândul că altcineva ar obţine acces la tainele adevăratului Ansamblu. Nimeni din lume nu deţine pătrunderea pe care mi-a conferit-o modiful de fidelitate; doar eu am dreptul să păşesc pe această potecă. Convingerea respectivă o păstrez alături de cunoaşterea faptului că obiectivul meu final este de a livra **Ansamblul** Canonului, însă contradicţia pare superficială, o abstracţiune irelevantă.

Revin în antecameră, colapsez… şi aştept să văd dacă am dobândit invizibilitatea, sau numai autoamăgirea struţului. Ar putea eul meu volatil să facă diferenţa între stările în care cu adevărat am trecut neobservat şi cele în care n-am păcălit pe nimeni, cu excepţia mea? Ce este mai puţin probabil: să trec nevăzut pe lângă o cameră video, ori să-mi distorsionez propriile amintiri şi percepţii, pentru a mă convinge că am reuşit aşa ceva?

Nu ştiu – totuşi, nu apare nimeni care să mă acuze de neglijenţă în serviciu. Orele se scurg ca întotdeauna, lipsite de evenimente. Mă gândesc însă că, poate, deja ghemuit, catatonic, mă aflu într-un colţ al unei celule din subsol, iar aparentul succes din noaptea asta nu-i decât produsul eului meu volatil, care mi-a selectat o versiune dotată cu capacităţi uluitoare de halucinare. Cum aş putea ignora această variantă? Faptul că este „improbabilă” nu mai înseamnă deja nimic. Dacă pot reuşi împotriva unor probabilităţi inifinitezimale, pot eşua în chip similar.

Lee Hing-cheung mă schimbă. Stau în metroul care mă duce spre casă, privindu-i pe ceilalţi pasageri, provocând această imagine să se descompună într-o anarhie suprarealistă. Vagonul rămâne, însă, solid, oamenii mă fixează cu indiferenţă, staţiile apar dincolo de geamuri în ordinea cuvenită, la momentele cuvenite. Este greu de crezut că în capul meu ar încăpea atâtea mecanisme.

Până ajung acasă, orice urmă de îndoială s-a evaporat. Nu am niciun fel de năluciri, nimic sau, cel puţin, nu mai mult ca de obicei. Întins în pat, ascultând zgomotele familiare ale străzii, firescul lumii mă învăluie, mai confortabil şi mai ciudat decât a făcut-o vreodată. Examinez tavanul, şi fiecare fisură a tencuielii, fiecare pată de soare pare să deţină o răbdare ce depăşeşte înţelegerea, un miracol de trăinicie care sfidează credinţa. Aş putea privi aşa, vreme de un miliard de ani, aşteptând apariţia unui semn al adevărului profund, şi totuşi să fiu cruţat. Cum pot denumi această ispravă: o iluzie, ori o minciună?

Lumina păleşte, şi o rafală neaşteptată de ploaie răpăie în fereastră. Pentru o clipă mă întreb: pe care dintre ele am creat-o noi cu adevărat? Lumea unică, materială şi macroscopică a experienţei? Sau lumea cuantică, volatilă, polivalorică ce pare că o susţine? Po-kwai presupune că strămoşii noştri au colapsat universul... dar dacă reciproca ar fi adevărată, dacă întemeietorii mecanicii cuantice din secolul XX nu au *descoperit* legile lumii microscopice, ci le-au *creat,* am cunoaşte noi diferenţa? Este, oare, mai greu de crezut că un creier omenesc ar fi putut să confecţioneze lumea cuantică din cea clasică, decât contrariul? Iar prin experimentele noastre, inevitabil antropocentrice, putem spera vreodată să descoperim adevărul obiectiv, neomenesc?

Poate că nu. Eu ştiu, totuşi, care trăsătură mi se pare cea mai umană.

Un grup de copii îndreptându-se către şcoală, surprinşi de ploaie pe stradă, încep să chiţăie. Aleg somnul.

* * *

Mă înarmez cu o duzină de scuze înainte de a porni să testez securitatea din CAS, părăsind etajul treizeci. N-am, însă, nevoie de explicaţii; cei doi paznici de la punctul de control întorc privirile când trec – o mişcare atât de perfect coregrafiată încât sunt gata să chicotesc de încântare, sau să mă prăbuşesc bolborosind pe podea înaintea acestei dovezi finale a completei mele nebunii. În loc de a face aşa ceva, închid ochii pentru o clipă şi-mi spun, neconvingător, că nu-i deloc mai straniu decât o serie de o sută de unu-unu consecutive.

Hotărăsc să nu iau liftul, ci să merg pe scări; ambele căi de acces sunt supravegheate, dar mă gândesc că liftul mă poate „conecta” cu

orice altă persoană a cărei trecere prin clădire este cumva afectată de faptul că eu folosesc ascensorul.

Hotărăsc să merg pe scări? Poate că n-am avut alternativă în această privinţă; poate că absolut fiecare detaliu al gândurilor mele a fost, ori va fi, selectat de eul meu volatil. Totuşi, iluzia liberului arbitru rămâne la fel de ademenitoare ca întotdeauna şi nu pot (literalmente *nu pot?)* să nu mă gândesc că alegerea mi-a aparţinut.

Cobor la etajul şase, care ar trebui să fie sigilat la ora aceasta, însă uşa de acces dinspre scară se comportă ca şi cum ar fi descuiată. Punctul de control este pustiu, iar obloane grele din oţel blochează drumul; ele încep să gliseze, îndepărtându-se, chiar înainte de a privi spre tabloul de comandă, de unde s-ar fi putut deschide folosindu-se două chei magnetice şi o autorizaţie superioară.

Păşesc înăuntru, pentru o clipă ameţit de un amestec de megalomanie şi paranoia; realmente, nu ştiu dacă să mă simt atotputernic sau manipulat. Nu *fac* nimic din toate astea… şi totuşi, nu poate fi urmă de îndoială că *este* exact ceea ce doresc. Eul volatil mi-a executat intenţiile încă de la prima reuşită cu zarurile. În mod clar, toate temerile mele de rebeliune au fost nefondate; acele prime defecţiuni ale modifului, apariţiile lui **Karen** n-au fost nimic altceva decât anomalii. Nici nu-i de mirare; în mod conştient, habar n-aveam ce făceam; ca atare, nu-i surprinzător că nu deţineam vreun control.

Toate laboratoarele, toate magaziile îmi sunt deschise. Rătăcesc la întâmplare dintr-o încăpere în alta, ignorând încuietorile şi camerele video; la început, luptându-mă cu o senzaţie tot mai sporită de irealitate, apoi cedându-i de bunăvoie. Nu cred nici pentru o secundă că visez într-adevăr, însă e mult mai uşor să mă las posedat de această stare similară visului decât să perpetuez bătălia dintre bunul simţ inveterat şi motivele complexe, intelectuale, pentru care respectivele miracole bizare sunt permise în lumea trează. Lui avea dreptate: pentru mine, greutatea nu este operarea modifului, ci găsirea de modalităţi pentru a nu înnebuni în timp ce se petrece acest lucru.

Într-adevăr, aduce mult cu visele. Uşile se deschid fiindcă *trebuie* să se deschidă; rămân nedetectat deoarece aşa o cere logica visului. Şi, precum orice protagonist dintr-un vis, nu mă pot aştepta la liberul arbitru, nu presupun că eu comand lucrurile. În camera 619, şovăi, apoi, într-o doară, îmi doresc ca scaunul de la consola principală să leviteze, ori să lunece spre mine, dar nu sunt câtuşi de puţin surprins când asta nu se întâmplă. Nu pentru că mă îndoiesc că ar fi posibil; pur şi simplu, pentru că n-ar fi corect.

Ştiu, în aceeaşi manieră de vis, când soseşte momentul să părăsesc etajul şase şi să urc înapoi cele douăzeci şi patru de paliere de trepte. Eforturile necesare sunt pe deplin realiste şi, treptat,

amorţeala îmi dispare, îndeajuns pentru a-mi reveni neliniştile. *Toate uşile, toate încuietorile acelea, toate echipamentele de supraveghere…* multiplicarea probabilităţilor face ca întregul exerciţiu să pară periculos de fragil şi precar.

Mă opresc în faţa uşii de la etajul treizeci, temându-mă că aceste griji s-ar putea răsfrânge asupra mea, *că aş putea fi pedepsit pentru lipsa de credinţă.* Aştept să mi se domolească respiraţia, ştiind cât de absurd este, totuşi cedând înaintea desuetelor mele porniri, pentru liniştea minţii.

În cele din urmă, mă încordez şi deschid uşa – încă un miracol care dovedeşte că totul este în regulă, sau încă o improbabilitate cocoţată în vârful unui edificiu nesigur –, apoi păşesc înăuntru.

Paznicii izbutesc să nu mă vadă, cu aceeaşi eficienţă ca şi înainte (şi mă mai gândeam că *eu* am probleme cu liberul arbitru). Trec prin punctul de control privind drept înainte şi dau colţul, fără să mă uit îndărăt. În clipa când ies din câmpul lor (potenţial) vizual, sunt aproape gata să colapsez – disperat să materializez evenimentele nopţii, să-mi transform norocul imposibil într-o realitate ireversibilă, indisputabilă – dar, când meniul **Hipernovei** mi se derulează în minte, îmi amintesc că mai există cel puţin alte două camere video.

Ca un omagiu adus normalităţii, deschid uşa antecamerei în felul obişnuit: cu un impuls codificat al **Reţelei Roşii,** amprenta degetului mare şi o cheie magnetică. După aceea, mă întreb – prea târziu – dacă această acţiune autorizată va fi mai degrabă consemnată în calculatorul de securitate al clădirii decât toate intrările ilegale despre care *ştiu* că au scăpat neobservate. Trântesc uşa înapoia mea, murmurând:

– Devin neglijent… Ar trebui să fiu mai atent!

– N-aş zice asta, râde Po-kwai. Totuşi, m-a surprins când nu te-am găsit aici. Se încruntă: Ce s-a-ntâmplat?

Clatin din cap.

– Nimic. Mi s-a părut că am auzit un intrus. A fost o alarmă falsă, nimic care să te îngrijoreze.

– Un intrus? Unde?

– Afară, pe coridor.

– Dar nu există camere video? Cum ar putea cineva…?

Ridic din umeri.

– Hardware-ul poate fi dereglat. Teoretic… Oricum, nu te mai gândi la asta, n-a fost nimeni.

– Arăţi de parcă l-ai fi fugărit pe „nimeni” ăsta până pe acoperiş şi înapoi.

Îmi dau seama că transpir în mod vizibil, iar motivul nu-l constituie urcatul scărilor. Îmi şterg fruntea cu un aer de scuză.

– Am verificat şi scara, câteva etaje mai sus şi mai jos. Probabil că

mi-am pierdut forma fizică.

– Mă surprinde faptul că modifurile tale îţi permit să transpiri.

Râd fără chef.

– Ar fi foarte periculos dacă nu mi-ar permite. Suprimarea poftei de mâncare este un lucru, dar afectarea termoreglării poate însemna… sinucidere.

Ea încuviinţează din cap, fără o vorbă. Pare mai degrabă derutată decât suspicioasă; dacă-mi pune explicaţiile la îndoială, mă aştept să creadă că am minimalizat incidentul, nu că l-am inventat, încerc să mă gândesc la o modalitate de-a o opri să-l întrebe, inocent, pe Lee Hing-cheung despre *alarma de azi-noapte,* dar n-am nicio idee. *Nu pomeni nimănui despre chestia asta, pentru că… ce?* Pentru că nu vreau să par un idiot care urmăreşte fantome? Ea ştie că paznicii de la punctul de control „trebuie” să mă fi văzut.

Un amănunt şi mai important: de cât timp este trează? Cu siguranţă, dinainte ca eu să trec prin punctul de control; n-am avut nevoie de mai mult de douăzeci de secunde ca să ajung de pe scară în antecameră. *Atunci, cum am trecut de paznici?* Ea a colapsat, m-a colapsat şi pe mine, mi-a întrerupt legătura cu **Ansamblul…** *sau amândoi continuăm să fim volatili?* Iar dacă suntem… ce s-ar întâmpla dacă aş închide acum modiful inhibitor de colaps? Trecutul pe care mi-l amintesc este deja irevocabil? Sau, colapsând acum, risc o altă înşiruire de evenimente – selectate aleatoriu, ori de către eul volatil al lui Po-kwai – care să-i ia locul?

Trebuie să rămân volatil până ce ea adoarme din nou, sau este *predominant adormită.* Trebuie să mă asigur că alegerea stării proprii îmi aparţine.

Înaintez în antecameră. Nu trebuie decât să fiu calm, să pălăvrăgesc, să aştept s-o prindă somnul.

– Ce te-a trezit?

– Nu ştiu, ridică ea din umeri. Apoi se răzgândeşte şi spune stânjenită: Alt vis idiot.

– Despre ce? Dacă poţi să-mi…

– Nimic deosebit. Hoinăream pe la etajul şase. Mă furişam dintr-un laborator în altul, ca un spărgător… dar nu furam nimic. Voiam numai să dovedesc că pot merge oriunde doresc. Râde: Fără-ndoială, o reacţie datorată ranchiunei de a fi fost izolată de partea ştiinţifică a cercetărilor de-aici. Mă tem că aşa sunt mai întotdeauna visele mele… destul de transparente.

– Şi cum te-ai trezit?

– Nu-s sigură, se încruntă ea. Urcam scările şi… parcă, mă temeam de ceva. Mă temeam să nu fiu prinsă. Mă întorceam spre apartament, şi nu mai ştiu din ce motiv eram îngrozită că cineva o să mă vadă. Se opreşte o clipă, apoi continuă, cu o expresie impasibilă: Poate că asta

ai auzit pe coridor. M-ai auzit pe mine, revenind aici.

Ştiu că glumeşte – totuşi, mă înfior. *Cine alege conversaţia aceasta? Eul meu volatil? Eul ei volatil? Funcţia de undă combinată a amândurora?*

– Chiar aşa? Deci ai străbătut din nou cuantic pereţii? Şi podelele. De ce te-ai mai deranjat să cobori pe scări? De ce nu te-ai deplasat, pur şi simplu, de la A la B?

– Păi, în vise, cine ştie? Probabil că subconştientului meu îi lipseşte imaginaţia de a înfrunta întregul adevăr despre fizica cuantică. Plus curajul…

– Curajul?

– Poate că nu-i termenul cel mai potrivit, înalţă ea din umeri. Curaj? Onestitate? Nu ştiu ce anume este necesar. În ultima vreme, m-am gândit mult la… acea parte din mine… care se pierde când colapsez. Este o prostie, ştiu, dar, când încerc să accept faptul că există… femei aproape exact ca mine, care trăiesc o secundă sau două, simţind cu totul alte lucruri decât mine, şi apoi dispar… Clatină din cap, aproape furioasă: Sunt exagerat de afectată, nu-i aşa? Faptul că-mi fac griji privind moartea versiunilor mele virtuale… Câte vieţi îmi doresc?

– Spune-mi-o tu!

– Personal, una singură… dar mă aştept ca şi celelalte euri să vrea câte una. Scutură iarăşi din cap, cu hotărâre: Totuşi, e o nebunie să gândesc în felul ăsta. E ca şi cum… ai plânge moartea unor celule de epidermă. Asta suntem noi, ăsta-i felul în care funcţionăm. Oamenii fac alegeri; noi „ucidem” fiinţele care am fi putut deveni. Dacă experimentele la care particip explicitează asta în mod stânjenitor, tot nu se schimbă nimic: nu putem trăi altfel. Iar acum, când Bula protejează restul universului, trebuie, pur şi simplu, să ajungem la un compromis cu noi înşine.

Îmi amintesc propriul meu scepticism anterior şi rostesc cu întârziere:

– Asta presupunând că tot ceea ce ai spus este adevărat. S-ar putea să nu avem cu *cine* ajunge la un compromis.

– Nu-ţi mai face griji! îşi dă ea ochii peste cap. CAS nu va face cunoscut întregii lumi că scopul Bulei este de a proteja universul împotriva *omenirii care-i diminuează variantele.* Oamenii au luat-o razna suficient din cauza Bulei în sine, fără explicaţii suplimentare. Adevărul este atât de împovărător încât nici măcar nu-s sigură ce ar fi mai periculos: să fie înţeles greşit ori corect. *Percepţiile umane au decimat universul. Viaţa constă în permanenta măcelărire a unor versiuni personale.* Imaginează-ţi ce fel de secte s-ar forma în jurul unor *asemenea* idei.

– Şi imaginează-ţi ce fel de reacţii ai căpăta de la sectele existente. Cele care cred că ele deţin toate răspunsurile pentru ultimii treizeci şi

patru de ani… Cele de care ar trebui să te păzesc…

Po-kwai încuviinţează, apoi se întinde şi-şi înăbuşă un căscat. Rezist tentaţiei de a sugera că trebuie să fie obosită. Ea spune:

– Nu ştiu cum reuşeşti să mă suporţi. Dacă nu te plictisesc cu visele mele, ori mă plâng despre felul cum mă tratează CAS, ori îmi revărs toate anxietăţile astea despre nimicirea civilizaţiilor extraterestre şi uciderea variantelor noastre.

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Pe mine mă interesează.

– Chiar aşa? Mă priveşte cu un aer cercetător, apoi clatină din cap, prefăcându-se frustrată: Ştii că nu te pot descifra? Dacă râzi cumva de mine, nu-mi dau seama. Trebuie să te cred pe cuvânt.

Îşi priveşte ceasul de la mână: o emblemă ostentativă (şi acum incorectă) a unui creier liber de modifuri.

– E trecut de ora trei. Cred c-ar fi mai bine să…

Porneşte către uşă, apoi ezită:

– Ştiu că *fizic* nu te poţi plictisi de această slujbă… dar ce spune familia ta despre faptul că lucrezi nopţile, toate nopţile?

– Nu am familie.

– Chiar aşa? N-ai copii? Mi te imaginasem cu…

– Nici nevastă, nici copii.

– Atunci pe cine ai?

– Nu-nţeleg ce vrei să spui?

– Prietene? Prieteni?

– Pe nimeni. Nu mai am pe nimeni de la moartea soţiei.

Ea tresare.

– Oh, Nick! Iartă-mă… La naiba! Obişnuitul meu tact diplomatic. Când s-a întâmplat? Nu… cumva după ce ai început lucrul aici? Nu mi-a spus nimeni…

– Nu, nu. Au trecut aproape şapte ani.

– Şi… ce s-a întâmplat? Continui s-o jeleşti?

– N-am *jelit-o* niciodată, scutur eu din cap.

– Nu înţeleg.

– Am un modif care… îmi defineşte răspunsurile. Nu bocesc după ea. Nu-i duc lipsa. Tot ce pot face este să mi-o reamintesc. Şi n-am nevoie de altcineva. *Nu pot* avea nevoie de altcineva.

Fata şovăie – fără îndoială, curiozitatea ei se luptă cu un sentiment desuet de decenţă – înainte de a pricepe cu adevărat că *eu nu am o suferinţă pe care s-o respect.*

– Dar… ce ai simţit atunci? Înainte de a-ţi instala modiful respectiv?

– Pe atunci, eram poliţist. Când a murit, eram de serviciu… oricum, cam aşa ceva. De aceea… Ridic din umeri: N-am simţit nimic.

Pentru o clipă, sunt extrem de conştient că această confesiune este la fel de improbabilă ca tot ceea ce am făcut în noaptea aceasta; că volatilul Nick-plus-Po-kwai o alege din domeniile cele mai reduse

ale posibilităţii cu aceeaşi nepăsare cu care a descuiat uşile şi i-a păcălit pe paznici. Clipa trece, însă, iar iluzia voinţei, curgerea lină a raţionalului, revine.

– Nu m-a durut moartea ei, dar ştiam că aşa o să se întâmple. Ştiam că imediat ce mă voi dezamorsa, după ce-mi voi deconecta modiful comportamental, voi suferi cumplit. De aceea, am procedat în chipul cel mai firesc, cel mai cu scaun la cap: mi-am luat măsuri de protecţie. Mai exact, eul meu amorsat a luat măsuri de protejare a eului dezamorsat. Pionierul zombi mi-a sărit în ajutor.

Este destul de abilă în a-şi ascunde reacţia, deşi nu-i greu de imaginat: cantităţi egale de milă şi repulsie.

– Superiorii tăi te-au lăsat să continui?

– Pe dracu! A trebuit să demisionez. Departamentul voia să mă azvârle şacalilor: terapiştii de suferinţe, consilierii post-decese, specialiştii în atenuarea traumelor. Râd: Ştii, chestiile astea nu-s lăsate la voia întâmplării: există un protocol departamental, lung de câţiva megaocteţi, plus o armată de indivizi care să-l implementeze. Şi, ca să fiu cinstit, n-au fost inflexibili: mi-au oferit tot soiul de opţiuni. Dintre ele nu făcea parte şi rămânerea în stare amorsată până când reuşeam, din punct de vedere fizic, să depăşesc problema. Nu fiindcă mă putea transforma într-un poliţist incapabil. Mai degrabă din pricina mass-media: înrolaţi-vă în poliţie, pierdeţi-vă nevestele… şi recablaţi-vă creierele astfel încât să nu vă pese. Bănuiesc că i-aş fi putut da în judecată, ca să-mi păstrez postul. Legal vorbind, aveam dreptul să folosesc orice modif doream, atât timp cât nu-mi afecta capacitatea profesională. Totuşi, părea inutil să fac scandal. Eram destul de fericit de situaţie.

– Fericit?

– Exact. Modiful mă făcea fericit. Nu anesteziat, nu drogat… nu euforic. Pur şi simplu… la fel de fericit cum mă făcuse Karen, când trăia.

– Nu vorbeşti serios…

– Ba da. E purul adevăr. Nu-i o părere personală, ci exact asta *făcea.* E o chestiune de anatomie neurală.

– Deci ea era moartă, iar tu te simţeai grozav?

– Ştiu că sună crud. Bineînţeles că-mi doresc să nu fi murit. Dar murise, şi nu puteam îndrepta cu nimic lucrurile. Ca atare, am făcut moartea ei… irelevantă.

Po-kwai ezită, apoi spune:

– Şi nu te-ai gândit niciodată că, poate…?

– Ce anume? Că totul nu-i decât un travesti jalnic? Că aş prefera să nu fiu aşa? Că ar fi trebuit să parcurg procesul *natural* de durere şi să ies cu toate nevoile mele emoţionale *naturale* intacte?

Scutur din cap:

– Nu. Modiful este un set complet, o serie autonomă de credinţe asupra tuturor problemelor, incluzând propria-i oportunitate. Pionierul zombi nu era prost… nu trebuie să laşi niciun căpeţel liber, altfel totul se destramă. Eu *nu pot* crede că-i un travesti. *Nu pot* avea regrete. Este exact ceea ce doresc, şi va fi întotdeauna aşa.

– Dar nu te-ntrebi niciodată ce ai crede, ce ai simţi… fără modif?

– De ce aş face-o? De ce mi-ar păsa? *Tu* cât timp petreci întrebându-te cum ar fi dacă ai avea un creier cu totul diferit? *Ăsta* sunt eu.

– Într-o stare artificială…

– Şi *ce dacă?* suspin eu. Toţi se găsesc într-o stare artificială. Toţi au creierul automodificat. Toţi caută să-şi modeleze personalităţile. Oare modifurile neurale sunt atât de teribile, pur şi simplu fiindcă se descurcă aşa bine… fiindcă, practic, le permit oamenilor să obţină ceea ce doresc? Tu chiar crezi cu adevărat că traiectele cerebrale care derivă din selecţia naturală, şi o viaţă întâmplătoare, şi propria năzuinţă – în general, infructuoasă – a oamenilor spre autoschimbare „naturală” reprezintă un criteriu al perfecţiunii? De acord: am petrecut mii de ani inventând religii absurde şi motive pseudo-ştiinţifice ca să explicăm de ce toate lucrurile pe care nu le puteam controla reprezentau, pur şi simplu, variantele cele mai bune. Dumnezeu trebuie să fi făcut o treabă perfectă… iar dacă nu Dumnezeu, atunci evoluţia. Oricum, intruziunea noastră ar fi însemnat un sacrilegiu. Va dura mult timp până ce întreaga civilizaţie va ieşi din rahatul ăsta. Trebuie să înfrunţi, însă, adevărul: nu-s decât nişte scuze învechite pentru faptul că nu dorim lucrurile pe care nu le-am putut avea. Ţi se pare tragic să fiu fericit aşa cum sunt? Ei bine, cel puţin acum ştii *de ce* sunt fericit. Şi, cel puţin, eu nu trebuie să mă autoamăgesc cu gândul că produsul final al câtorva trilioane de evenimente aleatorii constituie indiscutabil şi un vârf al creaţiei de neîmbunătăţit.

După ce ea pleacă, aştept o oră, apoi colapsez. Procesul este (desigur) lipsit de incidente; trecutul (inevitabil) este „încă” aşa cum mi-l amintesc. Sunt pe deplin conştient că asta nu dovedeşte nimic, că, aparent, nu se putea întâmpla altfel; totuşi, lecţia lipsită de raţiune a lacătului capătă o consolidare suplimentară: teama că nu eu voi fi supravieţuitorul, urmată de descoperirea că *am supravieţuit* (de parcă asta ar fi un miracol, nu o tautologie), susţine convingerea că întotdeauna există o singură versiune „adevărată” a mea. Poate că-i o autoamăgire, dar e genul de autoamăgire de care am foarte multă nevoie.

Rememorez confesiunea silită, cu un sentiment vag de umilinţă, care nu durează însă mult. Aşadar, Po-kwai ştie despre existenţa lui **Karen.** Nu este de acord cu ea. Mă compătimeşte. Voi supravieţui.

Cu toate acestea, există un amănunt care mă îngrijorează.

Dacă volatila Po-kwai preia din nou controlul? Din simplă curiozitate, m-a modificat îndeajuns, pentru a mă face să deconspir un secret pe care – cândva – nu l-aş fi destăinuit nici într-un milion de ani.

Înarmată cu cunoaştere, dezaprobare şi compătimire, ce va modifica ea la proxima ocazie?

11

Lui este de acord că trebuie să accelerăm programul, ca să o luăm înaintea influenţei crescătoare a lui Po-kwai. Uşurarea mea este amestecată cu teamă; ideea de a grăbi momentul spargerii, fără progresia treptată de repetiţii la care mă aşteptasem, mă face să mă simt teribil de insuficient pregătit. Teoretic, spargerea n-ar trebui să depăşească cu mult nivelul unei lungi serii de misiuni de genul celor pe care le efectuasem deja; totuşi, nu-mi pot alunga din minte o imagine reprezentând fiecare episod sub forma unui etaj suplimentar cocoţat în vârful unui castel din cărţi de joc teribil de nesigur. La anterioara mea pătrundere în CBI, înţelegeam cel puţin natura riscurilor pe care le înfruntam; chiar dacă ştiinţa mea asupra detaliilor s-a dovedit incompletă. De data aceasta, mă voi bizui complet pe acordul eului volatil de a colapsa – pentru el, un proces similar sinuciderii – într-o manieră corespunzător avantajoasă. *Şi de ce ar face-o?* Fiindcă „majoritatea” eurilor sale componente (într-un vot influenţat de probabilitate) doresc acest lucru? E adevărat că până acum se pare că a funcţionat astfel, dar ce ştiu eu, de fapt, despre motivaţiile lui? Nimic. Eu devin el; el, la rându-i, devine eu; însă natura sa îmi rămâne necunoscută. Doresc să cred că este conştient de aspiraţiile mele, mişcat de grijile mele, însă e posibil ca toate astea să fie doar năzăriri personale. Din câte ştiu, el poate avea mai multe lucruri comune cu Creatorii Bulei decât cu orice altă fiinţă omenească de pe planetă, incluzând şi persoana mea.

Desigur, sunt liber să-mi schimb părerea. Canonul nu va întreprinde nimic pentru a-mi forţa mâna. Totuşi, nu pot renunţa, nu mă pot retrage. Ştiu că slujesc adevăratul Ansamblu în singurul mod care-mi este posibil şi, deşi pare absurd să sper că această „binecuvântare” îmi garantează succesul, trebuie să cred că merită riscul asumat.

* * *

În parcul Kowloon, cu numai treizeci şi şase de ore înainte de ora stabilită pentru acţiune, Lui îmi înmânează un obiect de forma şi dimensiunile unei cutii de chibrituri; etanşă, neagră şi lipsită de trăsături distinctive, cu excepţia unui singur LED, care e stins.

– O ultimă scamatorie, spune Lui. Vezi dacă poţi aprinde luminiţa.

– Ce-i asta?

Îmi ascund iritarea; răspunsul meu imediat este că orice n-are legătură directă cu noaptea de mâine constituie o pierdere de vreme.

Trebuie, însă, să recunosc că tot ce a sugerat în trecut s-a dovedit util.

– Nu vreau să-ţi spun, clatină Lui din cap. La fiecare dintre misiunile tale de până acum, ai ştiut exact cu ce anume te confrunţi. Reuşeşte şi cu asta, şi-ţi vei dovedi că nici măcar cunoaşterea respectivă nu-i necesară. Şi vei mai demonstra că, indiferent ce protecţii deţine CBI – oricât de dificile, oricât de neaşteptate –, vei fi în stare să le depăşeşti.

Reflectez asupra vorbelor lui, dar, cu toată sinceritatea, nu-mi par adevărate.

– N-am nevoie să-mi dovedesc aşa ceva. Sunt deja convins. N-am avut la îndemână schemele de circuite pentru generatorul de zaruri, încuietori sau camerele video. Crede-mă, am abandonat de mult mitul telekineziei. *Ştiu* că am ales finaluri, că n-am manipulat procesele. Pentru mine, toate au fost nişte „cutii negre”; n-am trebuinţă de o „adevărată” cutie neagră pe post de stimulent.

Încerc să i-o restitui, dar n-o acceptă.

– Asta-i ceva special, Nick. Prezintă probabilităţi mai mici decât tot ce ai făcut până acum. Aproximativ, poate fi comparabilă cu întreaga spargere din CBI. Dacă reuşeşti, înseamnă că vei avea siguranţa că asemenea stări proprii anemice *sunt* accesibile.

Cântăresc cutiuţa în palmă. Lui minte, însă nu-mi pot imagina motivul. Rostesc sec:

– Hotărăşte-te! Ce este: provocarea necunoscutului sau un test de probabilitate zero?

– Ambele. Ridică din umeri, apoi continuă, în mod evident prea curtenitor: Dar, dacă vrei cu-adevărat să ştii cum funcţionează…

Îi arunc o privire de totală neîncredere şi amuţeşte. Chiar ajutat de **A5,** îmi vine greu să apreciez greutatea unui obiect atât de mic, deşi în cutiuţă există cu siguranţă mai multe decât, să zicem, un microcip standard, de dimensiunea unei gămălii de ac, şi o baterie. Lui caută să pară nonşalant, când arunc obiectul în aer. Felul cum se rostogoleşte sugerează o distribuire aproximativ uniformă a densităţii: nu există nici concentrări de materie, nici spaţii goale. Ce tipuri de componente electronice umplu în întregime o cutie de chibrituri?

– Ce este? îl întreb pe Lui. Grafit pe care vrei să-l transform în diamant? E prea uşor să fie plumb, dacă doreşti aur. Mă încrunt: Poate că va fi nevoie să-l tai, ca să văd.

– Nu e nevoie, rosteşte încet Lui. Este un supercalculator optic: prin încercări aleatorii, caută să factorizeze un număr conţinând un milion de cifre. Dacă ar lucra în mod sistematic, ar avea nevoie de zece la puterea treizeci de ani. Şansele de reuşită în câteva ore, printr-o pură întâmplare, sunt proporţional infinitezimale. Cu toate astea, în mâinile tale…

Pentru o clipă, mă simt de-a dreptul scandalizat; cinstitul, chinuitul

Lui Kiu-chung îmi prostituează talentul (împrumutat de la Po-kwai, furat de la Laura) în mizerabile scopuri comerciale… destul de repede, însă, şocul lasă loc unei admiraţii morocănoase. Să presupunem că permitem unui calculator să devină volatil – cu aleatoriul cuantic corespunzător –, creând în felul acesta o maşină „paralelă”, cu un număr astronomic de procesoare. Fiecare dintre ele execută acelaşi program, dar îl aplică unor date diferite. Tot ce avem de făcut este să ne asigurăm că, atunci când colapsăm sistemul, alegem versiunea ce găseşte acul din carul cu fân matematic. În felul ăsta, primul serviciu din lume care factorizează numerele gigantice din inima codurilor *de facto*[16] imposibil de spart (până acum) va câştiga cu siguranţă o avere, cel puţin până se răspândeşte pretutindeni zvonul că există aşa ceva, şi oamenii încetează să se mai încreadă în coduri.

– De unde ştii, întreb eu, că în realitate n-o să-l defectez? Dacă sunt capabil s-o fac în cazul încuietorilor, o pot face şi pentru calculatoare. Dacă aleg o defecţiune a hardware-ului, astfel încât lumina să se aprindă la un răspuns greşit?

El ridică din umeri.

– Practic, nu pot anula posibilitatea asta, însă am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să reduc la minimum probabilităţile relative. Oricum, răspunsul se poate verifica destul de uşor, iar în cazul unui eşec, putem încerca din nou.

– Şi cât primeşti pentru asta? râd eu. Cine-i clientul? Guvernamental sau corporativ?

Clatină din cap, cu un aer afectat.

– Habar n-am. Există un intermediar, un broker, care este foarte discret în privinţa *propriei* identităţi, ca să nu mai vorbesc…

– Da, sigur! Totuşi… cât încasezi?

– Un milion.

– Doar atât?

– Există un scepticism considerabil, lesne de înţeles. Ulterior, după confirmarea metodei, putem ridica preţul.

Rânjesc spre el şi azvârl cutiuţa sus, în aer.

– Şi care-i partea mea? Nouăzeci la sută mi se pare cinstit.

Nu pare amuzat.

– Canonul a avut cheltuieli considerabile… modiful care-ţi permite să devii volatil n-a fost încă achitat complet.

– Serios? Dar, după ce obţii modiful de stare proprie, n-o să mai ai nevoie de ajutorul meu, aşa-i? Prefer să profit cât mai mult de actuala mea poziţie!

Glumeam când începusem fraza, însă sunt extrem de serios când o termin. Continui:

---

[16] De fapt (în limba latină, în original – n. trad.).

– *Asta* înseamnă pentru tine adevăratul Ansamblu? Să vinzi *servicii de spargere a codurilor* celor dispuşi să plătească?

Nu-mi răspunde… dar nici nu neagă acuzaţia. Se mulţumeşte să-mi arunce vechea lui căutătură de profundă agonie spirituală. Ar trebui să fiu furios – fiindcă a intenţionat să mă tragă pe sfoară, dar mai cu seamă din cauza acestei *blasfemii –,* însă adevărul este că, după tot fanatismul patologic şi descreierat, pe care modiful de fidelitate l-a generat în majoritatea membrilor Canonului, printre care mă număr şi eu, simplul său oportunism deţine ceva aproape… *înviorător.* Ar trebui să fiu scandalizat, dar nu sunt. Dacă simt ceva, este doar o înţepătură de invidie; se pare că Lui şi-a manipulat astfel propriile cătuşe încât au căpătat o formă ce le face aproape irelevante. Exceptând posibilitatea ca el să fi fost anterior un fel de sfânt – o persoană care n-ar fi visat niciodată să profite de pe urma Ansamblului –, personalitatea lui iniţială poate fi acum practic restaurată. Corolarul invidiei şi admiraţiei mele este evident, dar fals. Ştiind ce este modiful de fidelitate, nu pot să nu mă simt îmbărbătat văzând că Lui este eliberat de el, dar asta nu înseamnă că-mi doresc aceeaşi libertate.

– Îţi dau treizeci la sută, spune el.

– Şaizeci.

– Cincizeci.

– Batem palma!

Mă doare-n cot de bani; este o simplă chestiune de mândrie. Vreau să-i fie clar că şi eu sunt aproape uman.

– Cine din Canon mai ştie despre asta?

– Nimeni. Deocamdată. Aş dori să le-o prezint ca pe un *fait accompli*[17]. Sunt sigur că toţi realizează faptul că avem nevoie să strângem fonduri, totuşi prefer să nu le ofer ocazia unei discuţii în contradictoriu asupra detaliilor.

– Foarte înţelept din partea ta!

El încuviinţează din cap, cu un aer obosit. Are aceeaşi vigoare, acelaşi aer de vinovăţie şi confuzie dintotdeauna, însă întregul lor înţeles s-a modificat; jumătate, fără îndoială, nu-i decât afectare, iar restul – epuizare reală, determinată de menţinerea atâtor niveluri de minciună. Eu nu mă simt, totuşi, *amăgit,* nu mă simt înşelat; faptul că l-am descifrat atât de eronat, pe o perioadă atât de lungă, slujeşte doar la a-i saluta cu şi mai multă încântare neaşteptata minte sănătoasă.

* * *

Rămân volatil timp de zece minute, înainte de a scoate cutiuţa din buzunar – obişnuita mea precauţie împotriva efectelor deconcertante

---

[17] Fapt împlinit (în limba franceză, în original – n. trad.).

ale pierderii iluziei liberului arbitru. LED-ul este tot stins. Îl privesc o vreme, dar nu se întâmplă nimic. Mă derutează un lucru: probabilitatea unei defecţiuni care să determine aprinderea luminii nu poate fi zero; atunci, de ce eul meu volatil n-a ales o stare în care se întâmplă acest lucru? Poate că-i îndeajuns de precaut ca să aştepte apariţia stărilor conţinând un calculator în stare de funcţionare şi un răspuns corect – şi, din fericire, a ignorat semnalul fals.

Devin plictisit, apoi nervos, din nou plictisit; îmi doresc să-l pot utiliza pe **A3.** Ar trebui să fiu capabil să-i simulez efectele – alegând o stare în care, „întâmplător", mă simt exact ca atunci când sunt amorsat –, dar eul meu volatil nu pare niciodată afectat de aşa ceva. Într-un fel, îmi este imposibil să nu mă aştept să fiu întrerupt de un strigăt al lui Po-kwai; îmi amintesc însă că, de fiecare dată când am trezit-o, a existat un declanşator: o emoţie puternică, un şoc. Fixarea cu privirea a unei cutii negre, aşteptarea aprinderii unei lumini nu intră în categoria respectivă. *Dar mâine?* Poate că mă voi afla mai în siguranţă, dacă izbutesc să rămân calm... indiferent ce ar însemna „să izbutesc să rămân calm", când simplul fapt că o *pot* trezi pe Po-kwai, sporind influenţa ei asupra a tot ceea ce se întâmplă, trebuie luat în consideraţie pentru a determina dacă *o fac* sau nu cu adevărat. Este zadarnic să încep a trasa o legătură liniară cauză-efect; în cel mai bun caz, pot spera la o raţionalizare încununată de reuşită pe parcurs şi la un soi de consistenţă statică în configuraţia evenimentelor, privite retrospectiv.

La ora patru şi şaptesprezece minute, LED-ul străluceşte, în sfârşit, cu un albastru pătrunzător. Şovăi, înainte de a colapsa.

Probabilităţile cele mai mici de până acum – aşadar, câte versiuni ale mele mor, de astă dată? Remuşcările au fost, însă, „născocite" de mine. Încă nu ştiu ce să cred, dar, de fiecare dată când „eu" ies nevătămat din bănuitul holocaust, îmi vine tot mai greu să-mi pese. Bifez comutatorul ÎNCHIS...

... şi *cineva* supravieţuieşte. Amintirile mele sunt persistente, trecutul îmi este unic; ce pot cere mai mult? Şi dacă, acum o secundă, zece-la-a-treizecea fiinţe omeneşti vii, respirând, stăteau cu adevărat aici, întrebându-se când se va aprinde LED-ul... ei bine, finalul a fost iute şi lipsit de chinuri.

Oricum, Po-kwai are dreptate; asta înseamnă să fii om; măcelărirea indivizilor care puteam să devenim. Metaforă sau realitate, formalism cuantic abstract ori adevăr din carne-şi-oase, eu nu pot face nimic ca să-l schimb.

* * *

Ies din Letargia lui Zeno şi aleg somnul, cu surprinzătoare uşurinţă. La începutul după-amiezii, predau calculatorul tocmai la taraba de fleacuri nanotehnice de unde luasem **Hipernova.** (Alta dintre bizarele

noţiuni pe care le are Lui despre securitate; îmi jur că, după noaptea asta, voi încerca să fac ordine prin tot acest vălmăşag.) Când îl dau, LED-ul continuă să fie aprins – un semn încurajator. Se pare că, după ce găseşte factorii, programul intră într-o buclă veşnică, confirmând în mod repetat rezultatul… aşa încât, fie că am determinat o defecţiune permanentă ce face ca maşina să mintă consecvent, fie că întregul plan îndrăzneţ a izbutit; o verificare independentă pe un calculator secundar va lămuri în curând situaţia. Nu ştiu ce vor face scepticii noştri clienţi din această imposibilă reuşită; în locul lor, bănuiesc că m-aş considera victima unei dezinformări masive. Poate că ei vor decodifica sectoare mari de date reale şi vor ajunge la concluzia că totul este conceput pentru a-i induce în eroare. Ridic ochii spre un petec azuriu de cer senin şi râd.

Po-kwai are zi de odihnă, dar asta nu reprezintă o problemă; am utilizat **Ansamblul** cu succes încă de trei ori în condiţii similare. În mod clar, volatilul Nick-şi-(adormita)-Po-kwai a devenit expert, capacităţile necesare fiind păstrate, între colapsări, într-un colţ al creierului meu, sau al ei, sau al amândurora.

Stau în antecameră, amorsat şi totuşi bântuit de o senzaţie de anticipare – suficientă, cel puţin, pentru a mă opri să mă afund într-o pură stare de veghe. Mă întreb într-o doară, nu pentru prima dată, dacă aş fi putut cu adevărat „fura” **Ansamblul** direct din capul lui Po-kwai, printr-o simplă şi grosolană alegere a stării proprii: selectând rearanjarea „spontană” a neuronilor mei într-o copie perfectă a modifului. Nu văd, însă, cum anume ar fi deosebit eul meu volatil între un rezultat de succes şi toate posibilele variante de legături neurale inutile; orice test de eficienţă ar fi necesitat mai întâi colapsarea mea.
La cină, Po-kwai pare posacă. O întreb ce s-a întâmplat.

– Nimic nou, înalţă ea din umeri. Pur şi simplu, m-am săturat să fiu intimidată, tratată de sus şi redusă la tăcere. Asta-i tot.

– Ce-a mai făcut Leung?

– Ah, nimeni nu *face* nimic. Nu s-a schimbat nimic. Atâta doar că, azi, totul mi s-a părut chiar mai prostesc şi mai oprimant ca până acum. De dimineaţă, am citit un articol, în *Physical Review,* despre o nouă abordare a problemei determinărilor. Tipii au mai adăugat câteva dimensiuni continuumului spaţiu-timp, câteva nonlinearităţi, asimetrii şi factori traşi de păr, şi – miracolul miracolelor! – pe capătul opus a ieşit colapsul undei.

Ştiu că ar fi trebuit să intervin şi s-o întrerup imediat ce pronunţase cuvântul „determinări”, măcar ca să salvez aparenţele, totuşi făţărnicia ar fi fost prea mare.

– Oamenii pierd timp preţios, continuă ea, explorând direcţii despre care *eu ştiu* că sunt fundături. Asta mă transformă, implicit, într-o mincinoasă. Nu mă aştept ca Leung să divulge vreun secret comercial

– să zicem, hărţi neurale ori amănunte legate de modif –, dar nu-nţeleg de ce nu putem măcar publica rezultatele experimentelor. Emite un sunet de reală frustrare: Am semnat în mod voluntar clauzele privind păstrarea secretelor, deci nu mă pot învinui decât pe mine. Fireşte că ei nu m-ar fi angajat dacă nu semnam, aşa că, dintr-un punct de vedere, n-aveam de ales… totuşi, asta nu îmbunătăţeşte cu nimic situaţia.

– Sunt convins că, la momentul potrivit, CAS va anunţa totul, comentez eu pe un ton neutru. Cât a trecut de la primele voastre rezultate? Trei luni? Newton nu şi-a publicat lucrările ani de zile.

– Lucrările lui Newton, spune ea cu amărăciune, nu erau atât de importante.

* * *

Mă dezamorsez, devin volatil, aştept – rutina familiară. Petrec o vreme căutând să mă calmez, până îmi dau seama că ceea ce simt este mai degrabă aţâţare decât frică. E un sentiment nefamiliar; a trecut mult de când nu m-am mai confruntat cu ceva dificil, – cu atât mai puţin primejdios – fără să recurg la **A3,** pentru a-mi neutraliza emoţiile. Simt un val de indignare pură: pionierul zombi mi-a furat jumătate din viaţă, a furat-o, apoi a executat mişcările aidoma unui somnambul, nici măcar *trăind-o* cu adevărat pentru mine… dar îmi reprim gunoiul ăsta sentimental. Pionierul zombi mi-a salvat viaţa de o mie de ori, iar alegerea unui asemenea trai mi-a aparţinut mie. Niciodată n-am dorit aţâţarea, niciodată n-am dorit să fiu un zănatic dependent de adrenalină. Nu mi s-a „furat” decât o moarte prematură.

Şi cu ce „primejdii” mă confrunt acum? Ştiu că pot şunta orice fel de echipamente de securitate. Am dovedit că pot alege stări proprii la fel de improbabile ca orice mă aşteaptă în viitor. *Ce a mai rămas de care-mi poate fi frică?*

Doar schimbarea.

Privesc „afară”, pe falsa fereastră, spre un mănunchi de turnuri întunecate, învăluite într-un păienjeniş de lumină aurie, şi mă gândesc: oraşul pe care va trebui să-l traversez la noapte nu seamănă cu niciun loc pe care l-am cunoscut vreodată. În adevăratul New Hong Kong, uşile zăvorâte nu se deschid la cea mai uşoară apăsare, iar paznicii nu-şi feresc ochii. Voi merge printr-un oraş de vis, unde se poate întâmpla absolut orice.

Râd încetişor. Absolut orice, de acord, însă din diversitatea aceea infinită eu nu voi alege decât cea mai simplă, cea mai perfectă spargere din istorie. Nimic altceva decât succesul, fără complicaţii ori vătămări. *Sau schimbări.*

* * *

Trecerea nevăzută prin punctul de control de la etajul treizeci

reprezintă un început simplu: dacă totul colapsează acum, n-am făcut altceva decât să-mi părăsesc postul, vreme de treizeci de secunde, pentru a-l ruga pe un coleg să-mi ţină locul până ce rezolv o urgentă problemă intestinală, pe care modifurile mele par incapabile s-o amâne. Nu-i tocmai procedura corectă, însă nimeni nu-mi va tăia capul.

Îi examinez pe paznici: un bărbat tânăr şi o femeie de vârstă mijlocie; ei întorc capetele, parcă ruşinaţi. Mă întreb: oare *se simt* manipulaţi? Sau îşi justifică acţiunile (mai mult decât convenabil, pentru mine, însă deloc bizar, considerat în sine) la fel de uşor ca întotdeauna? Dacă eul meu volatil alege o stare în care ei sunt în mod vădit neatenţi, dar lasă la voia întâmplării detaliile invizibile ale proceselor lor mintale, atunci mă aştept ca probabilitatea stării să includă şi o justificare elegantă. Dacă creierul poate reuşi un asemenea vicleşug, atât de real, pentru stări proprii alese pur şi simplu aleatoriu, atunci cu siguranţă că influenţele introduse de mine – faptul că le zăresc acţiunile, dar nu le citesc gândurile – n-ar trebui să afecteze rezultatul.

Între etajele doisprezece şi unsprezece, aud deschizându-se o uşă undeva, sub mine. Încremenesc, mă gândesc să mă întorc, însă, înainte de-a reuşi să schiţez un gest, un tehnician trece pe lângă mine, fluierând fals şi suind câte două trepte o dată.

Mă reazem greoi de perete. Peste alte câteva secunde, uşa de la etajul treisprezece se trânteşte, închizându-se. *M-a văzut?* Se grăbea; oricum, m-ar fi ignorat… putea eul meu volatil să deosebească stările între ele? (De ce nu l-a ţinut pe individ în afara blestematei de scări, până ce treceam?)

Am fost colapsat, sau nu?

Scot generatorul de zaruri şi-l activez.

Unu-unu. Din nou. Şi din nou. Şi din nou.

Simt o teribilă uşurare… totuşi, testul acesta are în el ceva pervers, aproape nebunesc. Dacă aş fi fost colapsat, da, probabilitatea de a nu fi ieşit seria de duble ar fi fost copleşitoare… dar dacă sunt volatil, apar *toate* combinaţiile de zaruri, aşadar micşorez probabilitatea intrinsecă a stării proprii ce constituie un succes, suprasolicitând eul volatil şi creând mai multe versiuni ale mele, care *ştiu* că nu ele vor fi alese.

Dovedind, de asemenea, că *eu* voi supravieţui colapsului final? Sau, cel puţin, cineva care derivă din mine: un „urmaş”, un „fiu”? Nu, eu nu fac nici măcar aşa ceva. *Fiecare* versiune care a folosit zarurile a devenit volatilă în versiuni ce au fost martorele tuturor urmărilor posibile; dacă un miliard de versiuni au consultat zarurile, atunci un miliard de „vlăstare” ulterioare au văzut patru duble de unu.

N-am de ales. Nu-mi rămâne decât să mă încred că eu sunt cel

care va sfârşi *real.*

Continui.

Acum sunt legat de tehnician... şi-l opresc să colapseze sistemul Nick-Po-kwai-şi-(cel puţin)-doi-paznici. *Dar celelalte persoane din tura lui de noapte?* Mintea îmi şovăie, totuşi nu mă opresc. Chiar dacă „n-ar fi” apărut pe scară – indiferent ce ar însemna asta când nu suntem colapsaţi –, oare simplul fapt că *ar fi putut* s-o facă ar fi de ajuns pentru a ne corela funcţiile de undă? Sunt legat de Po-kwai – nu-i aşa? – fără ca *această versiune a mea* s-o fi observat pe fată după ce am devenit volatil.

Ajuns la parter, las în urmă scara şi traversez holul de la intrare, privindu-i pe paznicii care se uită în gol. „Fac tot ce pot” pentru a remarca dacă am fost sau nu văzut, „uşurând” misiunea eului meu volatil de a alege starea corectă.

Uşile glisează, deschizându-se, şi eu păşesc afară, în curtea ce dă înspre stradă, mascată aproape în întregime de un pâlc de dughene, închise la ora asta. În apropiere, pot auzi strigăte şi râsete, precum şi zumzetul unor biciclete, dar, din fericire, nu zăresc pe nimeni atunci când ocolesc clădirea spre aleea unde este parcată furgoneta de livrări. Mă uit peste umăr, o dată, pe jumătate aşteptându-mă să mă pomenesc urmărit de un paznic care şi-a revenit cu o clipă prea devreme din transă. Asta trebuie să se fi întâmplat cuiva. *Dar nu mie.*

Graficul are destui timpi morţi; este ora unu şi şapte minute, iar furgoneta va pleca abia la unu şi douăzeci. Urc în spate şi rămân în beznă. Prezenţa (sau absenţa) mea nu va avea niciun efect asupra acţiunilor vehiculului; traseul şi orarul lui au fost deja programate, astfel încât nimeni dintre cei ce se vor nimeri să-i observe trecerea nu mă va remarca pe *mine,* nu mă va determina „înăuntru” ori „afară”. Cu toate acestea, respectivii indivizi vor colapsa furgoneta în sine, păstrând-o pe o singură rută plauzibilă, „clasică”, de aici până la CBI, şi existenţa acestei restricţii mă linişteşte. Nu sunt sigur dacă va avea un rol final... totuşi, e bine să ştii că vehiculul nu va fi liber să urmeze orice traseu posibil prin oraş. Cumva, gândul existenţei unor versiuni ale mele ce ajung *la cu totul altă destinaţie* pare mai teribil decât orice altceva.

De-abia simt plecarea; motorul e silenţios, iar accelerarea lină. Aşezat pe metalul rece, simţind izul vag de plastic al unui transport recent, totul e deconcertant de prozaic.

Mă pomenesc că habar n-am cum să-mi umplu timpul. Nu vreau să reflectez asupra pericolelor care mă aşteaptă; nu se poate câştiga nimic din examinarea „improbabilităţii” succesului. Nu pot întrebuinţa modiful de veghe, dar mă concentrez asupra încercării de a aprecia înaintarea furgonetei fără ajutorul lui **A5,** fără măcar să consult traseul marcat pe planul străzilor din **Déjà Vu.** Călătoria este lină,

însă curbele sunt evidente, şi consemnez fiecare viraj pe o hartă aproximativă, rechemată exclusiv din memorie. Ocazional, sesizez decelerări vagi, atunci când evităm alte maşini; de acord, ele reprezintă abateri de la ruta prestabilită, dar sunt complet independente de mine. N-am avut dreptate: în afara furgonetei nu se întinde un oraş de vis, ci acelaşi New Hong Kong dintotdeauna.

Dar în interior?

Nu mă pot stăpâni; scot generatorul de zaruri şi-l activez iarăşi. Aparatul este prea inteligent; hologramele pe care le creează respectă cu scrupulozitate lumina înconjurătoare, aşa încât, în beznă, zarurile sunt, în mod evident, practic invizibile. O altă posibilitate, de a decide să nu arunc zarurile... *şi de a risca să nu fiu ales?* Folosesc o lanternă ca să văd apariţia dublelor de unu; indiferent care ar fi logica, vederea lor este extrem de liniştitoare. După ce asist la şase aruncări, întrerup generatorul, gândindu-mă că am redus probabilitatea stării mele proprii cu un factor de ordinul a două miliarde.

Camioneta coteşte des, înaintând, prin puzderia de străzi şi intersecţii, către CBI. Pierd orice noţiune asupra locului unde ne aflăm; pianul labirintic de aici este prea complex pentru a mi-l reaminti în detaliu, fără ajutor. Când, în cele din urmă, ne oprim, aştept treizeci de secunde ca să mă conving că motivul staţionării nu-l constituie un simplu obstacol neprevăzut. Cobor şi mă pomenesc aproape în acelaşi loc de unde, în ianuarie, am lansat *Culex*-ul. Amintirile nopţii respective revin cu o limpezime perfectă, totuşi procesul aduce mai degrabă a tras cu ochiul decât a nostalgie; n-am niciun drept să mă holbez cu atâta obrăznicie în viaţa acelui străin dispărut.

Este ora două şi trei minute. Mai am la dispoziţie cincizeci şi şapte de minute. Ridic privirea către cerul sur, către Bula care mă apasă, oprimantă precum o pătură de nori de furtună. Un gând sfredelitor se iveşte pe neaşteptate: ar fi trebuit să aştept ca Lui să mă plătească. Cinci sute de mii de dolari. Abia *apoi* să decid dacă angajamentul meu faţă de adevăratul Ansamblu necesita, cu adevărat, acest act nebunesc.

Aş putea reveni în furgonetă.

N-o fac însă şi, cu siguranţă, toate versiunile mele care s-au întors sunt ca şi moarte, iar ele o ştiu cu siguranţă. Ce simt ele despre asta? Cum îşi explică logic?

Mă îndrept spre gard.

Îl escaladez ca şi prima oară; ideea unor miracole inutile pe teren deschis mă tulbură, iar eul volatil, ca întotdeauna, se conformează aşteptărilor mele. Sau invers.

Nu ştiu cine este în tura de noapte, dar mi-i imaginez pe Huang Qing şi Lee Soh-lung. Preferabil, jucând cărţi, nederanjându-se să privească monitoarele. Nu am habar în care punct anume sabotez

genul acesta de observare: în cipul senzorial al camerei video, în cablu, în display ori în retina sau creierul privitorului. Indiferent ce ar fi, trec neobservat; eu nu pot alege decât finalul, şi cine poate şti care mecanism e mai plauzibil?

Pătrund prin aceeaşi fereastră, dar acum nu mai este nevoie s-o tai; se deschide la simpla mea atingere. Intru şi traversez încet laboratorul, cu braţele întinse înainte, dorind să mai am planul general care m-a călăuzit prima dată. Mă lovesc de un taburet, apoi de o masă, însă nu răstorn nimic care s-ar putea sparge. *Aceia dintre mine care au făcut-o pot foarte bine să-şi taie venele cu cioburi.* Ies pe coridor şi urc pe scară. Conform spuselor lui Li Siu-wai, seiful se află la etajul patru, în spatele biroului lui Chen Ya-ping; de fapt, chiar şi după atâta vreme, cred că-mi pot aminti o regiune albastră ABSENŢĂ DATE în zona respectivă a hărţii *Culex*-ului.

La jumătatea palierului, îndoiala mă izbeşte, aidoma unui şoc, în piept. *Po-kwai se găseşte la douăzeci de kilometri de mine. Doarme. Noi nu suntem „legaţi", nu suntem „volatili", ea nu mă ajută să „aleg realitatea". Cum de-am putut înghiţi tot voodoo-ul ăsta mistico-cuantic? E un rahat! Lui m-a vândut, ăsta-i adevărul. Canonul e un vicleşug pus la cale pentru testarea loialităţii mele. El mi-a sabotat modifurile. A pregătit un generator de zaruri măsluit, la o dugheană de lângă casa mea. Era mână în mână cu Po-kwai, cu paznicii de aici şi cu cei din CAS.*

Şi lacătul? De unde să fi ghicit că voi forma, de prima dată, ceva atât de ridicol precum 9999999999?

Dar, dacă mi-a umblat la modifuri, nu pot şti ce altceva mi-a mai schimbat prin cap. Din câte cunosc, este posibil ca **Hipernova** să-i asigure controlul absolut a tot ceea ce fac şi gândesc. M-ar fi putut *dirija* să ghicesc combinaţia corectă.

Mă reazem de perete, căutând să decid ce este mai nebunesc: credinţa în această extrem de implauzibilă, burlescă şi lipsită de sens conspiraţie… sau convingerea că pot descuia zăvoare, ramificându-mă în zece miliarde de versiuni?

Privesc în jos, în bezna casei scărilor. Iar adevăratul Ansamblu? Misterul pentru care trăiesc? Să nu fie decât o altă minciună? Eu *ştiu* că-i doar un modif de fidelitate, rezultat al felului cum mi-a fost cablat creierul, totuşi…

Scotocesc prin buzunare după ceva care ar putea juca rolul unei monede, un obiect asupra căruia Lui n-ar fi putut interveni. Nu găsesc decât bateria de rezervă, de forma unui năsturaş, a lanternei; pe o faţă, este gravat un plus, iar pe cealaltă, un minus. Mă las pe vine, raza lanternei proiectând o dâră de lumină pe betonul palierului.

– Cinci semne plus, şoptesc. Atât!

Şansa este de unu la treizeci şi doi; nu cer un miracol prea mare.

Plus.

Plus.

Chicotesc. *La ce m-aşteptam?* Adevăratul Ansamblu nu m-ar abandona niciodată. *Minus.*

Mă cuprinde o amorţeală ciudată, dar arunc din nou bateria în aer, iute, de parcă ceea ce urmează ar putea cumva anula trecutul, cu condiţia să acţionez îndeajuns de rapid.

Plus.

Minus.

Privesc fix verdictul final… şi-mi dau seama că nu dovedeşte nimic. Lucrul pentru care trăiesc poate fi în continuare sau adevărat, sau fals.

Oricum, însă, n-are rost să continui.

* * *

Urc în goană ultimele două paliere, jubilând, invulnerabil. Dacă acele cinci simple semne de plus nu mi-au şters orice rămăşiţă de îndoială şi paranoia, atunci nimic n-o va face.

Odată ajuns în biroul lui Chen, folosesc lanterna – nesigur de motivul pentru care n-am „riscat” s-o fac în laboratorul de la parter, dar încrezător că acum nu există niciun pericol. Aş putea aprinde toate luminile din clădire şi urla cât mă ţine gura, fără ca nimeni să ştie că sunt aici.

Ceea ce arată ca o obişnuită uşă de trecere duce într-o odăiţă aflată în faţa seifului propriu-zis: o incintă deloc impresionantă, din polimer compozit gri mat. Este mai dificil de tăiat, dizolvat, topit sau ars decât un metru ori doi de oţel solid, fiind însă cam de o mie de ori mai uşoară. Panoul de comandă are o ferestruică de scanare a amprentei degetului mare, o tastatură numerică şi trei fante pentru chei. Ezit, pe jumătate aşteptându-mă să fiu nevoit să mai întârzii o vreme, pentru ca încuietorile să devină îndeajuns de volatile, dar o luminiţă verde clipeşte aproape imediat pe panou. Mi se pare firesc: obiectul fusese volatil cu mult înainte de a intra eu – asta-i valabil pentru toate lucrurile neînsufleţite neobservate. Eu n-am făcut decât să-l observ, fără să-l colapsez, şi astfel am devenit eu însumi volatil în alte versiuni, o întreagă nouă ramificaţie pentru fiecare stare a încuietorii, oferindu-mi puterea de a-i alege starea atunci când o selectez pe a mea.

Apuc clanţa şi smucesc de ea, mult mai tare decât era necesar; uşa se deschide cu un clinchet slab, aproape lovindu-mă în faţă. O ocolesc şi pătrund în seif.

O incintă de şase metri pe şase, goală în cea mai mare parte. Plimb raza lanternei peste peretele opus; acolo se ridică, până în plafon, un stelaj. Sunt opt poliţe, iar pe fiecare se află douăzeci de casete din plastic conţinând ROM-uri; modelul cu două sute de cipuri.

Mă apropii. Cele mai multe casete sunt etichetate cu numere de serie: 019200-019399, şi aşa mai departe. Cele aflate pe primele două rafturi inferioare, precum şi două din extremitatea dreaptă a raftului trei sunt goale şi nu poartă etichete, dar toate celelalte par ticsite. Asta înseamnă douăzeci şi trei de mii şase sute de cipuri.

Scot generatorul de zaruri din buzunar – de ce să nu-mi uşurez treaba? – apoi mă răzgândesc şi-l bag înapoi. *Oare unul dintre fiii mei va supravieţui, ori unul dintre verii lor, care au folosit zarurile? Ambii sunt capabili de reuşită.* Întind iute mâna şi iau o casetă. Are o încuietoare simplă, pur mecanică. Poate că aş reuşi s-o deschid chiar şi pe ea, printr-o pură alegere – prima mea asemenea ispravă de adevărată străpungere a unei bariere de potenţial cuantică macroscopică –, totuşi n-o fac. O deschid cu un şperaclu, acţiune ce durează aproape un minut. Rezist ispitei de a închide ochii înainte să scot un cip din cavitatea lui din tava turnată, dar şi aceleia de a-l pune înapoi şi a lua altul când îmi dau seama că am ales unul chiar de lângă margine.

Introduc ROM-ul într-un lector cu transceiver IR, apoi apelez **Reţeaua Roşie** şi **Cifratorul,** şi mă adresez lectorului:

– Arată-mi pagina de identificare, în engleză.

Umbrele din seif aproape dispar în întuneric, şi o fereastră de text albastru puternic pe fond alb se năpusteşte către mine, din centrul câmpului vizual:

„ANSAMBLU”

Algoritm de Modificare Neurală

Copyright 2068, CERCETĂRI BIOMEDICALE INTERNAŢIONALE Reproducerea neautorizată a acestui software, prin orice metodă şi în orice mediu, constituie o încălcare a Clauzei Proprietăţii Intelectuale din 2045 şi se pedepseşte conform legislaţiei Republicii New Hong Kongului şi celorlalţi semnatari ai clauzei.

Lucrând pe bâjbâite, introduc un cip gol în al doilea port al lectorului şi spun:

– Copiază totul, ştergând protecţiile şi înlăturând codificările. Verifică de o mie de ori.

În fata ferestrei apare pictograma unei santinele care cere:

– Parola?

Închid ochii – deşi contează prea puţin –, îmi golesc mintea şi „aud” laringele meu virtual „şoptind” ceva în cantoneză. Nu este un cuvânt cunoscut, dar nu mă deranjez să-i solicit lui **Déjà Vu** traducerea. Santinela face o plecăciune şi dispare, fiind înlocuită de caricatura unui călugăr medieval care copiază un manuscris cu mişcări accelerate, caraghioase.

Rămân în mijlocul seifului, clătinându-mă uşor. Nu pot şti dacă am succes, sau e vorba doar de o combinaţie de erori funcţionale din

partea hardware-ului, modifului şi creierului natural, ce dau un astfel de rezultat. Pentru sarcini izolate, probabilităţile par bune: dacă *mă aflu în* seiful din CBI, atunci, având de ales doar dintre douăzeci şi trei de mii şase sute de cipuri, numărul stărilor în care l-am ales pe cel corect trebuie să fie cu siguranţă mult mai mare decât al stărilor în care lectorul şi/sau **Cifratorul** au minţit, pretinzând că am **Ansamblul,** deşi nu era adevărat. Totuşi, în privinţa probabilităţii de a-mi fi închipuit *toate episoadele acestei nopţi,* fără ca măcar să fi părăsit CAS, comparată cu probabilitatea descuierii tuturor uşilor… nu ştiu ce să spun. De un singur lucru pot să fiu sigur: după colaps, nu va dura mult să-mi dau seama de diferenţă – ori voi avea copia **Ansamblului** în buzunar, ori nu.

Verificarea de o mie de ori a copiei este pur şi simplu redundantă; dacă, în condiţii normale, apariţia unei erori în procesul de copiere este improbabilă, iar eul meu volatil nu face nimic pentru a impune un asemenea eveniment, atunci ar trebui să rămână la fel de improbabilă ca întotdeauna. Cu toate acestea, nu-mi pare rău c-o fac; o parte din mine refuză să creadă că pot sili încuietorile şi camerele video să sufere defecţiuni extrem de neplauzibile şi, apoi, să accepte, fără comentarii, că alte echipamente, la fel de vulnerabile înaintea efectului de tunel, vor funcţiona perfect.

După câteva minute, călugărul se opreşte, face o plecăciune şi dispare. Decuplez **Cifratorul** şi, după o deliberare de-a dreptul ridicolă, scot ROM-ul, bag lectorul în buzunar, pun cipul înapoi pe tavă, încui caseta şi o aşez la locul ei pe raft. Plimb raza lanternei peste pereţi, căutând să remarc dacă n-am clintit ceva de la locul lui, însă totul pare exact aşa cum l-am găsit.

Mă întorc. În prag stă o femeie în cămaşă de noapte; este slăbuţă şi are în jur de treizeci şi cinci de ani, trăsături anglo şi pielea la fel de neagră ca a mea. Laura Andrews, dar nu aşa cum am văzut-o în subsol, deghizată ca Han Hsiu-lien. Laura Andrews din dosarul Hilgemann, din transmisia clientului meu. Cum a ieşit din subsol? Stupidă întrebare. Dar cum a izbutit în noaptea asta, când anterior nu reuşea? Oare, fără să vreau, am făcut ceva care a afectat sistemele de securitate ce o supravegheau? Şi dacă a izbutit în sfârşit să evadeze… ce caută *aici? Bâjbâi după sprayul tranchilizant, întrebându-mă: de ce eul meu volatil îi permite să mă întrerupă?* Dovedeşte asta că eu nu voi fi ales… că sunt ca şi mort…?

– Ai luat lucrul pentru care ai venit? întreabă femeia.

Mă holbez la ea, apoi încuviinţez din cap.

– Şi ce ai de gând să faci cu el?

– Cine eşti? Eşti Laura? *Eşti reală?*

Ea râde.

– Nu. Însă tu mă vei percepe în mod real. Vorbesc în numele Laurei

sau al Laurei-şi-Nick-volatil-şi-Po-kwai, şi alţii. Dar, în principal, al Laurei.

– Nu-nţeleg. Vorbeşti „în numele Laurei”? Eşti, sau nu, Laura?

– Laura este volatilă – ea însăşi nu-ţi poate vorbi. Ea discută cu volatilul Nick-şi-Po-kwai, dar m-a creat pe mine pentru a sta de vorbă cu tine.

– Am…

– Complexitatea ei este extinsă *peste* stările proprii. Voi doi nu veţi putea niciodată interacţiona în mod direct. Ea a concentrat, totuşi, destule informaţii într-un modif de stare unică, pentru a comunica lucrurile esenţiale. A contactat volatilul Nick-şi-Po-kwai, dar ei sunt copilăroşi, instabili. De aceea discut cu tine.

– Eu…

– Ai furat **Ansamblul.** Laura nu intenţionează să ţi-l ia înapoi, însă doreşte ca tu să înţelegi exact ce anume poate face acesta.

Încă derutat, rostesc pe un ton de apărare:

– *Ştiu ce* poate să facă. Sunt aici, nu? Am deschis seiful ăsta! Presupun că n-ar trebui să fiu şocat constatând că *volatila* Laura nu este retardată; la urma urmelor, a fost atât de inteligentă ca să evadeze din Institutul Hilgemann şi a avut la dispoziţie treizeci şi patru de ani de probabilitate emergentă pentru a perfecţiona acele trasee cerebrale ce funcţionează optim în starea actuală. Cu toate acestea, faptul că o descopăr capabilă să producă apariţii care să-mi ţină prelegeri asupra utilizării **Ansamblului** rămâne o revelaţie. Ea clatină din cap şi spune:

– Nu înţelegi, dar o vei face. Laura va amplifica o stare în care înţelegi.

– Mă *manipulează…*

– *Comunică* cu tine în singurul chip în care poate. Efectele produse de ea, îţi promit, vor fi independente de cele ale volatilului Nick-şi-Po-kwai. Ţinând seama şi de fiziologia ta cerebrală, calea cea mai probabilă de a înţelege o reprezintă o conversaţie, ca aceasta, de pildă…

Ca aceasta? Ceea ce înseamnă, desigur, că există şi alte conversaţii şi, probabil, că nu asta va fi cea care reuşeşte. Acelaşi lucru este, însă, adevărat referitor la tot ce am făcut în cursul nopţii; ar fi ridicol ca acum să fiu mofturos.

– Dă-i drumul.

– Primul lucru pe care trebuie să-l înţelegi, începe purtătoarea de cuvânt, este că extinderea colapsului e finită. Creierul omenesc deţine un anumit grad de complexitate, iar un număr finit de oameni cu creiere finite nu pot distruge un număr infinit de stări. Mai mult decât atât, există stări în care traseele cerebrale implicate în colaps au încetat să funcţioneze. Fără ele, starea nu poate fi atinsă.

Colapsul reprezintă un fenomen local. El înlătură o parte a superspaţiului, spaţiul tuturor stărilor proprii, dar numai atât. Prin urmare, rămâne intact un volum infinit.

O singură ramură a realităţii, în mijlocul unui vid uriaş – însă, dincolo de vid, un desiş infinit. Nu este asta exact ceea ce îmi imaginasem, prima dată când devenisem volatil şi colapsasem? Totuşi…

– Cum putem fi… înconjuraţi de toate astea, fără să le putem detecta?

– Ca să detectezi o stare, trebuie s-o colapsezi în realitate. Cum poţi face aşa ceva unei stări ce nu participă la colaps?

– Atunci, de unde poţi *şti* de existenţa acestor stări?

– Laura ştie.

– Cum?

– Părţile necolapsate ale superspaţiului nu sunt nelocuite. În stările proprii, există viaţă inteligentă. Atunci când o civilizaţie a descoperit zona sărăcită locuită de voi, i-a studiat limitele – cu prudenţă –, apoi a procedat la izolarea ei.

– Creând Bula?

– Întocmai. Dar înainte de „instalarea” Bulei, un individ a decis o explorare mai amănunţită… pătrunzând în zona cu pricina.

– Şi… Laura l-a văzut pe acest extraterestru? El a căutat-o şi a intrat în legătură cu ea, fiindcă Laura nu colapsează unda?

– Nu, zâmbeşte purtătoarea de cuvânt. Laura *este* exploratorul. Sau, cel puţin, exploratorul a modelat-o pentru a deveni cât mai apropiată cu putinţă de el însuşi. A pătruns în zona sărăcită şi a interacţionat cu realitatea voastră. Făcând asta, el a fost colapsat – distrus –, dar a aranjat colapsul într-un mod ce codifica o parte a complexităţii sale în genele Laurei. Când e colapsată, Laura de-abia îşi poate îndeplini funcţiile… deoarece majoritatea creierului ei este ocupat de trasee ce funcţionează doar când e volatilă. Însă, când *este* volatilă, ea redevine, practic, exploratorul.

– Laura e avatarul unui Creator al Bulei? Un glas înnebunitor îmi şopteşte: *Ar fi bine s-o crezi, altfel versiunea asta a ta e ca şi moartă.* Atunci, de ce a stat în Institutul Hilgemann? Adică, de ce a rămas acolo? E clar că putea evada…

– A şi *făcut-o.* A explorat majoritatea planetei.

– *Majoritatea planetei?* Dar au prins-o, de două ori…

– Da, au prins-o lângă Hilgemann, dar nu fiindcă încerca să evadeze pentru totdeauna. Ea n-a intenţionat niciodată să fie colapsată altundeva decât în camera ei, totuşi două dintre călătoriile întreprinse s-au sfârşit prost. Institutul reprezenta o bază sigură şi convenabilă: ea rămânea neobservată suficient de mult timp pentru a deveni volatilă până la un grad de complexitate ce-i permitea să

pregătească expediţii. Din momentul acela, se putea menţine necolapsată, exact aşa cum ai făcut tu.

– Atunci de ce se mai întorcea înapoi? De ce nu rămânea permanent neobservată, permanent volatilă?

– A deveni volatil este un proces exponenţial. După o zi sau două, ca să rămână neobservată, ar fi fost necesar să suprime colapsul tuturor fiinţelor de pe Pământ. Iar după o zi sau două de *aşa ceva...*

Şovăie.

– Ce s-ar fi întâmplat? insist eu.

– Zona sărăcită s-ar fi umplut. Omenirea ar fi străbătut Bula, prin efectul de tunel, intrând în contact cu restul superspaţiului. Ce s-ar fi întâmplat *după aceea* e mai greu de precizat, însă una dintre posibilităţi este ca funcţia de undă din această zonă să nu mai fi fost niciodată colapsată.

Mă strădui să cuprind această idee. Întreaga lume ar fi devenit volatilă, pe vecie? *Cum* – când toate posibilităţile coexistente trebuie să includă stări ce provoacă un colaps? *Dar singurul colaps care funcţionează este cel care se face pe sine real.* O lume în care *absenţa colapsului devine reală* este la fel de plauzibilă, în condiţiile date, ca una ce posedă o realitate unică.

– Aşadar... Laura n-a rămas volatilă pentru a evita să ne târască într-o catastrofă?

– Exact. *Acesta* e lucrul pe care trebuie să-l pricepi în legătură cu **Ansamblul:** oricine îl foloseşte poate proceda la fel.

– Adică *eu* pot să...

– Orice persoană care rămâne volatilă prea mult timp. Ordinul de mărime temporal este în jur de câteva zile. Laura nu doreşte să te lipsească de opţiunea părăsirii Bulei, şi nici nu vrea să te silească s-o faci. Este posibil ca propriile-ţi euri volatile să nu procedeze similar.

– Eul meu volatil a făcut întotdeauna exact ceea ce am dorit.

– Bineînţeles. Tu îl ţii prizonier, iar lumea aceasta îi este ostilă. El se bizuie pe cooperarea ta. Dar, de fiecare dată când devii volatil şi colapsezi, sau când alegi finaluri ce te satisfac, el este capabil de autoîmbunătăţire, selectând modificări în creierul tău, care-l fac mai sofisticat, mai complex. El evoluează, dobândeşte putere.

Mă străbate un fior.

– Atunci... *mă va lăsa* măcar să-mi amintesc că ai spus lucrurile astea?

– Laura o garantează.

– Laura zice şi Laura face! scutur eu din cap. De ce aş crede tot ce-mi înşiri acum? De ce ar trebui măcar să cred că eşti ceea ce spui?

– Într-un fel sau altul, o s-o crezi, ridică ea din umeri. Trebuie să existe stări proprii în care o faci. În legătură cu ceea ce sunt *eu...* sunt un set de percepţii care, întâmplător, te conving. Atât şi nimic mai

mult.

O pulverizez cu jetul de tranchilizant. Ea surâde când picăturile i se aştern pe piele, apoi ţuguie buzele şi suflă uşor. Norişorul de spray îi reapare în faţă, după care se năpusteşte spre mine, *micşorându-se,* şi – înainte de a ridica o mână înmănuşată, ca să mă apăr – intră înapoi în ajutajul tubului.

Cad în genunchi. Ea dispare.

După o vreme, mă ridic în picioare şi părăsesc clădirea.

* * *

La jumătatea drumului de întoarcere, furgoneta se opreşte. Claxonul răsună prelung, apoi cineva strigă:

– Nick! Ieşi! S-a întâmplat ceva!

Îl recunosc pe Lui. Ezit, derutat şi furios. A înnebunit? Încearcă să saboteze totul? Dacă rămân în furgonetă, poate că mai reuşesc să ajung în siguranţă la *CAS.* După aceea, pricep: n-ar fi aici, dacă n-ar avea un motiv serios. *Înseamnă că sunt deja colapsat.*

Cobor. Lui stă în faţa furgonetei, cu braţele întinse, blocându-i trecerea. Un grup de biciclişti trec pe lângă noi, privindu-ne curioşi. Am senzaţia că mă găsesc în pielea goală în mijlocul străzii, din nou observabil, din nou vulnerabil în confruntarea cu aceleaşi probabilităţi ca toată lumea. Ne aflăm în preajma centrului oraşului; clipesc din ochi, zărind clădirile înzorzonate ce se ridică în faţă. Îmi vine greu să accept că am fost readus în lumea obişnuită, fără nicio zgâlţâitură, fără nicio premoniţie.

– S-a aflat că lipseşti, îmi spune Lui.

– Cum? De ce n-am putut opri situaţia?

– Nu ştiu *de ce,* scutură el din cap. Erau implicate prea multe persoane. Oricum, nu asta e important, deja s-a întâmplat.

– Cum adică „prea multe persoane”?

– Acum douăzeci de minute, au găsit o bombă.

– Pe toţi dracii! *Copiii.* Po-kwai…?

– N-a păţit nimic. Bomba a fost dezamorsată. Nu s-au înregistrat răniţii dar s-a declanşat alarma generală, s-a scotocit întreaga clădire… Îţi dai seama. Au găsit alte trei bombe, iar tu lipseai. Poate că, pur şi simplu, n-ai putut jongla cu toate posibilităţile: să menţii bombele nedetectate *şi* neexplodate. Nu ştiu… Dar trebuie să părăseşti oraşul.

– Şi tu? Ceilalţi?

– Eu rămân. Canonul va fi nevoit să se dea la fund, deşi nu se cunoaşte nimic de existenţa noastră. Probabil CAS va bănui că ai fost cumva manipulat de Copii! Un modif marionetă…

– În cazul în care Copiii mi-ar fi băgat un modif marionetă în creier, aş fi rămas în blestemata aia de clădire, ca *să fiu sigur* că bombele explodează.

– Bine, bine, se strâmbă el nerăbdător, habar n-am ce va crede CAS. Nici nu contează. Trebuie să pleci. Restul Canonului nu-i implicat şi ne putem purta singuri de grijă.

Se dă la o parte din faţa furgonetei şi aceasta dispare în beznă. După aceea, scoate o carte de credit din buzunarul cămăşii şi mi-o întinde.

– Cinci sute de mii de dolari. Credit curat, anonim, scos dintr-un cont orbital. Du-te în port, nu la aerodrom – acolo, CAS nu va putea trage sforile la fel de uşor. Iar cu banii ăştia, este de aşteptat să-i mituieşti chiar şi pe ei.

Clatin din cap.

– Nu pot.

– Nu fi idiot. Dacă rămâi, eşti mort. Dar, cu modiful de stare proprie, Canonul are şansa de a rămâne cu un pas înainte. L-ai luat?

– Da, însă nu-l poţi utiliza. Riscul e prea mare.

– Cum adică?

Îi povestesc episodul din seif. Ascultă întreaga dezvăluire cu un sânge rece remarcabil; mă întreb dacă crede vreun cuvânt. După ce termin, spune:

– Vom fi atenţi, îl vom folosi doar pentru perioade scurte. Tu ai rămas volatil mai mult de patru ore, fără să apară probleme.

Îl privesc fix.

– Vrei să rişti soarta…

Nu-mi găsesc cuvintele potrivite. *Planetei? Omenirii?* Niciunul n-ar fi tocmai *greşit…* însă înglobat în altceva mai mare. Dar nu asta contează.

– Ai *dovedit* că nu e periculos, Nick. O oră sau două nu pot face niciun rău. Ce vrei să faci, să îngropi datele? Să nu le descoperi? Nu se poate. Falsul Ansamblu deţine copia lui – vrei ca ei să-şi păstreze supremaţia, după tot ce ţi-au făcut? Într-un fel sau altul, vor fi examinate toate întrebările ridicate de modif. Credeam că asta e important pentru tine.

– Sigur că este, rostesc automat.

În clipa aceea, îmi dau seama că nu acesta-i adevărul. Puţin îmi pasă de *misterul adevăratului Ansamblu.*

Năucit, aştept lovitura de bici, negarea.

Nimic, doar tăcere. *Modiful de fidelitate a dispărut; prin efect de tunel, i-am străpuns constrângerile.* Închid ochii, aşteptând ca sufletul meu lipsit de ţeluri să se evapore şi să se piardă în văzduh.

– Nick?

Scutur din cap şi deschid ochii.

– Iartă-mă. Pentru o clipă, m-a apucat ameţeala… probabil că-i un efect al colapsului.

Îmi scot mănuşile şi bag mâna în buzunarul unde se află lectorul

conţinând copia **Ansamblului.** Fără să-l scot dinăuntru, apelez **Reţeaua Roşie** şi **Cifratorul** şi încep să copiez datele în memorii le-tampon ale celui din urmă.

– N-avem timp de pierdut, zice Lui. Dă-mi datele şi şterge-o!

– Ţi-am spus, modiful e prea periculos.

Atunci de ce-l copiez, înainte de a-l şterge? Chiar mă simt în stare să-l folosesc cu înţelepciune, să adun o avere modestă spărgând coduri, fără să primejduiesc „Viaţa aşa cum o ştim”? Impertinenţa este uluitoare, totuşi nu întrerup fluxul datelor.

– Telefonează unei bănci şi verifică-ţi cartea de credit, propune Lui. O jumătate de milion de dolari. Suma pe care am stabilit-o.

– Nu-mi pasă de bani, replic eu şi sunt gata să-i dau înapoi cartea de credit, însă, dacă o fac cu mâna stângă, liberă, s-ar putea întreba ce am de gând cu dreapta.

Lui priveşte în depărtare, trist şi chinuit ca întotdeauna. Mă gândesc: obţinerea de bani de pe urma modifului este *importantă* pentru el, iar oamenii se comportă ciudat dacă intervii în crezul lor. Mă amorsez şi-mi caut pistolul cu mâna stângă; prea târziu, însă. Simt un fascicul de ochire pe frunte şi încremenesc; după o clipă, de pe străduţa din faţa noastră, apar două femei înarmate. Niciuna nu are arma aţintită asupra mea; probabil că cel care o face a rămas în umbră, acoperindu-le.

– Pune mâinile pe cap, rosteşte Lui.

Copia este realizată în proporţie de nouăzeci la sută. Caut să trag de timp.

– Nu mă aşteptam la aşa …

Mă apucă de braţe şi mi le smuceşte. Pionierul zombi face o constatare extrem de utilă: trebuia să fi făcut o copie cu ştergere, distrugând totul în timpul transferului.

Lui îmi ia pistolul, mă percheziţionează şi găseşte rapid lectorul. Când mi-l scoate din buzunar, emit o comandă de ştergere, însă poziţionarea este proastă. **Cifratorul** îmi dă un mesaj de eroare din partea **Reţelei Roşii,** apoi în cap îmi apare o pictogramă „dascăl”, care începe să-mi dea instrucţiuni privind modul de depanare al conexiunilor infraroşii. O închid.

– Cartea de credit este valabilă, spune Lui. O jumătate de milion de dolari. Nu te-am înşelat. Du-te în docuri şi, până răsar zorii, o să scapi de toată afacerea asta.

– Nu mă crezi, aşa-i? îl întreb. Nu mă crezi despre Laura, despre Creatorii Bulei… nimic din ce ţi-am spus?

Mă priveşte în ochi şi vorbeşte cu blândeţe:

– Bineînţeles că te cred. Acum şase luni eu însumi am dedus cea mai mare parte. De ce-ţi închipui că falsul Ansamblu căuta tiparul de evenimente care i-a condus la Laura? Tipii ghiciseră motivul apariţiei

Bulei şi speraseră că Creatorii ei ne puteau oferi o cheie: un exemplu a ceea ce trebuia *să devenim,* dacă doream să părăsim temniţa construită în jurul nostru.

Păşeşte în lateral şi una dintre femei se apropie. Aştept, cu o senzaţie acută de *déjà vu,* sprayul tranchilizant ori un ac de hipodermică în gât.

Femeia scoate, însă, un baston de cauciuc şi-l repede către tâmpla mea.

12

Când îmi revin, **A2** îmi raportează cucuie şi uşoare contuzii – totuşi, nimic care să necesite tratament. Nu simt niciun disconfort; durerile sunt convertite în informaţii pure. Mă împleticesc spre marginea străzii şi mă dezamorsez, însă continui să nu simt nimic; acţionând conform ordinelor permanente, **Boss** preia rolul anestezistului.

Telefonez serviciului de verificare al Băncii PanPacific şi introduc cartea de credit în SatPhone-ul meu. Pare a fi exact ceea ce a afirmat Lui: o jumătate de milion de dolari, bani lichizi, în valută transnaţională – o sumă perfect curată, lipsită de orice clauze sau codiţe. Ordon o serie de tranzacţii, care trimit banii să ocolească globul de câteva sute de ori – pierzând câte puţină valoare cu fiecare orbită, dar scăpând de orice risc de a fi urmăriţi sau rechemaţi – şi să fie verificaţi de mai mult de o mie de instituţii financiare separate. Se opresc după zece minute, reduşi cu cinci la sută, însă indiscutabil reali şi ireversibil ai mei, acum.

De ce? Venise pregătit să-mi ia datele cu forţa, atunci de ce mi-a mai plătit fie şi un cent? Este adevărat, de pe urma Ansamblului va fi capabil să câştige suficient pentru ca o amărâtă de jumătate de milion să fie irelevantă, iar plata pare să aibă mai degrabă scopul de a-l lăsa s-o facă în tihnă. Este un fel de mită, ca să nu-i stau în cale. Ar fi putut foarte uşor să mă lichideze; ar trebui să mă consider norocos.

Şi ar trebui să-i urmez sfatul. Să pornesc spre port. Să-mi cumpăr ieşirea din ţară. Nu există nimic care să mă ţină aici.

Nimic? Revăd ultimele câteva ore, căutând să identific clipa eliberării de modiful de fidelitate, dar nu-mi pot reaminti niciun fel de încleştare sinuoasă pentru afirmarea „adevăratei” mele identităţi, niciun triumfător episod de agilitate mintală care să fi dezlegat, în cele din urmă, nodul. Deşi, nici în ziua când mi-a fost impus modiful n-a existat o asemenea bătălie pentru loialitatea mea. Dintotdeauna, a fost o chestiune de fiziologie cerebrală, nu de logică şi nici de puterea voinţei. Nu voi şti niciodată cu exactitate ce anume a schimbat fiziologia respectivă; dacă minoritatea formată din acele versiuni ale mele care ieşiseră, prin efect de tunel, în afara constrângerilor modifului n-au determinat, cumva, eul volatil să aleagă pe una dintre ele, pentru a supravieţui colapsului (mai precis, pe mine), ori dacă

criza din CAS i-a pus în braţe prea mulţi factori ce trebuiau jonglaţi, astfel încât încetase chiar să-i mai pese de amănunte atât de banale precum religia eului său colapsat. Poate că intervenise volatila Po-kwai. Indiferent care ar fi fost cauza, se petrecuse…

Dar ce se petrecuse *cu adevărat?* Lui afirmase că fusesem colapsat… şi, probabil, credea asta… totuşi, singurul colaps care funcţionează este acela care se face pe sine real. Poate că sunt în continuare volatil, ca şi Lui, ca şi toţi paznicii din CAS, iar întregul incident – găsirea bombelor, avertismentul adus de Lui, *totul până la şi inclusiv acest moment* – face parte dintr-o stare proprie ce va fi abandonată, o părticică din costul imens al improbabilului succes al nopţii.

Învingându-mi panica, apelez **Hipernova** şi apăs butonul ÎNCHIS… apoi îmi dau seama că nu dovedesc nimic în felul acesta; pe durata nopţii, probabil că miliarde de versiuni ale mele au făcut acelaşi lucru, fără eficienţă. Pentru un moment, problema pare insolubilă: *cum voi putea şti vreodată că am devenit ireversibil real?*

Graficul orar, asta-i soluţia! Este patru şi şapte minute; dacă totul *s-ar fi* desfăşurat conform planului, aş fi fost deja înapoi la post şi colapsat. Râd cu o uşurare nervoasă. Eşecul meu *este* o parte irevocabilă a trecutului unic, la fel şi eliberarea. Indiferent cât de multe versiuni ale mele *ar fi* rămas în cătuşele modifului de fidelitate… eu sunt viu, iar ele sunt moarte.

Aşadar, n-am niciun motiv să rămân. „Adevărat” ori altfel, Ansamblul nu înseamnă nimic pentru mine.

În privinţa pericolului de folosire a **Ansamblului,** chiar dacă o fi lacom, Lui nu este prost. Dacă, într-adevăr, a fost de la început conştient de riscuri, atunci, fără îndoială, va fi extrem de precaut pentru a le ţine sub control. E adevărat că nu mă încântă ideea de a lăsa destinul planetei pe seama cunoştinţelor sale vagi, dar n-am de ales. Nu pot merge la autorităţi; CAS m-a anunţat, probabil, drept principalul suspect în plasarea bombelor, şi este posibil ca ei înşişi s-o creadă. Ce să fac? Să trimit un mesaj anonim poliţiei din NHK, afirmând că *o tehnologie ce ar putea submina natura realităţii* a încăput pe mâini dubioase?

Necazul este că… chiar dacă Lui însuşi utilizează cu prudenţă modiful, rămâne problema proliferării. Ce se va întâmpla atunci când unul dintre clienţii pentru care se sparg coduri va deveni curios în legătură cu tehnica întrebuinţată şi se va hotărî să renunţe la câţiva intermediari, sau să se asigure că cei din concurenţă nu vor avea acces la acelaşi serviciu? Cu ideile învechite despre securitate ale fostului meu coleg de conspiraţie, n-ar dura mai mult de o săptămână până ce se va afla totul. **Ansamblul** în mâinile unor gangsteri ori, şi mai rău, în mâinile agenţiilor de contraspionaj din China sau SUA! Şi

chiar dacă ar înţelege, şi ei, riscurile, menţinând suficiente constrângeri pentru a împiedica întreaga planetă să devină volatilă… va exista riscul să apară *o realitate modelată de Beijing sau de Washington?* Iar, atunci, n-ar mai merita să trăieşti.

Karen apare lângă mine. Ezit, temându-mă să vorbesc, în caz că dispare, ori explodează, apoi îmi găsesc curajul de a spune:

– Mă bucur să te văd. Mi-ai lipsit.

E adevărat? Scotocesc după astfel de amintiri, apoi abandonez căutarea, ca fiind irelevantă. Important este că ar fi putut să fie aşa.

– Ai dat-o-n bară, spune ea posomorâtă.

– Mda.

– Şi ce ai de gând să faci?

– Ce-mi rămâne de făcut? De acum, sunt suspectat de acte teroriste. N-am unde sta, n-am resurse…

– Ai o jumătate de milion de dolari…

– E ceva, totuşi…, clatin din cap.

– Şi mai ai nouăzeci şi cinci la sută din **Ansamblu.**

Râd cu amărăciune.

– Nouăzeci şi cinci de procente pot fi egale cu zero. Nu poţi programa nanomaşinile cu nouăzeci şi cinci la sută din specificaţiile unui modif, sperând, pur şi simplu, că restul nu contează.

– Nu? Dar ce spui despre nouăzeci şi cinci la sută din specificaţiile a două modifuri?

– Două?

Atunci mă prind; **Ansamblul** execută două funcţii complet independente: inhibă colapsul şi manipulează stările proprii. Nu există niciun motiv pentru care cele două părţi ale modifului, responsabile de aceste două funcţii distincte, să aibă suprapuneri, să deţină neuroni comuni. Iar dacă nu există suprapuneri, atunci fiecare parte trebuie să fie capabilă să funcţioneze şi independent. Singura întrebare rămâne…

Apelez **Cifratorul** şi încep să-i răscolesc datele din memorii. După câteva zeci de pagini de introducere, găsesc:

SECTOR START: „CONTROL STARE PROPRIE”;

Caut următoarea apariţie a lui „CONTROL STARE PROPRIE”. După câteva sute de mii de pagini:

SECTOR SFÂRŞIT: „CONTROL STARE PROPRIE”

(SUMĂ DE CONTROL: 4956841039)

SECTOR START: „INHIBARE COLAPS”;

– Ai o jumătate de milion de dolari, spune **Karen.** Ai tot ce-ţi trebuie din **Ansamblu… Hipernova** suplineşte restul. Şi ai mai multă experienţă în starea volatilă decât oricine de pe planetă, cu excepţia Laurei înseşi. Cam asta înseamnă „n-am resurse”.

Scutur din cap.

– Nu mă pot încrede în eul meu volatil. Laura m-a avertizat: până acum, el a fost alături de mine, dar nu ştiu ce va face dacă obţine mai multă putere.

– Serios? Şi în cine ai prefera să te încrezi: în el, sau în clienţii amicului tău şi în eurile *lor* volatile?

Îmi dau seama că mă străbate un fior. Râd.

– Mi-e frică. Nu-nţelegi? M-aş putea preschimba în *oricine.* Tocmai am pierdut ceea ce a fost lucrul cel mai important din viaţa mea. S-a dus, s-a dizolvat într-o clipită. Ştii bine ce înseamnă asta. Pot pierde orice. *Te pot pierde pe tine.*

– Specificaţiile mele ar rămâne în fişiere, replică ea sec. Axon le păstrează arhivate pe undeva. Dacă mă pierzi, mă poţi readuce oricând.

– Îmi dau seama. Apoi, îmi feresc privirea; nu mă pot uita în ochii ei când spun: Mă tem însă că, dacă te pierd, s-ar putea să nu te mai *doresc* înapoi.

* * *

Mulţi vânzători îşi deschid dughenele în preajma zorilor; reuşesc să cumpăr un set de nanomaşini cosmetice şi un schimb de haine, înainte ca străzile să devină aglomerate. Mă ascund în cabina unui closet public, aşteptând ca nanomaşinile să-şi termine treaba, descompunând o proporţie importantă din melanina aflată în pielea mea. Schimbarea este îndeajuns de rapidă pentru a fi percepută, şi mă holbez, transfigurat, la mâini şi antebraţe, care pălesc din normalul negru închis al centurii UV, ajungând la o nuanţă măslinie ce-mi aminteşte de fotografiile bunicului, din tinereţea lui, consumată în secolul XX. După încă o oră, rinichii mei au extras metaboliţii, şi urinez un jet ireal de întunecat. Este absurd, totuşi modul prin care îmi elimin culoarea pielii e cel puţin la fel de dezorientantă ca tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele douăsprezece ore. Indiferent ce anume s-ar fi modificat în craniul meu, cel puţin, până acum, *arătam* la fel.

Îmi verific înfăţişarea într-o oglindă, canalizându-mi din nou gândurile spre aspectele practice. Fiind doar decolorat, un software de identificare a fizionomiei m-ar putea recunoaşte după datele existente în CAS; dar, în schimb, nu mai sunt vulnerabil înaintea fiecărui pieton care poate că mi-a văzut chipul lăfăindu-se prin sistemele de ştiri.

De fapt, când accesez *The NHK Times,* nu găsesc nicio menţionare a unei încercări dejucate de atentat, a Copiilor sau a altcuiva. Sistemele de ştiri globale sunt idioate. Aparent, CAS n-a făcut public incidentul; poate nu doreşte ca poliţia NHK să se întrebe *de ce* anume Copiii i-au ales tocmai pe ei drept ţintă. Asta îmi ridică moralul. Nici vorbă să fi scăpat de primejdie – Ansamblul m-a trecut pe o duzină de liste ale unor asasini independenţi –, dar, totuşi, e plăcut să ştiu că nu voi fi etichetat ca membru al Copiilor Abisului.

Aşezat pe o bancă din parc, într-o pată de lumină reflectată, conectat la lume prin intermediul **Cifratorului, Reţelei Roşii** şi SatPhone-ului, închiriez un sistem expert în nanoware care sa se ocupe de marginile zdrenţuite ale copiei incomplete a **Ansamblului.** Este mai bine aşa; exceptând soluţia renunţării la incompleta secţiune secundară, introducerea trebuie editată, pentru a reflecta trecerea de la două secţiuni la una singură. Nanoware-ul nu este niciodată tratat cu superficialitate; o specificaţie dintr-un modif neural ce prezintă cea mai măruntă incompatibilitate va fi respinsă instantaneu de sintetizatorul nanomaşinilor.

Şterg detaliile legate de copyright, copiez specificaţiile finale din memoriile **Cifratorului** pe un cip de memorie, uşor de pasat peste o tejghea, şi răsfoiesc cartea de telefon, în căutarea celui mai apropiat fabricant. La mai puţin de un kilometru, există un atelier denumit „A Treia Emisferă”.

Situată în capătul unei fundături posomorâte, clădirea cu pricina arată ca naiba, dar, odată intrat înăuntru, zăresc sintetizatorul: un model Axon autentic, afişând la vedere inscripţia FRANCIZĂ AUTORIZATĂ. Sau este o imitaţie convingătoare… Individa care îl operează introduce cipul cu specificaţiile mele într-un sistem de evaluare.

– Treizeci de mii de dolari, rosteşte ea. Nanoware-ul pentru modif va fi gata în două săptămâni.

Conform sistemului expert, sinteza ar trebui să dureze cel mult opt ore. Orice întârziere nu reprezintă altceva decât o târguiala.

– Cincizeci de mii, spun eu. Şi-l vreau diseară, la zece.

Ea cade pe gânduri.

– Optzeci de mii şi vii după el la nouă.

– Batem palma!

* * *

Cumpăr o armă – practic, acelaşi tip de laser care mi-a fost confiscat azi-noapte. Armele reprezintă un domeniu în care NHK *nu* este la fel de îngăduitor, iar preţurile la negru reflectă situaţia asta; din cincizeci şi şapte de mii, cineva ia, de fapt, un tarif cam de trei ori mai mare decât cel cuvenit. Continui să consider neliniştitoare generozitatea mitei acordate de Lui, însă pot pricepe de ce anume a preferat să-mi uşureze ieşirea din oraş, în loc să rişte ca eu să-l trădez Ansamblului… şi fără îndoială că minţea în legătură cu banii încasaţi pe spargerea codurilor, poate cu unul-două ordine de mărime.

Am nevoie de un loc unde să pot sta, exceptând hotelurile, care sunt mult prea cibernetizate ca să fie sigure. Îmi pierd majoritatea după-amiezii, dar izbutesc să închiriez un apartament micuţ într-un cartier ceva mai deocheat din sud-vest, unde, cu un şperţ corespunzător, nu se solicită acte de identitate. După ce agentul îmi

întinde cheia şi pleacă, mă prăbuşesc pe pat. Şocul prin care am trecut începe să se facă simţit; mi-e tot mai greu să rămân treaz.

– Deci, de unde pornim? întrebă **Karen.** Care-i riscul cel mai acut ce trebuie înlăturat?

– Ştii bine că-i zadarnic, oftez eu. Până acum, Lui trebuie să fi făcut o duzină de copii ale datelor.

– Poate… Ce crezi, însă: s-ar fi încrezut în altcineva şi i le-ar fi dat, sau, pur şi simplu, le-a ascuns?

Odaia în sine se defocalizează puţin, dar imaginea lui **Karen** rămâne perfect distinctă. Strâng puternic din ochi şi caut să mă concentrez.

– Nu ştiu. Cu siguranţă, nu le-ar fi dat celorlalţi membri ai Canonului. Bănuiesc că le-a spus că spargerea nu mi-a reuşit… dacă a avut ocazia să le spună ceva.

– Deci s-ar putea să rămână unica persoană cu acces la date?

– N-ar fi exclus… Exceptând, bineînţeles, compania unde şi-a fabricat *propriile* copii de nanoware. Dacă intenţionează să-şi ofere serviciile de spargere a codurilor fără să mă folosească pe mine, atunci va trebui să-şi instaleze **Ansamblul** şi să înveţe să-l utilizeze.

– Care companie?

– Nu ştiu.

Mă străduiesc să mă ridic în picioare; podeaua se clatină o clipă, după aceea se stabilizează.

– Cred, însă, că ştiu cum pot afla.

* * *

Sunt norocos; Lui n-a ales un intermediar pentru contactele cu producătorii clandestini şi, după o rezistenţă simbolică, proprietarul dughenei de unde am ridicat **Hipernova** se dovedeşte remarcabil de cooperant. În stilul ăsta, voi fi falit în câteva zile; totuşi, la fel de bine, aş putea profita de chilipirul meu atâta timp cât durează.

– Azi-dimineaţă, spune el, am expediat ambele pachete prin curier la NeoMod. Cam pe la ora şapte. Clientul a plătit tarif de urgenţă – trebuia să fie gata la două. Totuşi, marfa nu s-a întors la mine – mi-a telefonat pe la amiază şi m-a anunţat că o s-o ridice el direct de la fabrică.

– *Ambele* pachete? Câte modifuri a comandat?

– Doar unul, dar a adăugat şi propriul vector personalizat pentru nanomaşini. E destul de neobişnuit, totuşi…, adaugă individul, ridicând din umeri.

Neobişnuit un eufemism. *Endamoeba* standard sunt proiectate astfel încât să nu poată supravieţui mai mult de câteva minute în afara mediului de cultură în care sunt livrate. Ele se bazează pe enzime pe care nu le pot fabrica singure; acestea sunt oferite de mediul de cultură, însă nu se întâlnesc în natură. Alături de alte

câteva feluri de erori special prevăzute, în felul acesta se garantează că n-au posibilitatea de a supravieţui mai mult decât au nevoie pentru a traversa membrana mucoasei nazale a utilizatorului. Şansele ca o persoană aflată în imediata vecinătate să fie infectată de nanomaşini şi „să ia modiful” sunt egale cu cele ale unei femei de a rămâne însărcinată pentru că în camera vecină face dragoste un cuplu.

Ca atare, întrebuinţarea unui vector nestandard are o singură explicaţie: subminarea acestor protecţii. *Sporirea uşurinţei cu care modiful poate fi impus cuiva care nu-l doreşte.*

Ceea ce este complet lipsit de sens. Dacă Lui intenţionează să întrebuinţeze **Ansamblul** pentru spargerea de coduri, ce motiv ar avea să-l instaleze cu de-a sila unui complice, împotriva voinţei sale?

– Ce ştii despre vectorul ăsta personalizat?

– Nimic, clatină el din cap. Nu eu i l-am asigurat; pur şi simplu, l-am trimis laolaltă cu cipul.

– Flaconul era marcat în vreun fel? Cu vreo marcă de fabrică? O siglă? Orice?

– N-am văzut flaconul. Era într-o cutiuţă neagră, lipsită de orice însemne.

– O cutiuţă neagră?

– Exact. Fără însemne... doar cu o luminiţă albastră. (Ridică din umeri, rememorând acest detaliu excentric; straniu, dar asta nu-i treaba lui.) L-am primit separat, înaintea datelor pentru modif. Ieri după-amiază.

Pescuiesc dintr-un buzunar ecusonul meu de la CAS. Proprietarul examinează fotografia şi încuviinţează.

– Da. Un sudic. Cred că el este.

Ridică privirea spre varianta decolorată a aceluiaşi chip, fără să lase impresia că m-ar fi recunoscut.

Mă lupt, croindu-mi drum prin mulţimile orei de vârf, neavând nicio idee încotro s-o apuc. *Endamoeba* ar fi devenit volatile în *toate* speciile mutante posibile; indiferent cât de exotice, de improbabile, de dificil de obţinut prin mijloacele ingineriei genetice. În cutiuţă existau, pesemne, suficiente echipamente bioelectronice pentru a testa specia, căutându-i improbabilele proprietăţi dorite de Lui, semnalând cu LED-ul numai dacă celulele puteau evita toate obstacolele biochimice prevăzute. Iar eu înghiţisem minciuna despre supercalculatoarele spărgătoare de coduri, alegând liniştit starea proprie care făcea ca lumina să se aprindă. Şi totuşi, despre ce proprietăţi poate fi vorba? *Şi de ce?* Care-i câştigul?

Împingând speculaţiile mai departe, de ce presupun eu că ideea pe care o are Lui despre adevăratul Ansamblu ar avea legătură cu *banii?* Fiindcă mi-a plătit o jumătate de milion de dolari? Fiindcă a „mărturisit” spăşit că în cutiuţa neagră se afla un calculator spărgător

de coduri? Ei bine, poate că era chiar adevărul, alături de altele multe; fondurile sale trebuiau să aibă o provenienţă. Dar dacă banii reprezentau doar mijloacele de atingere a unui scop... atunci care era acesta? Dacă Lui nu a deformat, totuşi, constrângerile modifului în simplă lăcomie omenească... atunci ce fantezie cvasireligioasă şi-a *construit* în jurul cusurului din creierul său?

Dacă a ştiut, de la bun început, cine era Laura, de ce a fost creată Bula şi care sunt exact riscurile de a deveni volatil...

Încremenesc în mijlocul străzii, lăsând mulţimea să se îmbulzească în jurul meu. Este extrem de uşor să-mi închipui cum aş fi reacţionat dacă aş fi aflat faptele în altă ordine, dacă aş fi ajuns să definesc adevăratul Ansamblu cunoscând întregul adevăr despre Laura.

Strămoşul Laurei a murit – s-a colapsat – în decursul actului prin care a creat-o, aidoma unui Dumnezeu-devenit-femeie, care s-a autosacrificat. Iar acum, capabilă să devină volatilă în femeia-devenită-Dumnezeu, ea ne-a arătat *exact* cum anume putem înceta colapsarea, recâştigându-ne dumnezeirea şi alăturându-ne iarăşi restului superspaţiului.

Nu cunosc educaţia primită de Lui; dacă a crescut în NHK, putea fi taoistă, budistă, creştină ori ateistă, ca a mea. Probabil, însă, că nu conta în ce a crezut el înainte; poate că o poveste atât de impresionantă precum cea a Laurei, combinată cu axioma modifului de fidelitate care decreta că *activitatea Ansamblului reprezintă lucrul cel mai important din lume,* ar fi trezit aceleaşi rezonanţe periculoase în mintea oricui.

Şi ar fi fost extrem de evident pentru oricine ce anume era *activitatea Ansamblului.*

Privesc de jur împrejur, neajutorat, în vreme ce amurgul cuprinde oraşul. Oamenii se înghesuie pe lângă mine, încordaţi şi obosiţi, pierduţi în grijile lor; îmi vine să-i înhaţ de umeri şi să-i zgâlţâi, scoţându-i din starea de automulţumire.

Dacă am dreptate în această privinţă, atunci Lui ar fi putut face cu vectorul absolut orice; l-ar fi putut face robust, aeropurtat, extrem de contagios, cu reproducere rapidă... toate atributele prevăzute, cu destul de mult efort, să *nu* le deţină originalul. L-ar fi putut transforma în vehiculul perfect pentru ceea ce el consideră că ar reprezenta darul Laurei pentru omenire.

Pe cine să avertizez? Cine m-ar crede? Fireşte, nicio persoană întreagă la minte; o molimă modif neural nu-i altceva decât o nălucire paranoică. Nanomaşinile sunt fragile şi nevirulente, iar operarea lor e intim legată, la nivelul cel mai de jos, de sute de detalii specifice ale biochimiei mutilate a vectorului. Între aceste limite, majoritatea vectorilor ilegali, minuţios amplificaţi, poate supravieţui cel mult o oră: util pentru infestarea unor victime individuale, dar în niciun caz

suficient ca să declanşeze o epidemie. Dintotdeauna, experţii au susţinut că orice acţiune mai complicată ar necesita nu doar vectori nestandard, ci şi *nanomaşini nestandard,* impunând un efort de cercetare aproape la fel de costisitor ca acela care a dus la apariţia tehnologiei. Nicio grupare teroristă şi nicio sectă religioasă nu şi-ar fi putut permite aşa ceva: probabil că nici chiar un guvern n-ar fi izbutit să realizeze ceva asemănător în cel mai mare secret.

Iar în ceea ce priveşte un operator amator capabil să fi conceput un vector care să fie compatibil cu nanomaşinile, dar, totodată, şi îndeajuns de contagios pentru a constitui o ameninţare… o asemenea reuşită este, fără îndoială, la fel de neplauzibilă ca şi factorizarea unui cod dintr-un milion de cifre printr-o pură întâmplare.

Mulţimea se răreşte în jurul meu; cerul se întunecă. Lumea continuă să existe ca şi până acum. *Totul este absolut normal.* Lui are modiful de la ora două; din câte ştiu, poate că l-a şi eliberat deja. *Cât va dura până se răspândeşte?* A făcut o singură modificare, minoră, faţă de versiunea primită de Po-kwai: inhibarea colapsului nu va mai reprezenta o *opţiune,* necesitând apelarea conştientă; utilizatorii involuntari nu vor avea de ales. Cu zece mii, sau o sută de mii de oameni deveniţi volatili, cât va dura până ce eurile lor volatile vor învăţa să suprime colapsul restului oraşului? Iar cu douăsprezece milioane de oameni volatili…

Privesc cerul şi disting un punctuleţ de lumină deasupra strălucirii care păleşte în apus. Mă holbez la el vreme de zece secunde interminabile, înainte de a-mi da seama că-i doar Venus.

* * *

Femeia de la „A Treia Emisferă” se încruntă şi spune:

– Ai venit prea devreme. Peste două ore.

– Grăbeşte procesul! Te plătesc…

– Mă poţi plăti cât doreşti, râde ea. N-ajută la nimic. Echipamentul a fost programat şi-ţi construieşte nanomaşinile. De-acum, absolut nimic nu-l mai poate „grăbi”.

Nimic? Ce s-ar întâmpla dacă aş plăti-o să mă lase singur cu sintetizatorul, apoi aş deveni volatil… şi n-aş colapsa până ce n-aş avea **Ansamblul** instalat în cap, permiţându-mi să *aleg* ca întreaga suită de evenimente să se fi desfăşurat într-un interval „imposibil” de scurt? N-ar exista niciun risc ca acţiunea accelerată a echipamentului să determine un modif defect… deoarece, dacă modiful s-ar fi dovedit defect, miraculoasa accelerare nu s-ar fi petrecut niciodată.

Ori s-ar fi petrecut? Dacă aş fi introdus o eroare subtilă ce nu s-ar fi manifestat imediat? Privesc echipamentul silenţios – care seamănă deconcertant cu un automat de vânzare a băuturilor – şi ezit în faţa ideii de a-l abate de la siguranţa probabilităţilor cunoscute. Jonglează deja cu materia în stare moleculară, supusă unor incertitudini

cuantice; nu doresc să devină capabil a scuipa *absolut orice.* **Ansamblul** reprezintă unicul meu atu; dacă sar unele etape şi stric totul, nu voi mai avea absolut nicio şansă de a-l găsi pe Lui la timp.

– Aştept afară, rostesc eu. Cheamă-mă imediat ce…

Femeia dă din cap, surâzând amuzată.

– Parcă-ai fi un tată la maternitate.

* * *

Ar trebui să mă amorsez; să intru în starea de veghe şi să-mi trec timpul fără efort… Totuşi, o părticică din mine se opune cu violenţă ideii respective. A mă amorsa, acum, ar fi ceva iresponsabil, escapist, *nenatural…*

Contemplu inert această retorică străină, mai degrabă uimit decât îngrozit. Am scăpat din ghearele modifului de fidelitate, colapsând într-un chip improbabil; ce pretenţii aveam: să rămân perfect neschimbat în toate celelalte feluri? Poate că o repulsie crescătoare faţă de modifurile neurale constituia o urmare necesară, ori extrem de probabilă, a *dorinţei de* eliberare.

De aceea, aştept ca un om: bântuit de temeri lipsite de sens, neproductive. Încercând să-mi imaginez inimaginabilul. Dacă întreaga planetă ar deveni volatilă, fără întrerupere… ce anume ar simţi oamenii? *Nimic,* întrucât nu există un colaps care să confere realitate? Sau *totul,* întrucât nu există un colaps care să facă orice mai prejos de realitate? *Totul, separat* – câte o conştiinţă independentă pentru fiecare stare proprie, aidoma unui model plurilumi care a prins viaţă? Sau *totul, simultan* – o cacofonie de posibilităţi suprapuse? Episoadele prin care am trecut eu, sau cel puţin *acele amintiri ce au supravieţuit colapsului,* s-ar putea să nu aibă nicio asemănare cu natura lucrurilor, atunci când *nu* va fi niciun colaps în *niciun* timp viitor. Odată ce nu există nimic care să confere unicitate trecutului, tot ceea ce simţi ar putea fi radical diferit.

Indiferent care ar fi cazul, sunt convins de un lucru: Lui nu poate fi lăsat să reuşească.

Sper doar că şi eul meu volatil este de acord.

* * *

Femeia de la „A Treia Emisferă” nu întreabă ce este lucrul pe care sunt atât de disperat să-l încerc. Transfer banii. Ea îmi întinde flaconul şi-l utilizez imediat.

– Sper să mai facem afaceri, spune ea.

Dau drumul nărilor, pe care le-am ţinut strânse.

– Mă îndoiesc foarte mult.

Trag de două ori, adânc, aer pe nas. O picătură de fluid cade pe duşumea.

* * *

Ieşind din fundătură, comand **Instrumentelor Mintale** să mă

anunţe în clipa când **Ansamblul** îşi proclamă existenţa. Sistemul expert a anticipat două-trei ore pentru instalare, în funcţie de particularităţile anatomiei neurale a utilizatorului.

Revin pe strada principală, unde vitrinele scânteiază orbitor, etalând hologramele mărfurilor; anul acesta, fotorealismul nu este la modă şi absolut totul, începând cu pantofii şi terminând cu ustensilele de bucătărie, este prezentat incandescent. Mă întind şi-mi trec mâna, înainte şi înapoi, prin roata anterioară a unei biciclete care pluteşte la doi metri deasupra pavajului, pe jumătate aşteptându-mă să simt un şoc dureros din partea spiţelor albe ca metalul topit.

Rămân locului, privind mulţimile. *Încă aş mai putea scăpa de aici. În două ore, aş ajunge de cealaltă parte a planetei.* Poate că Laura nu avea dreptate; poate că orice s-ar întâmpla aici ar putea fi *încătuşat,* cumva. Odată ce va deveni limpede că există o epidemie, dacă vor închide graniţele…

Le vor închide împotriva oamenilor care pot străbate prin efect de tunel orice fel de barieră? Totuşi, ce cred eu că vor face ei? Vor arunca oraşul într-o gaură neagră? Îşi vor construi propria Bulă?

– Ai furat o dată modiful, spune **Karen,** o poţi face din nou. Ce deţine Lui în plus faţă de CBI, cu care să te oprească?

– Şi dacă a eliberat deja *Endamoeba?*

– Nu ştii dacă a făcut-o.

– Dar nu ştiu nici dacă n-a făcut-o.

Ridic ochii spre cer şi-mi înfrânez un val de ameţeală. Adevărul este că Bula nu ne-a *încătuşat* niciodată pe noi; doar ne-a făcut vizibilă temniţa. Şocul nu s-a datorat limitării, ci faptului că am fost siliţi să ne confruntăm cu alternativa, cu libertatea infinită aflată dincolo de pereţii închisorii.

– Cred că am Delirul Bulei, rostesc eu.

Karen clatină din cap.

– Delirul Bulei nu mai este de actualitate.

* * *

N-am altceva de făcut decât să aştept **Ansamblul;** totuşi, acesta nu este un motiv ca să amân pregătirea instrumentelor de care voi avea nevoie pentru a-l găsi pe Lui, odată ce modiful va fi funcţional. Revenit în apartamentul meu, scriu un mic program **von Neumann** care va accepta ca input un număr de şase cifre, consult baza de date geografice din **Déjà Vu** şi generez o referire de hartă pentru o suprafaţă de patruzeci şi cinci de metri pătraţi de sol uscat, undeva în oraş. Cad apoi pe gânduri, încercând să hotărăsc ce anume să mai elimin în afară de apă; există o mulţime de categorii de terenuri care par „evident” inutil de investigat – prea expuse, inaccesibile, ori, pur şi simplu, ridicole –, dar nu pot decide unde anume să trag linia, şi de aceea le păstrez pe majoritatea. Pistele aeroportului sunt excluse;

totuşi, orice versiune de-a mea, trimisă să cerceteze colţul vreunui teren de rugby, ori o uzină de tratare a apelor reziduale, va trebui să trăiască cu ştiinţa că, probabil, nu va apuca înserarea. Examinez harta din cap şi mă gândesc: până dimineaţă, oraşul acesta va fi înăbuşit cu invizibilele mele cadavre. Iar pentru singurul supravieţuitor al trecutului meu, supravieţuitorul „ca prin miracol” al încă unui colaps… morţile acestea vor părea mai puţin reale ca oricând. Cu toate acestea, ele sunt reale pentru mine. Se găsesc în viitorul meu, toate.

* * *

Mesajul pâlpâie cu puţin înainte de miezul nopţii:

[Instrumente Mintale:

Recepţie.

Identificare expeditor: **Ansamblu** (A Treia Emisferă, 80.000 $).

Categoria: Sfârşit autogeneză.]

Încerc să-l apelez, dar în minte nu-mi apare nicio fereastră interfaţă, niciun panou de control; nu prezintă o surpriză prea mare, întrucât modiful acesta n-a fost conceput pentru mine. Ca atare, mă aşez pe pat şi apelez Hipernova, aducând la viaţă fiinţa pentru care a fost creat Ansamblul.

Cum i-a spus purtătoarea de cuvânt a Laurei? *Copilăros? Instabil?* Dar dacă el este alcătuit din miliarde de versiuni ale mele care se ramifică permanent, ce reprezint eu pentru el? O nonentitate microscopică, aşa cum e pentru mine o celulă sanguină ori un neuron? Desigur, însă, nu se poate contesta faptul că eu sunt silit să respect, în general, nevoile celulelor sanguine şi pe ale neuronilor mei. L-am dirijat de o sută de ori până acum; cu siguranţă, încă un miracol nu este de neconceput, mai cu seamă când am siguranţa că sunt aproape unanim în a-l dori. Ce versiuni ale mele ar fi fost capabile să dorească ca Lui să izbândească?

Aştept zece minute, apoi ies din odaie.

Avusesem un soi de nălucire în care lunecam nevăzut pe străduţe lăturalnice şi neumblate, însă se dovedeşte o simplă năzărire. Miezul nopţii este ora de vârf a turiştilor şi a celor care trăiesc de pe urma lor; toate străzile, chiar şi cele secundare, sunt ticsite. Îmi croiesc drum prin mulţime, gândindu-mă: ori am fost colapsat, de mult, ori fac, pur şi simplu, treaba doctorului Lui. Dacă opresc colapsul tuturor celor care mă observă, şi al tuturor celor care-i observă pe *aceştia…* iar acelaşi lucru este valabil pentru toate versiunile mele, pe măsură ce mă răspândesc în întregul oraş… atunci cât va mai trece până ce întreaga planetă va deveni volatilă? Să presupunem că pentru Laura avea nevoie de o zi-două –, dar nu mă pot bizui pe aplicarea aceluiaşi cadru temporal şi în cazul meu. Poate că ea deţinuse modalităţi de minimizare a efectului, tehnici care să-i focalizeze prezenţa. Eu, însă, sunt pornit să cutreier oraşul; nu sunt deloc *focalizat.*

La intrarea în metrou se află o cântăreaţă ambulantă, purtând mănuşi demodate cu senzori, care cântă la o vioară virtuală – şi o face cu mult talent… dacă, într-adevăr ea produce sunetele şi nu doar le simulează. Coborând cu scara rulantă, scot generatorul de zaruri, arunc şase decaedre şi introduc rezultatele în programul cartografic.

Dau cu zarul pentru a găsi un nebun? De ce nu-i consult horoscopul? De ce nu întreb blestematul de *I Ching?*

Cu toate acestea, îmi suprim ultimele rămăşiţe de judecată sănătoasă, mă înghesui în staţia aglomerată şi-mi cumpăr un bilet spre destinaţia mea aleatorie.

* * *

Obiectivul meu este un bloc mohorât de apartamente, într-o zonă rezidenţială de forma unei fâşii care atinge cartierul de depozite din nordul portului. Mă apropii de el, cu toată speranţa şi prudenţa pe care le pot invoca, sfâşiat între înţelegerea clară că şansele ca *eu* să fiu cel care-l găseşte pe Lui continuă să fie de unu la un milion… şi amintirile irelevante, totuşi irezistibile, legate de faptul că am supravieţuit colapsului, în ciuda şanselor”, de atâtea ori până acum.

Uşa de la intrare este încuiată, având un sistem video de anunţare a vizitatorilor; când ajung în faţa ei, glisează în lături. Păşind în hol, privesc peste umăr, zguduit de fulgerătoarea, dar clara nălucire a alternativei: stând afară, aşteptând zadarnic un miracol ce nu se va petrece nicicând.

Treizeci de niveluri, fiecare cu câte douăzeci de apartamente. Rostogolesc trei decaedre, fără să mă gândesc – şi capăt opt, nouă, cinci; sunt pe punctul de a intra în panică, apoi clatin din cap, râzând. Nu renunţ chiar atât de uşor; pot juca jocul acesta oricum doresc. Scad şase sute şi mă îndrept către scară. Dacă în unele apartamente sunt mai multe variante ale mele decât în altele, nu va fi sfârşitul lumii.

Urc silenţios treptele. Clădirea nu este câtuşi de puţin tăcută; la etajul trei se aude muzică, iar la şapte plânge un copil; ocazional, se distinge fâsâitul apei robinetelor şi toaletelor. În mod absurd, tocmai acest detaliu prozaic e liniştitor, de parcă, graţie unei excentrice legi a conservării implauzibilului, aceia dintre mine destinaţi eşecului ar putea auzi o dovadă bizară a ghinionului lor… de pildă, aceeaşi încarnare a „Paradisului” Angelei Renfield cântată, printr-o coincidenţă, în toate apartamentele.

Ajuns la etajul zece, iau o decizie: dacă Lui nu este în 295, voi scotoci toată clădirea, de sus până jos. *Nu am nimic de pierdut.* Şi dacă el nu este înăuntru? Atunci voi căuta pe toată strada.

Când ating etajul paisprezece, zăresc o mişcare undeva în faţă, dar nu-i decât un robot camerist, lunecând pe coridor, aspirând mocheta zdrenţuită şi curăţând graffiti de pe pereţi.

Ezit în faţa camerei 295, însă doar pentru o clipă. Scot arma şi încerc uşa.

Se deschide.

13

Lui stă lângă o masă acoperită cu aparatură de laborator, privind cum lichidul dintr-un recipient de cultură este amestecat de un magnet rotitor. Ridică ochii furios, după care expresia i se destinde brusc şi, pe un ton aproape binevoitor, rosteşte:

– Nick! Nu te-am recunoscut.

– Pune mâinile pe cap şi păşeşte îndărăt!

Se conformează.

Să colapsez acum – pentru a-mi pecetlui victoria, făcând-o ireversibilă. Nu încă. Nu este momentul să mă declar satisfăcut; nu ştiu ce alte isprăvi improbabile vor fi necesare.

Inspir adânc.

– Ai eliberat *Endamoeba?*

El clatină din cap, inocent.

– Dacă minţi, te…

Ce o să fac? Şi cum aş putea şti dacă a minţit? Împrejurimile nu s-au dizolvat vizibil într-un cvadrilion de versiuni, dar, la urma urmelor, nici eu n-am făcut-o, *vizibil.*

– De ce nu?

Lui mă priveşte uşor surprins, de parcă nu i-ar veni să creadă că mai este necesar să întreb asta.

– Versiunea trimisă la NeoMod era atenuată. Nu puteam şti la ce fel de teste aveau să o supună, nu puteam risca dându-le ceva prea bătător la ochi. Într-un loc ca acela se mai încalcă legea, se fac, de pildă, modifuri marionetă pentru gangsteri, ca să le strecoare în pahare. Dacă aflau, însă, că era vorba de ceva care urma să se răspândească precum o molimă, n-ar fi fost de acord să integreze nanomaşinile.

Indică din bărbie spre recipientul ce se roteşte:

– Îl combin cu un retrovirus care pune în genom o secvenţă activatoare esenţială. Versiunea văzută de ei nu era cu nimic mai spectaculoasă decât unul dintre obişnuitele modifuri ilegale. *Asta* e cea reală.

Nu am niciun motiv să-l cred – dar ce motiv ar avea să piardă timp cu aparatura asta, în loc să bântuie străzile, răspândind vectorul? Mă uit spre recipient; pare ermetic închis, ceea ce este bizar… cu toate acestea, Lui n-ar fi dorit să rişte, devenind el însuşi volatil în timp ce era angajat într-o activitate atât de importantă – tot aşa cum eu alesesem să rămân colapsat pe durata sintetizării **Ansamblului.**

– Cine mai deţine copia modifului? îl întreb.

– Nimeni.

– Chiar aşa? În Canon nu mai există nimeni pe care merita să-l convingi să vadă lucrurile ca tine?

– Nu. Şovăie, după care continuă degajat: Tu erai singurul care ar fi putut înţelege.

– Nu te obosi! rânjesc eu. Nu mai fac parte din Canon. Se pare că am evadat din azilul ăla.

Iar tu mă vei urma, în curând – chiar dacă silit de mijloace mai convenţionale.

Lui scutură din cap.

– Modiful de fidelitate n-are nicio legătură cu asta. Tu ai fost volatil şi ai colapsat de suficiente ori ca să pricepi ce se poate câştiga.

– *Câştiga?*

Adevărul este că nu pot începe să sesizez magnitudinea faptelor ce au fost evitate; poate că dacă l-aş fi prins pe Lui cu ceva mai inofensiv, de pildă cu un lingou de plutoniu de mărime mijlocie, aş fi izbutit să încerc un sentiment ceva mai apropiat de uşurare.

– Ceea ce *pricep,* îi spun, este următorul lucru: asta reprezintă viziunea ta asupra adevăratului Ansamblu, care e strâns legată de modiful de fidelitate. Nu te acuz pentru că n-ai fost capabil să te opreşti – n-am uitat ce este dubla gândire – dar recunoaşte: *ştii* că ideea în sine depăşeşte ca obscenitate orice închipuire. Tu ai ştiut asta din capul locului. Este vorba despre expedierea a douăsprezece miliarde de oameni într-un soi de coşmar metafizic…

– Este vorba despre faptul că, în fiecare microsecundă, opresc moartea a douăsprezece miliarde de oameni. Este vorba despre sfârşitul morţii posibilităţilor.

– Colapsul nu este o moarte.

– Nu? Gândeşte-te la toate versiunile tale care nu m-au găsit…

Râd cu amărăciune.

– Tu m-ai învăţat să n-o fac. Sunt, totuşi, de acord într-o privinţă: pentru ele, dacă simt cu adevărat ceva, trebuie să pară ca o moarte iminentă. Nu însă şi pentru oamenii obişnuiţi. Şi nici pentru mine, niciodată de acum înainte. Oamenii fac alegeri şi, ca atare, supravieţuieşte o singură stare proprie. Nu-i nicio tragedie, ăştia *suntem* şi aşa trebuie să fie lucrurile.

– Eu cred că tu ştii mai multe decât atâta.

– Nu ştiu.

– Nu ai jelit după acele versiuni ale tale care au convins-o pe Po-kwai să utilizeze **Ansamblul** pentru tine?

– Nu. De ce aş fi făcut-o?

– Cred că ele au fost apropiate de fată. Poate chiar amanţi.

Ideea mă cutremură, dar reuşesc să replic calm:

– Pentru mine, nu înseamnă nimic. Ele n-au fost niciodată *reale.* Po-kwai nu şi le aminteşte, eu nu-mi amintesc…

– Dar eşti în stare să-ţi închipui cât de fericite ar fi putut să fie. Cum numeşti sfârşitul acelei fericiri, dacă nu *moarte?*

– În fiecare zi mor oameni, ridic eu din umeri. Nu pot schimba lucrul ăsta.

– Ba poţi. Nemurirea este posibilă. Raiul pe Pământ este posibil.

Izbucnesc în râs.

– *Raiul pe Pământ?* Ce ai devenit acum, un milenarian? N-ai de unde să ştii mai bine decât mine cum este o permanentă stare volatilă. Dar, dacă Raiul pe Pământ face parte din ea, va coexista cu Iadul. Dacă nu este distrusă nicio stare proprie, atunci toate suferinţele posibile…

– Bineînţeles, încuviinţează el imperturbabil. Şi toate bucuriile posibile. Ca şi fiecare sentiment intermediar. *Totul.*

– Terminarea oricăror posibilităţi de alegere, moartea liberului arbitru…

– *Niciun fel de moarte.* Cum poţi considera că restaurarea diversităţii universului poate fi echivalată cu o *sărăcire?*

Scutur din cap.

– Îţi spun cu toată sinceritatea că nu-mi pasă. Atât că…

– Aşadar, ai refuza tuturor capacitatea de opţiune?

– Am impresia, chicotesc neîncrezător, că tu eşti nebunul care intenţionează să-şi impună voinţa…

– Câtuşi de puţin. Odată ce planeta va deveni volatilă, toţi vor fi în conexiune. Rasa umană volatilă vă putea hotărî singură dacă să recolapseze ori nu.

– Iar tu apreciezi că judecata acestei… conştiinţe colective infantile… constituie o modalitate corectă de a decide soarta planetei? Până şi Creatorii Bulei aveau mai mult respect faţă de omenire.

– Evident că au respect pentru omenire. Ei înşişi includ fiinţele omeneşti.

– *Laura* include…

– Nu: *ei toţi.* Tu ce crezi că sunt ei? Forme exotice de viaţă de pe alte planete? Crezi că ar fi putut programa genele Laurei astfel încât s-o împiedice să colapseze, astfel încât să-i ofere capacitatea de manipulare a stărilor proprii, dacă n-ar fi fost ei înşişi oameni volatili?

– Dar…

– Colapsul are un orizont finit – înapoia lui se găsesc întotdeauna alte stări proprii. Crezi că niciuna dintre ele nu conţine fiinţe omeneşti? Creatorii Bulei sunt propriile noastre reziduuri: ei sunt formaţi din versiuni ale noastre atât de improbabile încât au scăpat de colaps. Eu nu vreau decât să ne oferim şansa de a ne realătura lor.

Capul îmi zvâcneşte; privesc din nou recipientul. Chiar dacă e închis ermetic, aş fi mult mai fericit după ce va fi azvârlit într-o baie de acizi, ori într-un incinerator cu temperaturi înalte.

Fac un gest cu arma.

– Aşază-te pe scaun. Mă tem că va fi nevoie să te leg, până ce aflu cum să scap de porcăria asta.

– Nick, te rog, numai…

– Uite ce-i, îl întrerup, dacă-mi faci necazuri, n-o să te rănesc. N-am chef de belele, cu tine pe cap, zvârcolindu-te. Dacă te împuşc, o voi face în scopul de a te omorî. De aceea, îţi spun: aşază-te pe scaun!

Pare pe punctul de a se conforma ordinului, apoi ezită. Brusc, îmi dau seama că se află mai aproape de masă decât crezusem; nu chiar la o lungime de braţ de recipient, totuşi doar cu un pas mai departe.

– Numai *gândeşte-te,* spune el, atât te rog! Dincolo de Bulă, trebuie să existe stări conţinând lucrurile cele mai incredibile! Miracole… Vise…

Chipul îi străluceşte de un extaz pur; toate urmele fostelor zbuciumuri interioare şi ale dispreţului faţă de sine însuşi au dispărut. Poate că, la urma urmelor, a terminat cu dubla gândire; poate că acea parte din el care *ştia* că „adevăratul Ansamblu” nu era decât o anomalie neurologică n-a mai putut rezista contradicţiilor. Poate că modiful de fidelitate l-a distrus, în sfârşit şi pentru totdeauna, pe vechiul Lui Kiu-chung.

– Cred că m-am cam săturat de câte miracole am avut parte, îi spun cu blândeţe.

– De asemenea, trebuie să existe stări în care soţia ta… Îl întrerup imediat.

– La *asta* voiai să ajungi cu tot rahatul ăla despre „Raiul pe Pământ”? La un şantaj sentimental? Râd obosit: Eşti realmente patetic. Da, nevastă-mea e moartă, e-adevărat. Să-ţi spun însă şi-o noutate: *mă doare-n fund!*

Este evident zguduit, ceea ce nu mă miră; dacă îşi închipuise că mă poate face să mă răzgândesc, acum îi spulberasem şi ultima speranţă. Imediat, însă, pare cuprins de un soi de resemnare, asemănătoare cu o pace lăuntrică.

Mă priveşte în ochi şi rosteşte:

– Nu, nu-i aşa.

Se repede înainte, cu braţul drept întins. Îi fac o gaură în ţeastă, şi el se prăvăleşte într-o parte, pe podea, de-abia atingând masa.

Recipientul continuă să fie rotit de magnetul silenţios.

Ocolesc masa şi mă ghemuiesc pe vine, lângă Lui. Rana este chiar deasupra ochilor, o gaură largă de un centimetru, cu marginile carbonizate, mirosind a carne arsă. Măruntaiele mi se revoltă; până acum, n-am ucis niciodată – şi nici măcar n-am tras cu arma, sau n-am stat neamorsat lângă un cadavru. *Şi n-ar fi fost nevoie să-l omor; ajungea să fiu puţin mai atent.*

La dracu’, nimic din toate astea nu s-a petrecut din vina lui. Din

vina Ansamblului, da. Din vina Laurei, da. Laura, vizitatorul străin, *observatorul pasiv.* Tocmai ea, dintre toate fiinţele, ar fi trebuit să ştie că nu există aşa ceva.

Ar fi trebuit să fiu mai atent: să-l îndepărtez imediat de lângă masă...

Şi poate că am făcut-o.

Gândul îmi zbârleşte pielea de frică. *Poate că am făcut-o.* Aproape sigur *am făcut-o.* Atunci, pe cine va alege eul meu volatil? Pe mine... sau pe vărul care a fost într-atât de inteligent încât să procedeze în mod corect?

Eu pe cine aş dori să aleagă?

Mă uit la chipul însângerat. Nu pot spune că l-am cunoscut pe Lui... dar la ce ar trebui să renunţ ca să-l scol din morţi? La două minute din viaţa mea – atât! O amnezie cât o clipire din pleoape. Oare câte ceasuri, cumulate de-a lungul anilor, am pierdut deja din memorie – dispărute complet, ca şi când nici n-ar fi existat? *Şi câte versiuni ale mele au murit în timp ce eram amorsat, astfel încât cea care lua decizia optimă să poată fi reală?* Ca atare, n-ar fi vorba de nimic nou; toată viaţa, am murit pentru ca lucrurile să iasă bine.

Nu-i o decizie care să-mi aparţină, dar, când apelez **Hipernova,** şoptesc răspicat:

– Alege pe-altcineva. Lasă-l pe el să trăiască. Nu-mi pasă!

Ating butonul ÎNCHIS...

... şi nimic nu se modifică.

(Nimic nu s-ar putea modifica.)

Mă îndrept către singurul scaun din cameră, mă prăbuşesc pe el, închid ochii şi aştept. **Karen** stă lângă mine, tăcută dar liniştitoare.

După cincisprezece minute – cu siguranţă, timp suficient pentru oricine care s-ar fi descurcat mai bine cu Lui, legându-l şi alegând să colapseze –, apelez **Cifratorul.** Habar n-am ce pot face cu o eprubetă conţinând protozoarele cele mai infecţioase din lume, însă sunt sigur că doctorul Pangloss are câteva sugestii.

* * *

– Numai *gândeşte-te,* atât îţi cer! Dincolo de Bulă, trebuie să existe stări conţinând lucrurile cele mai incredibile! Miracole... Vise... *Trebuie să existe stări în care soţia ta continuă să trăiască.*

Pentru o clipă, vorbele lui sunt electrizante, totuşi...

– Nu ştii asta. Nu *ştii* dacă Creatorii Bulei sunt oameni. Toate nu-s decât speculaţii.

Ignoră cuvintele mele şi repetă încetişor:

– Gândeşte-te!

O fac, deşi nu vreau. *Karen, vie. Gata cu halucinaţiile generate de modif, gata cu deghizările solipsistice! Restaurarea a tot ceea ce avusesem – cu toate problemele, cu toate eşecurile aferente... dar,*

cel puţin, reale.

Reculez ameţit şi tulburat din aceste trăiri. *Cât de mare o fi fost preţul pe care l-am plătit, scăpând de modiful de fidelitate?* O nou-descoperită repulsie faţă de modifuri este un lucru... deşi **Karen** ar trebui să facă practic imposibile asemenea sentimente.

Ar trebui să nu-l mai ascult, să-l ignor.

– Chiar dacă ai avea dreptate, îi spun, ce ar putea însemna asta? Pentru *mine* n-ar fi niciodată ceva real. Stările proprii diverg, se ramifică... ele nu se recombină.

– Nu? Din momentul în care lumea nu mai colapsează, orice devine posibil. Surâde extaziat: Colapsul este sursa asimetriei temporale. Ai fi capabil să ajungi, prin efect de tunel, la un moment anterior morţii ei...

– Nu, clatin eu din cap. *Unele versiuni ale mele* ar putea s-o facă, iar altele nu. Ăsta-i un... haos, o nebunie. N-aş putea trăi aşa: să creez miliarde de copii ale mele, numai pentru ca o neînsemnată fracţiune a lor să poată obţine ceea ce-mi doream.

Chiar n-aş putea? Am şi făcut-o deja, astă-noapte. Lui şovăie, după care zice:

– Cu adevărat nu doreşti să dai o şansă cuiva, cuiva care vei fi *tu,* să revină în noaptea morţii ei? Pentru ca totul să se desfăşoare altfel?

Deschid gura pentru a nega. În locul cuvintelor, aud însă un straniu sunet animalic, un geamăt de suferinţă ieşit din adâncimi subterane.

Lui se repede înainte. Luat prin surprindere, ţintesc... prea târziu, însă. A prins flaconul de gât şi l-a ridicat deasupra mesei; dacă-l împuşc, îl va scăpa cu siguranţă.

Dintr-o singură mişcare rapidă, îl azvârle spre fereastră. Panoul e deschis; ecranul antiinsecte se sfâşie.

Rămân încremenit pentru o clipă, cu arma aţintită asupra lui, pe jumătate pregătit să fac o gaură în el, pur şi simplu, pentru că sunt furios pe propria-mi prostie, apoi alerg la fereastră şi privesc în jos. Reglez laserul pe intensitate de luminare şi văd cioburi de sticlă, o pată de umezeală. O vaporizez şi pârjolesc betonul din jurul ei.

– Pierzi timpul, spune Lui.

– *Mai ţine-ţi dracului fleanca!*

Cineva scoate capul pe geamul de dedesubt; urlu la el şi se retrage. Descriu cu laserul cercuri tot mai largi, gândindu-mă: Aproape nu-i nicio adiere de vânt, iar difuzia este un proces lent. Le *pot* ucide pe toate; nu-i imposibil. Comparativ cu încercarea de a-l găsi pe Lui într-un oraş cu douăsprezece milioane de locuitori...

După aceea, însă, sunt nevoit să accept adevărul: n-are absolut nicio importanţă dacă am distrus ori nu *Endamoeba.* Poate că *eu* sunt una dintre versiunile improbabile – pe lângă cele create după ce flaconul a lovit solul – care au fost îndeajuns de norocoase să

sterilizeze complet lichidul scurs. Nu contează; *niciunul dintre noi* care am dat greş în felul acesta nu vom supravieţui. Când va fi aleasă realitatea, Lui nu va fi atins recipientul nici măcar cu un deget.

Mă întorc cu faţa spre el.

– Noi doi suntem de acum istorie, îi spun şi izbucnesc în râs. Acum ştii prin ce m-ai trecut cu nenorocitele tale de lacăte.

Închid ochii şi încerc să-mi stăpânesc frica. O versiune a mea va supravieţui, o versiune care a reuşit acolo unde eu am dat greş. Mai mult decât atât la ce pot spera? *Dorisem să fiu eu acea versiune.* Acum este însă prea târziu. Îl întreb:

– Dacă te-aş fi ucis, ar fi însemnat crimă? Fiindcă tu eşti deja mort…

Nu-mi răspunde. Deschid ochii şi îmi pun arma în toc. Îl fixez cu privirea; continuă să tacă. Nu prea arată a individ care a acceptat înfrângerea sau chiar martiriul. N-ar fi exclus ca el să mai creadă că *adevăratul Ansamblu* îl poate salva.

– O să-ţi povestesc care-i trecutul, îi spun. Am intrat în această cameră, te-am legat de scaun şi am distrus toate *Endamoeba.* Şi-acum, uite care-i viitorul: te eliberez de modiful de fidelitate. O să-mi fii recunoscător. Apoi, amândoi vom proceda în acelaşi fel cu restul Canonului. Bazându-se pe mărturiile lor, legea se va ocupa de CAS şi CBI, poate chiar inculpând întregul Ansamblu. După aceea, ne vom despărţi şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Părăsesc clădirea şi ocolesc portul, îndreptându-mă spre centru.

Merg pe jos, pur şi simplu, din plăcerea de a o face, căutând să-mi golesc mintea de orice gânduri. Aş putea apela **A3** şi perfectul său stoicism. Aş putea apela **Boss,** ca să mă trimită la culcare. După ce am parcurs vreo trei kilometri, privesc în sfârşit ceasul: unu şi treisprezece minute.

De acum, versiunea mea încununată de succes trebuie să se găsească de cel puţin patruzeci de minute în apartament. Mă întorc şi răcnesc obscenităţi. Strada este populată, însă nimeni nu-mi aruncă mai mult de o privire. Brusc epuizat, mă aşez pe marginea trotuarului.

Obişnuinţa învinge dezgustul; încerc s-o apelez pe **Karen.** Nu se întâmplă nimic. Rulez **Instrumente Mintale,** cerând o inventariere; modiful se găseşte tot acolo, pe magistrala de date. Rulez diagnosticarea… şi ţeasta îmi explodează cu mesaje de eroare. Anulez verificarea şi-mi îngrop faţa în palme. *Perfect, o să mor singur.* Doresc numai ca el să termine odată.

După un timp, mă scol în picioare. Mă răsucesc spre o trecătoare şi o întreb:

– Ce-i asta? Viaţa virtuală de după moarte?

– Nu, din câte ştiu eu, îmi răspunde.

Iau generatorul de zaruri, îl bag în buzunar, îl scot iarăşi. Ce ar

putea dovedi? Dacă sunt în continuare volatil – *şi ar trebui să fiu* – mă voi divide în treizeci şi şase la fiecare aruncare, cu o versiune a mea devenind treptat convinsă de adevăr… însă toate celelalte neînvăţând nimic.

O fac oricum.

Şapte. Trei. Nouă. Nouă. Doi. Cinci.

Ce aştepţi? Scotoceşti a doua oară oraşul, căutând copii ascunse ale modif ului? Intri iarăşi în CBI, pentru a distruge originalul?

De fapt, de ce aş fi făcut şi una, şi alta, fără să colapsez mai întâi, pentru a asigura primul miracol al nopţii şi a reduce riscul dezertării volatilului?

Privesc către cerul sur şi pustiu, apoi mă afund în labirintul oraşului.

* * *

În zori, nu mai pot avea nicio îndoială: sunt colapsat, sunt unicul supravieţuitor. Orice versiune a mea încununată de succes ar fi încercat să colapseze până acum; simplul fapt că eu continui să exist dovedeşte că eşecul meu este real şi ireversibil.

Soarele se înalţă rapid peste Golful Carpentaria, trimiţând fâşii de lumină orbitoare prin interstiţiile dintre zgârie-nori; în orice direcţie m-aş întoarce, mă pomenesc lovit de reflecţii scânteietoare. Capul îmi zvâcneşte, membrele mă dor. Nu-mi doresc să fi fost mort; aş vrea doar să fi fost altcineva. *Cum mă pot bucura de supravieţuire, când preţul e atât de mare?*

Caut, totuşi, o cale de ieşire. Poate că n-am dat greş… poate că am izbutit să ucid toate *Endamoeba* vărsate. Dar… cum ar fi putut eul meu volatil să fi ştiut că aşa s-a întâmplat; şi chiar dacă ar fi putut, de ce ar fi ales o cale atât de improbabilă către succes faţă de numărul celorlalte în care, pur şi simplu, flaconul nu s-a spart niciodată?

Răspunsul trebuie să fie: n-a făcut-o. A selectat în mod intenţionat o stare în care vectorul era eliberat. Trebuie să fi priceput, în cele din urmă, ce ar fi însemnat asta pentru el: scăparea de reînvierile intermitente făcute de holograma din creierul meu, asemănătoare eliberării unui duh din sticlă, doar pentru a-mi îndeplini dorinţele imposibile. La ce mă aşteptam? Că va renunţa la şansa „libertăţii” – sau a oricărui alt concept extraterestru pe care îl are despre lumea de dincolo de Bulă – de dragul satisfacerii unei celule din corpul său, unui atom din degetul mic, unei părţi irelevante, infime din vasta lui complexitate?

Îmi cumpăr un mic dejun, las un bacşiş de zece mii de dolari şi pornesc către apartamentul meu, ca să aştept sfârşitul lumii.

* * *

Urmăresc sistemele de ştiri, căutând vreun semn al declanşării epidemiei, dar abia înţeleg ceea ce citesc. Pendulez între fatalism şi

speranţe ridicole, între dorinţa nesăbuită de a îmbrăţişa, în sfârşit, stranietatea nedeghizată a lumii, şi clipe de neîncredere pură, încăpăţânată. Privesc pe fereastră la oraşul deloc remarcabil şi mă gândesc: chiar dacă omenirea *menţine* asta, microsecundă după microsecundă… după atâtea mii de ani, cu siguranţă că deţine deja un gen de stabilitate, un soi de inerţie, o anume realitate independentă.

Deşi, de ce ar trebui să fie aşa? Cred eu că prin colapsarea suficient de frecventă a materiei lipsite de viaţă, i-am distrus capacitatea de a deveni volatilă? Că am îngenuncheat-o, că am obligat-o să ni se supună, într-un act de imperialism metafizic? Şi sper, oare, că lumea macroscopică pe care am creat-o ne va ancora, drept răspuns, în realitate? Adevărul este că, în clipa când vom înceta să-i impunem caracterul de unicitate, ea va exploda într-un miliard de direcţii cu o energie nemodificată de la naşterea universului.

Ignorând tăgăduirile, nu ştiu cum să mă anesteziez, cum să fac suportabile aceste ultime ore. Vechile deprinderi sunt pierdute; simpla idee a refugierii într-un modif mă scârbeşte, deşi nu-mi pot ignora amintirile: nu pot uita cum modiful de fidelitate mi-a asigurat un ţel sau cum **Karen** m-a făcut la fel de fericit ca şi când aş fi fost îndrăgostit. Şi cu toate că nu doresc nici măcar pentru o clipă să recâştig fericirea aceea sintetică, acel travesti obscen de iubire… nu am nimic altceva care să-l înlocuiască. *Cum aş putea avea?* Am apărut doar de câteva ore. Nu sunt un fragment reprimat al eului meu anterior, şi nicio personalitate sublimată care a reuşit „în cele din urmă” să răzbată la suprafaţă. Sunt un străin în propria-mi viaţă, un intrus în propriul creier. Mai rău decât un amnezic, îmi amintesc trecutul, dar ştiu că nu mi se datorează.

* * *

Sistemele de ştiri relatează răbdătoare demenţe obişnuite: război civil în Madagascar; foamete în nord-vestul S.U.A.; altă explozie inexplicabilă în Tokio; altă *coup d’etat*[18] fără vărsare de sânge în Roma. Ştirile locale sunt toate neînsemnate – preluări de corporaţii şi scandaluri politice minore. Odată cu lăsarea nopţii, sunt pregătit să abandonez orice pretenţie de a fi înţeles evenimentele ultimelor două zile… şi să mă afund, recunoscător, în înţelegerea că tot ceea ce mi s-a întâmplat n-a fost decât o halucinaţie paranoică.

Imaginea monitorului pâlpâie şi se stinge. Lovesc cu palma aparatul şi acesta reînvie… însă textul unduieşte şi se dezintegrează în litere individuale, care plutesc lent, îndepărtându-se unele de altele aidoma resturilor unui naufragiu ori sfărâmăturilor din spaţiul cosmic, după care părăsesc suprafaţa ecranului şi lunecă în odaie. Întind

---

[18] Lovitură de stat (în limba franceză, în original – n. trad.).

mâna şi prind câteva; mi se topesc în palmă, precum fulgii de nea.

Mă uit spre oraş. Hologramele publicitare se fragmentează, se dizolvă, suferă mutaţii. Unele au degenerat în benzi abstracte de culori vii, picurând lent în văzduhul nopţii; altele rămân identificabile, chiar dacă sunt ireale: imaginile avioanelor cu reacţie capătă solzi şi gheare; copiii surâzători regresează în embrioni roz, transparenţi; un şuvoi uriaş de Coca-Cola, curgând la nesfârşit într-o pereche de buze lipsite de trup, străluceşte aidoma napalmului, luminând clădirile din jur şi ridicând înspre cer o coloană rotitoare de fum negru, gros.

În faţa ascensorului, aşteaptă un bătrân. Îl salut, dar nu-mi răspunde, ci mă priveşte cu ochi rătăciţi. Apăs butonul de apelare a liftului; displayul de deasupra lui nu afişează decât un şir de simboluri aleatorii, cu fragmente ocazionale în *pai-hua,* prea scurte pentru mine ca să le pot traduce. Bătrânul murmură ceva în cantoneză: *Îmi ştie gândurile.* Mă întorc spre el şi izbucneşte în lacrimi. Încerc să mă gândesc la o modalitate de a-i calma agitaţia, de a-i explica despre ce este vorba, dar nu ştiu de unde să încep, sau ce alinare i-ar putea aduce.

Cobor pe scară.

Pe stradă, mulţimile sunt potolite, mai tăcute decât le-am văzut vreodată. Mă aşteptasem la isterie şi violenţă, însă oamenii par hipnotizaţi, umblă ca somnambulii. Transformatele panouri publicitare constituie un spectacol bizar, dar faptul în sine nu explică această stare generală. Hologramele schimbătoare şi efectele pirotehnice pot fi simple farse; cu siguranţă, deocamdată nimeni n-avusese cum să ghicească ce prevesteau.

Şi dacă mă înşelam? Eurile lor volatile putuseră da ocol globului, putuseră deja să se fi legat, intermitent, într-o minte cu mult mai complexă decât cunoscuse Pământul vreodată. Cine eram eu, ca să ştiu ce intuiţii fuseseră transmise stării colapsate?

Pe strada Observatorului, zăresc o viţă înflorită ţâşnind din pavaj şi dansând precum un şarpe. Printre spectatorii năuciţi, cu feţe inexpresive, doi copilaşi râd fericiţi şi bat din palme; probabil că ei au selectat acest eveniment. Petalele albe se preschimbă în fluturi luminoşi, care se îndepărtează, zburând peste capetele oamenilor, însă florile rămân intacte, reînnoindu-se la nesfârşit.

Ce este mai probabil: o stare proprie conţinând cu adevărat acest episod, ori una în care fiecare martor doar şi-o închipuie? Mă agăţ cu încăpăţânare de această distincţie… deşi nu ştiu cât mai poate dura.

Mă întorc să plec – şi văd un tânăr levitând, ghemuit şi rostogolindu-se peste cap în văzduh, cu ochii închişi, surâzând extaziat. Oamenii îl privesc politicoşi, ca pe un artist ambulant, ce jonglează ori umblă pe catalige. O bătrână se înrădăcinează în sol, ţesătura pantalonilor ei şi pielea picioarelor contopindu-se şi

transformându-se în scoarţă de copac. O altă femeie devine o statuie de sticlă, nuanţa vagă de culoarea pielii retrăgându-se de-a lungul membrelor în tors, apoi dispărând complet. *Ce versiune a ei ar fi putut alege această soluţie sinucigaşă?* „Statuia”, însă, întinde larg braţele, după care păşeşte hotărâtă, îndepărtându-se. Încerc s-o urmez, dar se pierde în mulţime.

Merg mai departe.

În unele locuri, lămpile stradale scânteiază cu intensitatea unor sori miniaturali; după altă sută de metri, domneşte bezna. Cotesc pe o străduţă lăturalnică şi mă pomenesc înconjurat de un strat de monezi din aur ce-mi ajunge până la piept. Ridic câteva; sunt grele, reci şi solide, aidoma celor adevărate. N-ar trebui să pot înainta prin ele – totuşi, o fac atât de uşor de parcă nimic nu mi-ar bloca drumul.

Ies pe o arteră puternic luminată, unde plouă cu sânge; picături mari, întunecate, rău mirositoare. Oamenii stau în picioare ferindu-şi feţele, urlând, sau se ghemuiesc pe pământ, tremurând şi scâncind. Ce este asta: viziunea unui lunatic volatil asupra sfârşitului lumii? Oare în aceste ultime ore vor fi descătuşate toate escatologiile demente ce au fost visate vreodată? Sau nu este altceva decât un accident, o eroare neintenţionată? Mulţi dintre oamenii volatili pot fi în continuare lipsiţi de experienţă… şi izolaţi; poate că noi îi colapsăm inconştient, construind o realitate mozaic dintr-o suită de instantanee aleatorii ale primelor lor explorări infantile în spaţiul stărilor proprii. Stau şi privesc, neajutorat, până ce sângele care-mi curge în ochi mă orbeşte.

La următoarea intersecţie, plouă cu apă curată, de izvor, iar oamenii ridică feţe transfigurate spre cer ca să bea.

Străzile clocotesc de transformări. Trăsăturile unor indivizi oscilează, modificându-se lin, ori trecând brusc de la o ipostază la alta; păşind buimaci, ei par a nu-şi da seama. Nervos, îmi pipăi chipul, întrebându-mă dacă acelaşi lucru mi se întâmplă şi mie. Vegetaţia răsare la tot pasul: brazde de grâu, trestie de zahăr, bambus; fâşii de plante tropicale cu aspect sălbatic. Unele prăvălii se năruiesc, pur şi simplu, în pulbere fină; altele se transformă în exotice potpuriuri arhitecturale, iar pereţii uneia au devenit carne, sângele pulsând vizibil prin vene de grosimea braţului meu. Ridic privirea spre zgârie-nori: majoritatea au rămas intacţi, în mod ireal – dar tocmai când mă minunez, fractalii faţadei unui turn încep să plutească în jos, aidoma unor confeti.

Cu un cvartal înainte de CAS, o zăresc pe Po-kwai aşezată pe trotuar în faţa unei tarabe, privind în gol, drept înainte, fără să distingă, însă, mulţimea. Când o ating pe umăr, îşi înalţă ochii, apoi se smuceşte, ferindu-se.

– Hei! Sunt eu, Nick.

– Nick? Ridică mâna şi-mi atinge uşor braţul albicios; vederea lui pare s-o îngrozească. Rosteşte: Eu ţi-am făcut asta. Iartă-mă!

Izbucnesc în râs.

– Ce vrei să spui? Eu singur mi-am făcut-o. A fost deghizarea cea mai rapidă care mi-a venit în minte, nimic altceva.

Mă aşez lângă ea. Po-kwai arată spre trecători şi spune stupefiată:

– Distrug oraşul, îi transform pe toţi în nişte ciudăţenii. Şi nu-l pot opri. Am încercat, însă *nu-l pot opri.*

O apuc de umeri şi o răsucesc cu faţa spre mine. Se înfioară, dar nu-şi fereşte ochii.

– Ascultă-mă: nu eşti vinovată pentru nimic din toate astea.

Emite un scâncet înăbuşit, apoi e gata să râdă.

– Serios? Mai cunoşti pe cineva care ar putea s-o facă?

Pentru o clipă mă gândesc: de ce m-aş mai deranja, explicându-i? Peste o oră-două, oricum nu va conta. Poate că acum suferă… dar ce consolare îi va aduce adevărul?

După aceea, însă, îmi adun toate forţele şi încerc s-o lămuresc.

La început, Po-kwai pare aproape neatentă la cuvintele mele, dar, treptat, logica lor îi străpunge starea de şoc şi amorţeala induse de vinovăţia presupusă. Până la episodul întâlnirii cu Laura, din seif, şi-a revenit pe deplin.

– A băgat tranchilizantul *înapoi în spray?* Dă din cap, zâmbind uşor. La urma urmelor, de ce nu? Fără colaps, nu există asimetrii temporale.

– Exact aşa a zis şi Lui.

– Lui? Când?

– O să ajung şi acolo.

Din câte ştie ea, în noaptea spargerii nu s-a descoperit nicio bombă în CAS; dimineaţa, când vorbise cu Lee Hing-cheung, acesta îi spusese că dispărusem, dar afirmase că nimeni nu cunoştea motivul. Poate că-i ascunseseră adevărul… totuşi, este la fel de probabil ca Lui să-mi fi aranjat colapsul, minţindu-mă o dată în plus.

Când descriu vărsarea flaconului de *Endamoeba* şi neaşteptata mea supravieţuire, ea comentează:

– Poate greşeşti dând vina pe eul tău volatil. Ce ar fi putut face pentru a rezista în faţa unei creaturi de douăsprezece miliarde de ori mai puternică decât el?

– Ce vrei să spui?

– Întreaga planetă, rasa umană volatilă…

– Dar oamenii nu erau… încă nu sunt. Nu întreaga planetă, chiar acum…

– Nu, însă dacă vor fi, sau ar putea fi, nu crezi că şi-ar putea alege trecutul? Ştii ce poate face *un singur* om volatil – nu crezi că un amalgam de *douăsprezece miliarde* ar fi capabil să-şi croiască drum în

existenţă, indiferent care ar fi căile necesare? Versiunile tale care au oprit eliberarea protozoarelor ar fi sfârşit necolapsate, necorelate cu altcineva, însă versiunile care n-au reuşit s-o facă ar fi fost legate de *toate astea* – fata face un gest larg, indicând haosul din jur –, sub dominaţia a cel puţin câteva mii de oameni volatili… şi a ce va mai urma în continuare. *A găsit o cale de a se petrece,* iar tu ai făcut parte din ea, asta-i tot.

– Înţeleg…

Aşadar, „eliberarea” mea de modiful de fidelitate, de Karen este mai mult ca oricând o glumă. *Sunt cel care sunt* doar fiindcă am servit drept cale de acces pentru acest apocalips, o conexiune defectă prin care viitoarea omenire volatilă şi-a putut impune existenţa.

Ceva nou se întâmplă pe stradă; grupuri de oameni se strâng laolaltă. Unii se ţin de mâini, ori, pur şi simplu, stau alături. Alţii însă, *se contopesc* realmente, trupurile lor întrepătrunzându-se. Îmi feresc ochii, stăpânindu-mi panica. Nu pot înfrunta aşa ceva. *Nu încă.*

Mă agăţ de o urmă de normalitate. Încerc să-i cer iertare lui Po-kwai pentru că am înşelat-o în tot acest timp, dar ea mă întrerupe.

– Ce mai contează acum? Înţeleg: tu mi-ai fi spus adevărul, dar modiful de fidelitate…

– Dar *nu* ţi-am spus adevărul. Nu contează ce *aş fi făcut.* Eu am un singur trecut. Trebuie să fiu… răspunzător pentru el. Trebuie să-l recuperez. Trebuie să-l fac al meu.

Râde, afişând un aer neîncrezător.

– Nick, s-a terminat! Nu mai contează.

– Şi am folosit **Ansamblul…** ţi-am invadat mintea…

Clatină din cap.

– Nu mi-ai *invadat mintea.* Am făcut ceea ce ai cerut, atât.

– Ce?

– Nu-mi amintesc prea multe, ridică ea din umeri. Numai fragmente. Credeam că visam. *Ştiam* că visam. Stăteam împreună şi priveam zarurile. Eu le făceam să cadă aşa cum cereai – şi ştiam că era imposibil… dar tu nu-ti mai aminteşti absolut nimic, aşa-i?

– Nu.

– Asta e…

Îşi fereşte privirea.

Ridic ochii spre cer; a apărut o stea. Până când i-o arăt lui Po-kwai, se mai iveşte una. După o clipă, ea spune:

– Nu sunt prea luminoase. Întotdeauna am crezut că sunt mult mai strălucitoare.

Mulţimea amuţeşte şi priveşte cerul. Stelele se dublează, apoi se redublează, exact aşa cum se întâmplase în viziunea pe care o avusesem în antecameră. *Oare rasa volatilă putea ajunge atât de departe în trecut? Poate selecta stările mele proprii chiar de atunci?*

Po-kwai începe să tremure. Murmur nişte idioţenii liniştitoare şi o ţin de mână.

– Nu mi-e frică, spune ea, dar nu sunt pregătită. Vrei să faci ceva să se oprească, te rog? *Nu sunt pregătită.*

Mulţimea prinde să se înceţoşeze; celulele se destramă şi se reformează, devenind mai mari.

În interstiţiile dintre ele, întrezăresc o siluetă care se deplasează singură. Karen se întoarce să mă privească, încruntându-se uşor, de parcă m-ar găsi vag asemănător cuiva pe care l-a cunoscut cândva. Apoi se răsuceşte şi pleacă mai departe.

Un arc de stele scânteiază pe boltă. Mă ridic, fără să-i dau drumul lui Po-kwai, trăgând-o în picioare, târând-o după mine.

La marginea mulţimii, şovăi. Forme fluide, umane în esenţă, se ating şi se contopesc. Po-kwai îşi desprinde mâna. Fac un pas îndărăt. O zăresc pentru ultima dată pe Karen, îndepărtându-se, dar nu mă pot clinti.

Înalţ ochii spre Ceruri şi freamătul devine alb.

Epilog

O săptămână întreagă am călătorit de la o tabără la alta, căutând-o. În mod normal, toate persoanele dintr-o tabără se află în evidenţa unui calculator central, dar mă gândisem că ea putea fi prudentă; poate că nu-şi folosise adevăratul nume.

În acea primă dimineaţă, privind ruinele şi măcelul, nu crezusem că vor mai sosi vreodată ajutoare. Nu existau curent electric, apă, mijloace de transport; alimentele ajungeau pentru cel mult o zi… iar peste un milion de cadavre se descompuneau pe străzi. În mod firesc, am presupus că toată planeta se găsea într-o situaţie similară şi, ca atare, urma să pierim de foame şi holeră. Când primele elicoptere au coborât în parcul Kowloon, am fost pe punctul de a-mi deschide venele de la mâini; crezusem că era un fel de *miracol,* îmi închipuisem că reîncepuse întregul proces.

Se pare că epidemia nu s-a extins în afara oraşului, sau, cel puţin, acele versiuni în care s-a *extins* n-au devenit reale. Poate că populaţia lumii devenise volatilă; totuşi, starea proprie selectată în cele din urmă a limitat dezastrul la New Hong Kong. Dacă au existat miracole în Londra sau Moscova, în Calcutta sau Beijing, în Sydney sau chiar Darwin, ele n-au lăsat amintiri, n-au lăsat niciun indiciu. Ar fi posibil ca impactul să fi fost cel mai redus cu putinţă, compatibil cu ultimul moment al trecutului definit – ultima clipă în care oricine, oriunde, a colapsat.

La început, Po-kwai m-a însoţit, dar în cea de-a treia zi şi-a regăsit familia. Cred că amândoi am fost mulţumiţi să ne despărţim. Ştiam că, de unul singur, avea să-mi vină mult mai uşor să pretind că nu eram decât un alt supravieţuitor inocent, zguduit, care nu înţelege.

Care nu înţelege este o sintagmă relativă. Mă îndoiesc că voi şti vreodată de ce rasa umană volatilă, după ce s-a chinuit într-atât să existe, a atins, în sfârşit, spaţiul infinit de dincolo de Bulă… şi *a sărit înapoi.* (Sau poate că n-a fost aşa; poate că a fost împinsă înapoi. Poate că au intervenit Creatorii Bulei… deşi, dacă mesagerul Laurei le-a slujit drept călăuză, aşa ceva e greu de imaginat.)

Dar dacă omenirea volatilă n-a putut înfrunta ceea ce se află dincolo de Bulă, indiferent care ar fi motivul, atunci nu-i rămânea altă opţiune decât sinuciderea: colapsul într-o stare din care nu avea să reapară. Starea volatilă reprezintă o creştere exponenţială nelimitată. O unică realitate constituia singura variantă stabilă. Nu puteau exista stări intermediare.

Canalele de comunicaţii sunt strict controlate – satelitul geosincron ce deservea NHK a fost trecut pe un regim special, la care au acces doar trupele ONU –, astfel încât nu ştiu ce crede restul lumii că s-a petrecut aici. Un cutremur? O deversare chimică? Echipe HV de ştiri

zboară pe deasupra noastră, dar până acum n-au căpătat permisiunea să aterizeze; cu toate acestea, cu teleobiectivele trebuie să fi văzut unele din cele mai stranii cadavre, înainte de a fi fost îngropate. Fără îndoială că noi secte iau naştere chiar acum, oferind propriile explicaţii perfecte pentru tot ce s-a întâmplat.

Şi, fără îndoială, au început să se răspândească istorii provenind de la supravieţuitori care cred că au văzut morţii umblând.

Încep totuşi să suspectez că, oricât de demni de încredere pot fi aceşti martori, în urma unei anchete amănunţite, relatările lor vor fi desfiinţate. Nu îmi închipui că ei mint sau că s-au înşelat în privinţa celor văzute. Totul s-a petrecut exact aşa cum au descris – *însă, pur şi simplu, nu s-a transformat niciodată în realitate.*

M-am stabilit în tabăra de la marginea vestică a vechiului oraş. Am o legitimaţie de înregistrare, stau de două ori pe zi la coadă pentru a-mi lua mâncarea, fac exact ceea ce mi se spune. Majoritatea terapiştilor sociali de aici sunt voluntari de-abia recrutaţi; ei pretind că în cel mult un an totul va reveni la normal. Cei mai experimentaţi recunosc, însă, atunci când sunt strânşi cu uşa, că probabil va fi vorba de un deceniu. New Hong Kong nu va fi reconstruit pe locul iniţial până ce anchetatorii nu vor afla *de ce* s-a năruit oraşul, iar răspunsul la această întrebare – sper – va sosi cât mai târziu.

Nu prea am cu ce să-mi trec vremea. Încerc să fac exerciţii fizice, dar, de cele mai multe ori, sfârşesc întins pe patul meu pliant, gândindu-mă la toate câte s-au întâmplat, iarăşi şi iarăşi.

Iată la ce concluzii am ajuns azi-noapte:

Poate că omenirea volatilă a ajuns la Bulă… dar nu a sărit înapoi. Poate că planeta continuă să fie volatilă. Câte o conştiinţă în fiecare stare proprie, ramificându-se la nesfârşit; modelul plurilumilor împlinit. Sângele continuă să plouă între zgârie-norii New Hong Kongului. Copiii continuă să conjure flori dansatoare. Fiecare vis, fiecare viziune – a fost transpus în viaţă: Raiul şi Iadul pe Pământ.

Toate visele, toate viziunile. Inclusiv aceasta, atât de prozaică precum pare, la jumătatea drumului între fericire infinită şi suferinţă infinită.

Iată-mă, aşadar, aici, privind în sus, în beznă, incapabil să hotărăsc dacă examinez infinitul, ori interiorul propriilor pleoape.

Nu este, însă, necesar să cunosc răspunsul. Mă mulţumesc să-mi recit, mereu şi mereu, până pot alege somnul:

Cursul evenimentelor se îndreaptă spre starea de normalitate.

Născut în 1961 la Perth, Australia, Greg Egan este unul dintre cei mai proeminenți autori de hard SF ai momentului actual. Dintre lucrările sale se bucură de celebritate romanele *Permutation City* și *Distress*, precum și culegerea de povestiri *Axiomatic*.

Sfârșitul secolului douăzeci și unu — o epocă în care bioingineria face posibilă modificarea minții omenești după cum se dorește; o eră modelată de sisteme informaționale atât de vaste încât protejarea lor, sub orice formă, este pusă sub semnul întrebării.

Într-o noapte, stelele au dispărut, totul a dispărut de pe cer. O sferă, centrată pe Soare, a izolat sistemul solar. Umanitatea a fost pusă în carantină! Apoi, timp de 33 de ani, omenirea a trăit sub spectrul terorismului și al sectelor religioase născute din frica de necunoscut.

Sfârșitul secolului douăzeci și unu — o epocă în care cercetarea științifică ajunge la esență, când experimentele încep să dărâme zidurile realității de zi cu zi. Oamenii de știință nu au idee despre forța copleșitoare cu care se joacă. Nu-și dau seama cât de aproape se află de marginea prăpastiei...

Editura Teora
ISBN 973-601-466-3
Lei 9000